Biou et morches

111
6
4

83
9
41

ΒΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΟΣΧΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ.

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

Επιταφιος Αδωνιδος. Ειδ. Α.

Ο' κοινη εις Θεοκριτον αναφερεται.

Αιαζω τον Αδωνιν· απωλετο καλος Αδωνις.
Ωλετο καλος Αδωνις, επαιαζουσιν Ερωτες.
Μηκετι πορφυρεοις ενι φαρεσι Κυπρι καθευδε·
Εγρεο δειλαια, κυανοςολε· και πλαταγησον
Σταθεα, και λεγε πασιν, απωλετο καλος Αδωνις.
Αιαζω τον Αδωνιν, επαιαζουσιν Ερωτες.
Κειται καλος Αδωνις επ' ωρεσι μηρον οδοντι
Λευκῳ λευκον οδοντι τυπεις, και Κυπριν ανιῃ
Λεπτον αποψυχων. το δε οἱ μελαν ειβεται αιμα
Χιονεας κατα σαρκος. ὑπ' οφρυσι δ' ομματα ναρκει,
Και το ροδον φευγει τω χειλεος· αμφι δε τηνῳ
Θνασκει και το φιλαμα, το μηποτε Κυπρις αφησει.
Κυπριδι μεν το φιλαμα και ου ζωοντος αρεσκει.
Αλλ' ουκ ειδεν, ὁ μιν θνασκοντ' εφιλασεν.
Αιαζω τον Αδωνιν, επαιαζουσιν Ερωτες.
Αγριον, αγριον ελκος εχει κατα μηρον Αδωνις·
Μειζον δ' ἁ Κυθερεια φερει ποτικαρδιον ελκος.
Κεινον μεν περι παιδα φιλοι κυνες ωρυσαντο,
Και νυμφαι κλαιουσιν Ορειαδες. ἁ δ' Αφροδιτα
Λυσαμενα πλοκαμιδας ανα δρυμως αλαληται
Πενθαλεα, νηπλεκτος, ασανδαλος· αἱ δε βατοι νιν
Ερχομεναν κειροντι, και ἱερον αιμα δρεπονται.
Οξυ δε κωκυουσα, δι' αγκεα μακρα φορειται,
Ασσυριον βοοωσα ποσιν, και παιδα καλευσα.
Αμφι δε μιν μελαν αιμα παρ' ομφαλον ηωρειτο·
Σταθεα δ' εκ μηρων φοινισσετο· οἱ δ' ὑπομαζοι
Χιονεοι το παροιθεν Αδωνιδι πορφυροντο.
Αι αι ταν Κυθερειαν, επαιαζουσιν Ερωτες·
Ωλεσε τον καλον ανδρα, συνωλεσεν ἱερον ειδος.

Κυπριδι μεν καλον ειδος, ότε ζωεσκεν Αδωνις·
Κατθανε δ' ά μορφα συν Αδωνιδι Κυπριδος, αι, αι.
Ωρεα παντα λεγοντι και αί δρυες, αι τον Αδωνιν.
Και ποταμοι κλαιȣσι τα πενθεα τας Αφροδιτας.
Και παγαι τον Αδωνιν εν ωρεσι δακρυοντι.
Ανθεα δ' εξ οδυνας ερυθραινεται. ά δε Κυθηρα
Παντας ανα κναμως και ανα πτολιν οικτρον αειδει.
Αι αι ταν Κυθερειαν, απωλετο καλος Αδωνις·
Αχω δ' αντεβοασεν, απωλετο καλος Αδωνις.
Κυπριδος αινον ερωτα τις ȣκ εκλαυσεν αν; αι, αι.
Ω's ιδεν, ώs ενοησεν Αδωνιδος ασχετον ελκος,
Ω's ιδε φοινιον αιμα μαραινομενῳ περι μηρῳ,
Παχεας αμπετασασα, κινυρετο, μεινον Αδωνι
Δυσποτμε, μεινον Αδωνι, πανυςατον ώs σε κιχειω,
Ω's σε περιπτυξω, και χειλεα χειλεσι μιξω.
Εγρεο τυτθον Αδωνι, το δ' αυ πυματον με φιλασον.
Τοσσȣτον με φιλασον, όσον ζωει το φιλαμα,
Αχρις απο ψυχης ες εμον ςομα κεις εμον ἧπαρ
Πνευμα τεον ρευσῃ, το δε σευ γλυκυ φιλτρον αμελξω,
Εκ δε πιω τον ερωτα. φιλαμα δε τȣτο φυλαξω,
Ω's αυτον τον Αδωνιν· επει συ με δυσμορε φευγεις·
Φευγεις μακρον Αδωνι, και ερχεαι εις Αχεροντα,
Και ςυγνον βασιληα και αγριον· ά δε ταλαινα
Ζωω· και θεος εμμι, και ȣ δυναμαι σε διωκειν.
Λαμβανε Περσεφονα τον εμον ποσιν· εσσι γαρ αυτα
Πολλον εμευ κρεισσων· το δε παν καλον ες σε καταρρει.
Ειμι δ' εγω παναποτμος· εχω δ' ακορεςον ανιην,
Και κλαιω τον Αδωνιν, ό μοι θανε, και σε φοβευμαι.
Θνασκεις, ω τριποθατε· ποθος δε μοι ώs οναρ επτη.
Χηρη δ' ά Κυθερεια, κενοι δ' ανα δωματ' Ερωτες.
Σοι δ' άμα κεςος ολωλε. τι γαρ τολμηρε κυναγεις;
Καλος εων τοσσȣτον, εμηνας θηρσι παλαιειν;
Ω'δ' ολοφυρατο Κυπρις· επαιαζȣσιν Ερωτες·
Αι, αι ταν Κυθερειαν, απωλετο καλος Αδωνις.
Δακρυον ά Παφιη τοσον εγχεει, όσσον Αδωνις
Αιμα χεει. τα δε παντα ποτι χθονι γιγνεται ανθη.
Αιμα ροδον τικτει, τα δε δακρυα ταν ανεμωναν.
Αιαζω τον Αδωνιν, απωλετο καλος Αδωνις.
Μηκετ' ενι δρυμοισι τον ανερα μυρεο Κυπρι·

Εσ'

Εσ' αγαθα σιβας, εσιν Αδωνιδι φυλλας ετοιμα.
Λεκτρον εχει, Κυθερεια, το σον τοδε νεκρος Αδωνις·
Και νεκυς ων καλος εσι, καλος νεκυς, οια καθευδων.
Κατθεο και μαλακοις ενι φαρεσιν, οις ενιαυεν,
Τοις μετα σευ ανα νυκτα τον ιερον ύπνον εμοχθει,
Παγχρυσω κλιντηρι. ποθει και συγνον Αδωνιν.
Βαλλε δ' ενι σεφανοισι και ανθεσι. παντα συν αυτω,
Ω'ς τηνος τεθνακε, και ανθεα παντ' εμαρανθη.
Ραινε δε μιν μυρτοισιν, αλειφασι, ραινε μυροισιν.
Ολλυσθω μυρα παντα· το σον μυρον ωλετ' Αδωνις.
Κεκλιται αβρος Αδωνις εν ειμασι πορφυρεοισιν.
Αμφι δε μιν κλαιοντες ανασεναχευσιν Ερωτες,
Κειραμενοι χαιτας επ' Αδωνιδι. χώ μεν οϊςως,
Ο's δ' επι τοξον εβαιν', ός δ' ευπτερον αγε φαρετρην.
Χώ μεν ελυσε πεδιλον Αδωνιδος, ός δε λεβησι
Χρυσειοις φορεησιν ύδωρ, ό δε μηρια λουει,
Ο's δ' οπιθεν πτερυγεσσιν αναψυχει τον Αδωνιν.
Αυταν ταν Κυθερειαν επαιαζουσιν Ερωτες.
Εσβεσε λαμπαδα πασαν επι φλιαις Υ'μεναιος,
Και σεφος εξεπετασσε γαμηλιον. ουκετι δ' Υ'μαν,
Υ'μαν ουκετ' αειδομενον μελος αδεται, αι, αι.
Αι, αι και τον Αδωνιν ετι πλεον, αι Υ'μεναιον.
Αι Χαριτες κλαιοντι τον υιεα τω Κινυραο,
Ωλετο καλος Αδωνις, εν αλληλοισι λεγοισαι·
Αυται δ' οξυ λεγοντι πολυ πλεον, η τυ Διωνα.
Και Μοιραι τον Αδωνιν ανακλαιουσιν, Αδωνιν,
Και μιν επαειδουσιν· ό δε σφισιν ουκ επακουει.
Ου μαν ουκ εθελει· κωρα δε μιν ουκ απολυει.
Ληγε γοων Κυθερεια, το σημερον ισχεο κομμων.
Δει σε παλιν κλαυσαι, παλιν εις ετος αλλο δακρυσαι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Β.

Ιξευτας ετι κωρος, εν αλσεϊ δενδραεντι
Ορνεα θηρευων, τον αποτροπον ειδεν Ερωτα
Εσδομενον πυξοιο ποτι κλαδον. ώς δ' ενοασε,
Χαιρων, ώνεκα δη μεγα φαινετο ορνεον αυτω,
Τως καλαμως άμα παντας επ' αλλαλοισι συναπτων,
Τα και τα τον Ερωτα μεταλμενον αμφεδοκευεν.

Χώ

Χὠ παις ασχαλαων, ενεχ' οἱ τελος ουδεν απαντη,
Τως καλαμως ριψας, ποτ' αροτρεα πρεσβυν ικανεν,
Ὁ'ς νιν τανδε τεχναν εδιδαξατο· και λεγεν αυτῳ,
Και οἱ δειξεν Ερωτα καθημενον. αυταρ ὁ πρεσβυς
Μειδιαων κινησε καρη, και αμειβετο παιδα·
Φειδεο τας θηρας, μηδ' ες τοδε τωρνεον ερχευ.
Φευγε μακραν· κακον εντι το θηριον. ολβιος εσσῃ,
Εισοκα μη μιν ελῃς. ην δ' ανερος ες μετρον ελθῃς,
Ο'υτος ὁ νυν φευγων και εφαλμενος, αυτος αφ' αυτω
Ελθων εξαπινας, κεφαλαν επι σειο καθιξει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ.

Α' μεγαλα μοι Κυπρις εθ' ὑπνωοντι παρεστα,
Νηπιαχον τον Ερωτα καλας εκ χειρος αγοισα,
Ες χθονα νευσαζοντα. τοσον δε μοι εφρασε μυθον·
Μελπειν μοι, φιλε βωτα, λαβων τον Ερωτα διδασκε.
Ω'ς λεγε, χ' ἁ μεν απηλθεν. εγω δ' ὁσα βουκολιασδον,
Νηπιος, ὡς εθελοντα μαθειν τον Ερωτα διδασκον,
Ω'ς ευρε πλαγιαυλον ὁ Παν, ὡς αυλον Αθανα,
Ω'ς χελυν Ερμαων, κιθαριν δ' ὡς ἁδυς Απολλων.
Ταυτα μιν εξεδιδασκον· ὁ δ' ουκ εμπαζετο μυθων.
Αλλα μοι αυτος αειδεν ερωτυλα, και μ' εδιδασκε
Θνατων αθανατων τε ποθους, και ματερος εργα.
Κηγων εκλαθομαν μεν ὁσων τον Ερωτα διδασκον,
Ο'σσα δ' Ερως μ' εδιδασκεν ερωτυλα, παντ' εδιδαχθην.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ.

Ται Μοισαι τον Ερωτα τον αγριον ου φοβεοισαι
Εκ θυμω φιλεοντι, και εκ ποδος αυτῳ εποντι.
Κ' ην μεν αρα ψυχαν τις εχων ανεραστον αειδῃ,
Τηνον ὑπεκφευγοντι, και ουκ εθελοντι διδασκειν·
Ην δε νοον τῳ Ερωτι δονευμενος ἁδυ μελισδῃ,
Ες τηνον μαλα πασαι επειγομεναι προρεοντι.
Μαρτυς εγων, ὁτι μυθος ὁδ' επλετο πασιν αληθης.
Ην μεν γαρ βροτον αλλον, η αθανατον τινα μελπω,
Βαμβαινει μευ γλωσσα, και, ὡς παρος, ουκετ' αειδει·
Ην δ' αυτ' ες τον Ερωτα και ες Λυκιδαν τι μελισδω,

Και

Και τοκα μοι χαιροισα δια ςοματος ρευ ψδα.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ε.

Ει μοι καλα πελει τα μελυδρια, και ταδε μυνα
Κυδος εμοι θησοντι, τα μοι παρος ωπασε Μοιρα·
Ει δ' υχ άδεα ταυτα, τι μοι πολυ πλειονα μοχθειν;
Ει μεν γαρ βιοτω διπλοον χρονον άμιν εδωκεν
Η Κρονιδας, η Μοιρα πολυτροπος, ως' ανυεσθαι
Τον μεν ες ευφροσυναν και χαρματα, τον δ' ενι μοχθω,
Ην ταχα μοχθησαντι ποθ' ύςερον εσθλα δεχεσθαι.
Ει δε θεοι κατενευσαν ένα χρονον ες βιον ελθειν
Ανθρωποις, και τονδε βραχυν και μειονα παντων,
Ες ποσον, α δειλοι, καματως κ' εις εργα πονευμες;

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ϛ.

Ολβιοι οί φιλεοντες, επην ισον αντεραωνται.
Ολβιος ην Θασευς τω Πειριθοω παρεοντος,
Ει και αμειλικτοιο κατηλυθεν εις Αΐδαο.
Ολβιος ην χαλεποισιν εν αξεινοισιν Ορεςης,
Ουνεκα οί ξυνας Πυλαδας αρητο κελευθυς.
Ην μακαρ Αιακιδας εταρω ζωοντος Αχιλλευς·
Ολβιος ην θνασκων, ότι οί μορον αινον αμυνεν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ζ.

Κλεοδαμος και Μυρσων.

Κλ. Ειαρος, ω Μυρσων, η χειματος, η φθινοπωρυ
Η θερεος, τι τοι άδυ; τι δε πλεον ευχεαι ελθειν;
Η θερος, ανικα παντα τελειεται, όσσα μογευμες;
Η γλυκερον φθινοπωρον, ότ' ανδρασι λιμος ελαφρα;
Η και χειμα δυσεργον, επει και χειματι πολλοι
Θαλπομενοι θελγονται αεργιη τε και οκνω;
Η τοι καλον εαρ πλεον ευαδεν; ειπε τι τοι φρην
Αιρειται. λαλεειν γαρ επετραπεν ά σχολα ήμιν.
Μυ. Κρινειν υκ επεοικε θεηϊα εργα βροτοισι.
Παντα γαρ ίερα ταυτα και άδεα· σευ δε εκατι

Εξι-

Εξερεις, Κλεοδαμε, τι μοι πελει άδιον αλλων.
Ουκ εθελω θερος ημεν, επει τοκα μ' άλιος οπτη.
Οκ εθελω φθινοπωρον, επει νοσον ώρια τικτει.
Ουλον χειμα φερειν, νιφετον κρυμως τε φοβευμαι.
Ειαρ εμοι τριποθατον όλῳ λυκαβαντι παρειη,
Α'νικα μητε κρυος, μηθ' άλιος άμμε βαρυνει.
Ειαρι παντα κυει, παντ' ειαρος άδεα βλαστει·
Χ' ά νυξ ανθρωποισιν ισα, και όμοιïος άως.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Η.

Επιθαλαμιος Αχιλλεως και Δηϊδαμειας.
Μυρσων, Λυκιδας.

Μυ. Λῃς νυ τι μοι, Λυκιδα, Σικελον μελος άδυ λιγαινειν
Ιμεροεν, γλυκυθυμον, ερωτικον, όιον ὁ Κυκλωψ
Αεισεν Πολυφαμος επ' ηϊονι Γαλατειᾳ;
Λυ. Κηγ μοι συρισδεν, Μυρσων, φιλον· αλλα τι μελψω;
Μυ. Σκυριον, Λυκιδα, ζαλων μελος, άδυν Ερωτα,
Λαθρια Πηλειδαο φιλαματα, λαθριον ευναν·
Πως παις εσσατο φαρος, όπως δε * εγευσατο μορφαν,
Χ' ώπως εν κωραις Λυκομηδισιν * απαλεγοισα
* Αιδηνητ' απασον Αχιλλεα Δηϊδαμεια.
Λυ. Α'ρπασε ταν Ελεναν ποθ' ὁ βωκολος, αγε δ' ες Ιδαν,
Οινωνῃ κακον αλγος. εχωσατο ά Λακεδαιμων,
Παντα δε λαον αγειρεν Αχαϊκον· ουδε τις Ελλην,
Ουτε Μυκηναιων, ουτ' Ηλιδος, ουτε Λακωνων
Μεινεν έον κατα δωμα, φερων * δυσσιν * ανιαν αρνα.
Λανθανε δ' εν κωραις Λυκομηδισι μουνος Αχιλλευς·
Ειρια δ' ανθ' όπλων εδιδασκετο, και χερι λευκᾳ
Παρθενικον κορον ειχεν. εφαινετο δ' ηΰτε κωρα·
Και γαρ ισον τηναις θηλυνετο· και τοσον ανθος
Χιονεαις πορφυρε παρειης· και το βαδισμα
Παρθενικης εβαδιζε, κομας δ' επυκαζε καλυπτρῃ.
Θυμον δ' Αρεος ειχε, και ανερος ειχεν ερωτα,
Εξ άους δ' επι νυκτα μαριζετο Δηϊδαμειᾳ.
Και ποτε μεν κεινας εφιλει χερα, πολλακι δ' αυτας
* Στομ' ανα καλον αειρε, τα δ' άδεα δακρυ' επηνει.
Ησθιε δ' ουκ αλλᾳ συν όμαλικι· παντα δ' εποιει

Σπευδων κοινον ες ύπνον. ελεξε νυ και λογον αυτα·
Αλλαι μεν κνωσσυσι συν αλληλαισιν αδελφαι·
Αυταρ εγω μυνα μιμνω, σι δε νυμφα καθευδεις.
Αἱ δ' ὑποπαρθενικαι συνομαλικες αἱ δυο καλαι
Αλλα μοναι * και λεκτρα καθευδομες. ἁ δε πονηρα
Νυσσα γαρ δολια με κακως απο σειο μερισδει.
Ου γαρ εγω σεο * * * *

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Θ.

Α'μερε Κυπρογενεια Διος τεκος ηδε θαλασσης,
Τιπτε τοσον θνατοισι και αθανατοισι χαλεπαινεις;
Τυτθον εφαν· τι νυ τοσσον απεχθεο, και * τιγαυτα
Ταλικον ώς παντεσσι κακον τον Ερωτα τεκηαι,
Αγριον, ασοργον, μορφα νοον ουδεν όμοιον;
Ες τι δε νιν πτανον και έκαβολον ωπασας ήμιν,
Ω's μη πικρον εοντα δυναιμεθα τηνου αλυξαι;

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Εις Υ'ακινθον Λειψανον Α.

Αμφασια τον Φοιβον ελεν ποσον αλγος εχοντα.
Διζετο φαρμακα παντα, σοφαν δ' επεμαιετο τεχναν,
Χριεν δ' αμβροσιη, και νεκταρι χριεν απασαν
Ωτειλαν. Μοιραισι δ' αναλθεα φαρμακα παντα.

Λειψ. Β.

Μοισας Ερως καλεοι· Μοισαι τον Ερωτα φεροιεν.
Μολπαν ται Μοισαι μοι αει ποθεοντι διδοιεν,
Ταν γλυκεραν μολπαν, τας φαρμακον άδιον ουδεν.

Λειψ. Γ.

Ου καλον, ω φιλε, παντα λογον ποτι τεκτονα φοιτην,
Μηδε τι παντ' αλλω χρεος ισχεμεν· αλλα και αυτος
Τεχνασθαι συριγγα. πελει δε τι ευμαρες εργον.

Λειψ. Δ.

Αυταρ εγων βασευμαι εμαν ὁδον, ες το καταντες
Τηνα, ποτι ψαμαθον τε και ηϊονα ψιθυρισδω,
Λισσομενος Γαλατειαν απηνεα. τας δε γλυκειας
Ελπιδας ὑστατιω μεχρι γηραος ουκ απολειψω.

Λειψ. Ε.

Εκ θαμινης ῥαθαμιγγος, ὁκως λογος, αιεν ιοισας
Χὠ λιθος ες ῥωγμον κοιλαινεται.

Λειψ. Ϛ.

Μορφα θηλυτερῃσι πελει καλον, ανερι δ' αλκα.

Λειψ. Ζ.

Μηδε λιπῃς μ' αγεραστον, επην χὠ Φοιβος αειδειν
Μισθον εδωκε. τιμα δε τα πραγματα κρεσσονα ποιει.

ΜΟΣΧΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

Ερως δραπετης

Ειδυλλιον Α.

Α' Κυπρις τον Ερωτα τον υἱεα μακρον εβωστρει·
Ει τις ενι τριοδοισι πλανωμενον ειδεν Ερωτα,
Δραπετιδας εμος εστιν. ὁ μανυσας γερας εξει·
Μισθος τοι το φιλαμα το Κυπριδος. ην δ' αγαγης νιν,
Ου γυμνον το φιλαμα, τυ δ', ω ξενε, και πλεον εξεις.
Εστι δ' ὁ παις περισαμος· εν εικοσι πασι μαθοις νιν.
Χρωτα μεν ου λευκος, πυρι δ' εικελος· ομματα δ' αυτω
Δριμυλα και φλογοεντα· κακαι φρενες, αδυ λαλημα·
Ου γαρ ισον νοεει και φθεγγεται· ως μελι φωνα.
Ην δε χολα, νοος εστιν αναμερος, ηπεροπευτας·
Ουδεν αλαθευων, δολιον βρεφος, αγρια παισδει.
Ευπλοκαμον το καρανον, εχει δ' ιταμον το προσωπον.
Μικκυλα μεν τηνω τα χερυδρια, μακρα δε βαλλει·
Βαλλει κ' εις Αχεροντα και εις Αΐδεω βασιληα.
Γυμνος μεν το γε σωμα, νοος δε οἱ εμπεπυκασται.
Και πτεροεις όσον ορνις εφιπταται αλλοτ' επ' αλλως
Ανερας ηδε γυναικας· επι σπλαγχνοις δε καθηται.
Τοξον εχει μαλα βαιον, ύπερ τοξω δε βελεμνον·
Τυτθον εοι το βελεμνον· ες αιθερα δ' αχρι φορειται.
Και χρυσεον περι νωτα φαρετριον· ενδοθι δ' εντι
Τοι πικροι καλαμοι, τοις πολλακι κημε τιτρωσκει.
Παντα μεν αγρια, παντα. πολυ πλεον δε οἱ αυτω
Βαια λαμπας εοισα τον άλιον αυτον αναιθει.
Ην τυγ' ελης τηνον, δασας αγε, μηδ' ελεησης.
Κην ποτ' ιδης κλαιοντα, φυλασσεο μη σε πλανηση.
Κην γελαα, τυ νιν έλκε. και ην εθελη σε φιλασαι,
Φευγε· κακον το φιλαμα, τα χειλεα φαρμακον εντι.
Ην δε λεγη, λαβε ταυτα, χαριζομαι όσσα μοι όπλα,
Μη τι θιγης· πλανα δωρα· τα γαρ πυρι παντα βεβαπται.

ΕΥΡΩΠΗ.

Ειδυλλιον Β. ὁ και Θεοκριτυ επιγραφεται.

Ευρωπῃ ποτε Κυπρις επι γλυκυν ἡκεν ονειρον,
Νυκτος ὁτε τριτατον λαχος ἱϛαται, εγγυθι δ' ηως·
Ὑπνος ὁτε γλυκιων μελιτος βλεφαροισιν εφιζων,
Λυσιμελης, πεδαα μαλακῳ κατα φαεα δεσμῳ·
Ευτε και ατρεκεων ποιμαινεται εθνος ονειρων.
Τημος ὑπωροφιοισιν ενικνωσσυσα δομοισι
Φοινικος θυγατηρ, ετι παρθενος Ευρωπεια,
Ωϊσατ' ηπειρυς δοιας περι ειο μαχεσθαι,
Ασιαδ', αντιπερηντε· φυην δ' εχον οια γυναικες.
Των δ' ἡ μεν ξεινης μορφην εχεν· ἡ δ' αρ' εῳκει
Ενδαπιῃ, και μαλλον ἑης περιϊσχετο κυρης.
Φασκεν δ' ὡς μιν ετικτε, και ὡς ατιτηλε μιν αυτη.
Ἡ δ' ἑτερη, κρατερῃσι βιαζομενα παλαμῃσιν,
Ειρυεν υκ αεκυσαν· επει φατο μορσιμον ειναι
Εκ Διος αιγιοχυ γερας εμμεναι Ευρωπειαν.
Ἡ δ' απο μεν ϛρωτων λεχεων θορε δειμαινυσα
Παλλομενη κραδιην· το γαρ ὡς ὑπαρ ειδεν ονειρον.
Εζομενη δ' επι δηρον ακην εχεν· αμφοτερας δε
Εισετι πεπταμενοισιν εν ομμασιν ειχε γυναικας.
Οψε δε δη μαλ' επειτ' ανενεικατο παρθενος αυδην·
Τις μοι τοιαδε φασματ' επυρανιων προϊηλε;
Ποιοι με ϛρωτων λεχεων ὑπερ, εν θαλαμοισιν
Ἡδυ μαλα κνωσσυσαν ανεπτοιησαν ονειροι;
Τις δ' ην ἡ ξεινη, ἡν εισιδον ὑπνωυσα;
Ὡς μ' εβαλε κραδιην κεινης ποθος· ὡς με και αυτη
Ασπασιως ὑπεδεκτο, και ὡς σφετερην ιδε παιδα.
Αλλα μοι εις αγαθον μακαρες κρινειαν ονειρον.
Ὡς ειπυσ' ανορυσε· φιλας δ' επεδιζετ' ἑταιρας,
Ἡλικας, οιετεας, θυμηρεας, ευπατερειας·
Τῃσιν αει συναθυρεν, ὁτ' ες χορον εντυναιτο,
Ἡ ὁτε φαιδρυνοιτο χροα προχοῃσιν Αναυρω,
Ἡ ὁποτ' εκ λειμωνος εϋπνοα λειρια κερσοι.
Ται δε οἱ αιψα φανεσκεν· εχον δ' εν χερσιν ἑκαϛη
Ανθοδοκον ταλαρον· ποτι δε λειμωνας εβαινον
Αγχιαλυς, ὁθι τ' αιεν ὁμιλαδον ηγερεθοντο,

Τερπομεναι ροδοῃ τε φυῃ και κυματος ηχῃ.
Αυτη δε χρυσεον ταλαρον φερεν Ευρωπεια,
Θηητον, μεγα θαυμα, μεγαν πονον Ηφαιστοιο.
Ον Λιβυῃ πορε δωρον, οτ' ες λεχος Εννοσιγαιου
Ηιεν· ἡ δε πορεν περικαλλεϊ Τηλεφαεσσῃ,
Ητε οἱ αιματος εσκεν· ανυμφῳ δ' Ευρωπειῃ
Μητηρ Τηλεφαεσσα περικλυτον ωπασε δωρον.
Εν τῳ δαιδαλα πολλα τετευχατο μαρμαιροντα.
Εν μεν εην χρυσοιο τετυγμενη Ιναχις Ιω,
Εισετι πορτις εουσα, φυην δ' ουκ εἰχε γυναικος.
Φοιταλεη δε ποδεσσιν εφ' ἁλμυρα βαινε κελευθα,
Νηχομενῃ ικελη· κυανη δ' ετετυκτο θαλασσα.
Δοιοι δ' εστασαν υψου επ' οφρυος αιγιαλοιο
Φωτες αολληδην· θηευντο δε ποντοπορον βουν.
Εν δ' ην Ζευς, επαφωμενος ηρεμα χειρι θεειῃ
Πορτιος ειναλιης, την ἑπταπορῳ παρα Νειλῳ
Εκ βοος ευκεραοιο παλιν μεταμειβε γυναικα.
Αργυρεος μεν εην Νειλου ροος· ἡ δ' αρα πορτις
Χαλκειη· χρυσου δε τετυγμενος αυτος εην Ζευς.
Αμφι δε δινηεντος υπο στεφανην ταλαροιο
Ερμειης ησκητο· πελας δε οἱ εκτετανυστο
Αργος, ακοιμητοισι κεκασμενος οφθαλμοισι.
Τοιο δε φοινηεντος αφ' αἱματος εξανετελλεν
Ορνις αγαλλομενος πτερυγων πολυανθεϊ χροιῃ,
Ταρσον αναπλωσας· ωσει τε τις ωκυαλος νηυς,
Χρυσοιο ταλαροιο περισκεπε χειλεα ταρσοις.
Τοιος εην ταλαρος περικαλλεος Ευρωπειης.
Αἱ δ' επει ουν λειμωνας εσηλυθον ανθεμοεντας,
Αλλαι επ' αλλοιοισι τοτ' ανθεσι θυμον ετερπον.
Των ἡ μεν ναρκισσον ευπνοον, ἡ δ' υακινθον,
Ἡ δ' ιον, ἡ δ' ερπυλλον απαινυτο. πολλα δ' εραζε
Λειμωνων εαροτροφεων πιπτεσκε πετηλα.
Αἱ δ' αυτε ξανθοιο κροκου θυοεσσαν εθειρην
Δρεπτον εριδμαινουσαι. αταρ μεση εστη ανασσα,
Αγλαϊην πυρσοιο ροδου χειρεσσι λεγουσα,
Οἱαπερ εν Χαριτεσσι διεπρεπεν Αφρογενεια.
Ου μην δηρον εμελλεν επ' ανθεσι θυμον ιαινειν,
Ουδ' αρα παρθενιην μιτρην αχραντον ερυσθαι.
Η γαρ δη Κρονιδης, ὡς μιν φρασαθ', ὡς εβεβλητο

Θυ-

Θυμον, ανωϊςοισιν ύποδμηθεις βελεεσσι
Κυπριδος, ἡ μουνη δυναται και Ζηνα δαμασσαι.
Δη γαρ αλευομενος τε χολον ζηλημονος Ἡρης,
Παρθενικης τ' εθελων απαλον νοον εξαπατησαι,
Κρυψε θεον, και τρεψε δεμας, και γιγνετο ταυρος,
Ουχ οἱος ςαθμοις ενιφερβεται, ουδε μεν οἱος
Ωλκα διατμησσει, συρων ευκαμπες αροτρον·
Ουδ' οἱος ποιμνης επιβοσκεται, ουδε μεν οἱος
Ὁςις ύποδμηθεις ερυει πολυφορτον απηνην.
Του δ' ητοι το μεν αλλο δεμας ξανθοχροον εσκεν,
Κυκλος δ' αργυφεος μεσσῳ μαρμαιρε μετωπῳ·
Οσσε δ' ύπογλαυκεσκε δι' ἱμερον αςραπτοντε·
Ισα τ' επ' αλληλοισι κερα ανετελλε καρηνου,
Αντυγος ἡμιτομου κεραης ἁτε κυκλα σεληνης.
Ηλυθε δ' ες λειμωνα· και ουκ εφοβησε φανεισας
Παρθενικας· πασῃσι δ' ερως γενετ' εγγυς ικεσθαι,
Ψαυσαι θ' ἱμερτοιο βοος, του αμβροτος οδμη
Τηλοθι και λειμωνος εκαινυτο λαρον αϋτμην.
Στη δε ποδων προπαροιθεν αμυμονος Ευρωπειης,
Και οἱ λιχμαζεσκε δερην, κατεθελγε δε κουρην.
Ἡ δε μιν αμφαφαασκε, και ηρεμα χειρεσιν αφρον
Πολλον απο ςοματων απομοργνυτο, και κυσε ταυρον.
Αυταρ ὁ μειλιχιον μυκασατο· φαιης κ' αυλου
Μυγδονιου λιγυν ηχον ανηπυοντος ακουειν.
Ωκλασε δε προ ποδοιϊν· εδερκετο δ' Ευρωπειαν,
Αυχεν' επιςρεψας, και οἱ πλατυ δεικνυε νωτον.
Ἡ δε βαθυπλοκαμοισι μετεννεπε παρθενικῃσι·
Δευθ' ἑταιραι φιλιαι και ὁμηλικες, οφρ' επι τῳδε
Εζομεναι ταυρῳ τερπωμεθα· δη γαρ ἁπασας,
Νωτον ύποςορεσας, αναδεξεται, ὁιατε νηῦς.
Πρηῢς ὁδ' εισιδεειν και μειλιχος, ουδε τι ταυροις
Αλλοισι προσεοικε· νοος δε οἱ ηΰτε φωτος
Αισιμος αμφιθεει, μουνης δ' επιδευεται αυδης.
Ὡς φαμενη, νωτοισιν εφιζανε μειδιοωσα.
Αἱ δ' αλλαι μελλεσκον. αφαρ δ' ανεπιλνατο ταυρος,
Ἡν θελεν ἁρπαξας· ωκυς δ' επι ποντον ικανεν.
Ἡ δε μεταςρεφθεισα φιλας καλεεσκεν ἑταιρας,
Χειρας ορεγνυμενη· ταις δ' ουκ εδυναντο κιχανειν.
Ακταων δ' επιβας προσσω θεεν, ηΰτε δελφις.

Νυ-

Νηρεΐδες δ' ανεδυσαν ύπ' εξ άλος· αί δ' αρα πασαι
Κητειοις νωτοισιν εφημεναι εστιχοωντο.
Και δ' αυτος βαρυδουπος ύπειρ άλος Εννοσιγαιος,
Κυμα κατιθυνων, άλιης ήγειτο κελευθου
Αυτοκασιγνητῳ. τοι δ' αμφι μιν ηγερεθοντο
Τριτωνες, ποντοιο βαθυρροοι εννααετηρες,
Κοχλοισιν ταναοις γαμιον μελος ηπυοντες.
Η' δ' αρ' εφεζομενη Ζηνος βοεοις επι νωτοις,
Τη μεν εχεν ταυρου δολιχον κερας, εν χερι δ' αλλη
Ειρυε πορφυρεας κολπου πτυχας· οφρα κεν φιν
Δευοι εφελκομενην πολιης άλος ασπετον ύδωρ.
Κολπωθη δ' ωμοισι πεπλος βαθυς Ευρωπειης,
Ιστιον οίατε νηος, ελαφριζεσκε δε κουρην.
Η' δ' ότε δη γαιης απο πατριδος ηεν ανευθεν,
Φαινετο δ' ουτ' ακτη τις άλιρροος, ουτ' ορος αιπυ,
Αλλ' αηρ μεν ύπερθεν, ενερθε δε ποντος απειρων,
Αμφι ἑ παπτηνασα, τοιην ανενεικατο φωνην·
Πη με φερεις θεοταυρε; τις επλεο; πως δε κελευθον
Αργαλεοισι ποδεσσι διερχεαι, ουδε θαλασσαν
Δειμαινεις; νηυσιν γαρ επιδρομος εστι θαλασσα
Ωκυαλοις· ταυροι δ' άλιην τρομεουσιν αταρπον.
Ποιον σοι ποτον ήδυ, τις εξ άλος εσσετ' εδωδη;
Η ῥα τις εσσι θεος; τι θεοις απεοικοτα ῥεζεις;
Ουθ' άλιοι δελφινες επι χθονος, ουτε τι ταυροι
Εν ποντῳ στειχουσι· συ δε χθονα και κατα ποντον
Αβροχος αΐσσεις· χηλαι δε τοι εισιν ερετμα.
Η ταχα και γλαυκης ύπερ ηερος ύψοσ' αερθεις,
Ικελος αιψηροισι ποτησεαι οιωνοισιν;
Οι μοι, εγω μεγα δη τι δυσαμμορος, ἡ ῥα τε δωμα
Πατρος αποπρολιπουσα, και εσπομενη βοΐ τῳδε,
Ξεινην ναυτιλιην εφεπω, και πλαζομαι οιη.
Αλλα συ μοι μεδεων πολιης άλος Εννοσιγαιε
Ί'λαος αντιασειας· εελπομαι εισοραασθαι
Τονδε, κατιθυνοντα πλοον, προκελευθον εμειο·
Ουκ αθεει γαρ ταυτα διερχομαι ύγρα κελευθα.
Ω's φατο. την δ' ώδε προσεφωνεεν ηϋκερως βους·
Θαρσει παρθενικη, μη δειδιθι ποντιον οιδμα.
Αυτος τοι Ζευς ειμι, και εγγυθεν ειδομαι ειναι
Ταυρος· επει δυναμαι γε φαινημεναι ὁττ' εθελοιμι.

Σος

Σοι δε ποθος μ' ενιηκε τοσην ἁλα μετρησασθαι
Ταυρον εειδομενον. Κρητη δε σε δεξεται ηδη,
Ἡ μ' εθρεψε και αυτον, ὁπα νυμφηια σειο
Εσσεται, εξ εμεθεν δε κλυτους μαλα φυσσεαι ὑιας,
Οἱ σκηπτουχοι ἁπασιν επιχθονιοισιν εσονται.
Ω'ς φατο, και τετελεστο απερ φατο. φαινετο μεν δη
Κρητη· Ζευς δε παλιν ἑτερην ανελαζετο μορφην.
Λυσε δε οἱ μιτρην, και οἱ λεχος εντυνον Ω'ραι.
Ἡ δε παρος κουρη, Ζηνος γενετ' αυτικα νυμφη,
Και Κρονιδῃ τεκνα τικτε, και αυτικα γινετο μητηρ.

ΜΕΓΑΡΑ γυνη Ἡρακλεους

Ειδυλλιον Γ.

Ματερ εμα, τιπτ' ὡδε φιλον κατα θυμον ιαπτεις,
Εκπαγλως αχεουσα; το πριν δε τοι ουκ ετ' ερευθος
Σωζετ' επι παρειαις; τι μοι τοσον ηνιησαι;
Η ρ' ὁτι αλγεα πασχει απειριτα φαιδιμος υιος
Ανδρος ὑπ' ουτιδανοιο, λεων ὡσει θ' ὑπο νεβρου;
Ωμοι εγω, τι νυ μ' ὡδε θεοι τοσον ητιμησαν
Αθανατοι; τι νυ μ' ὡδε κακῃ γονεες τεκον αισῃ;
Δυσμορος, ἡ τ' επει ανδρος αμυμονος ες λεχος ηλθον,
Τον μεν εγω τιεσκον ισον φαεεσσιν εμοισιν,
Ηδ' ετι νυν σεβομαι τε και αιδεομαι κατα θυμον·
Του δ' ουτις γενετ' αλλος αποτμοτερος ζωοντων,
Ουδε τοσων απεπειρησεν εγευσατο φροντισι κηδεων.
Σχετλιος, ὁς τοξοισιν, ἁ οἱ πορεν αυτος Απολλων,
Ηε τινος Κηρων, η Ερινυος αινα βελεμνα,
Παιδας ἑους κατεπεφνε, και εκ φιλον ειλετο θυμον,
Μαινομενος κατα οικον· ὁ δ' εμπλεος εσκε φονοιο.
Τους μεν εγω δυστηνος εμοις ιδον οφθαλμοισι
Βαλλομενους ὑπο πατρι [το δ' ουδ' οναρ ηλυθεν αλλῳ].
Ουδε σφιν δυναμην αδινον καλευσιν αρηξαι
Μητερ' ἑην· επει εγγυς ανικατον κακον ηεν.
Ω'ς δε τ' οδυρεται ορνις επι σφετεροισι νεοσσοις
Ολλυμενοις, ὁυς τ' αινος οφις ετι νηπιαχοντας
Θαμνοις εν πυκινοισι κατεσθιει· ἡ δε κατ' αυτους
Πωτατται κλαζουσα μαλα λιγυ πoτνια μητηρ·

Ουδ'

Ουδ' αρ' εχει τεκνοισιν επαρκεσαι. η γαρ όι αυτη
Ασσον ιμεν μεγα ταρβος αμειλικτοιο πελωρου·
Ω's εγω αινοτοκεια, φιλον τεκος αιαζουσα,
Μαινομενοισι ποδεσσι δομον κατα πολλον εφοιτων.
Ω's γ' οφελον μετα παισιν άμα θνησκουσα και αυτη
Κεισθαι, φαρμακοεντα δι' ήπατος ιον εχοισα,
Αρτεμι θηλυτερησι μεγα κρειουσα γυναιξι.
Τω χ' ήμας κλαυσαντε φιλαις επι χερσι τοκηες
Πολλοις συν κτερεεσσι πυρης επεβησαν όμοιης·
Και κεν ένα χρυσειον ες οστεα κρωσσον άπαντων
Λεξαντε κατεθαψαν, όθι πρωτον γενομεσθα.
Νυν δ' οἱ μεν Θηβην ἱπποτροφον ενναιουσιν,
Αονιου πεδιοιο βαθειαν βωλον αρουντες·
Αυταρ εγω Τιρυνθα κατα κραναην πολιν Ηρας,
Πολλοισιν δυστηνος ιαπτομαι αλγεσιν ητορ
Αιει όμως· δακρυων δε παρεστι μοι ουδ' ἱ' ερωη.
Αλλα ποσιν μεν όρω παυρον χρονον οφθαλμοισιν
Οικῳ εν ἡμετερῳ· πολεων γαρ οἱ εργον ετοιμον
Μοχθων, τους επι γαιαν αλωμενος ηδε θαλασσαν
Μοχθιζει, πετρης όγ' εχων νοον ηε σιδηρου
Καρτερον εν στηθεσσι· συ δ' ηΰτε λειβεαι ὑδωρ,
Νυκτας τε κλαιουσα και εκ Διος ημαθ όποσσα.
Αλλος μαν ουκ αν τις εϋφρηναι με παραστας
Κηδεμονων· ου γαρ σφε δομων κατα τοιχος εεργει.
Και λιην παντες γε περην πιτυωδεος Ισθμου
Ναιουσ'. ουδε μοι εστι προς όντινα κε βλεψασα,
Οἱα γυνη παναποτμος, αναψυξαιμι φιλον κηρ,
Νοσφι γε δη Πυρρης συνομαιμονος. ἡ δε και αυτη
Αμφι ποσει σφετερῳ πλεον αχθεται Ιφικληϊ,
Σῳ υἱῳ. παντων γαρ οϊζυρωτατα τεκνα
Γεινασθαι σε θεῳ τε και ανερι θνητῳ εολπα.
Ω's αρ' εφη. τα δε οἱ θαλερωτερα δακρυα μηλων
Κολπον ες ἱμεροεντα κατα βλεφαρων εχεοντο,
Μνησαμενῃ τεκνων τε και ὧν μετεπειτα τοκηων.
Ω's δ' αυτως δακρυοισι παρηΐα λευκ' εδιαινεν
Αλκμηνη. βαρυ δ' ἡγε και εκ θυμου στεναχουσα,
Μυθοισιν πυκινοισι φιλην νυον ώδε μεταυδα·
Δαιμονιη παιδων, τι νυ τοι φρεσιν εμπεσε τουτο
Πευκαλιμης; πως αμμ' εθελεις ορεθυνεμεν αμφω,

Κηδε' αλαςα λεγȣσα; τα δ' ȣ νυν πρωτα κεκλαυται.
Ουχ ἁλις ὁις ἑχομεσθα το δευτατον αιει επ' ημαρ
Γιγνομενοις; μαλα μεν γε φιλοθρηνης κε τις ειη,
Ὁ'ςις αριθμησειεν εφ' ἡμετεροις αχεεσσιν.
Θαρσει· ȣ τοιησδ' εκυρησαμεν εκ θεȣ αισης.
Και δ' αυτην ὁροω σε, φιλον τεκος, ατρυτοισιν
Αλγεσι μοχθιζȣσαν. επιγνωμων δε τοι ειμι
Ασχαλααν, ὁτε δη γε και ευφροσυνης κορος εςι.
Και σε μαλ' εκπαγλως ολοφυρομαι ηδ' ελεαιρω,
Ουνεκεν ἡμετεροιο λυγρȣ μετα δαιμονος εσχες,
Ος θ' ἡμιν εφυπερθε καρης βαρυς αιωρειται.
Ιςω γαρ Κȣρη τε και ευεανος Δημητηρ,
Α'ς κε μεγα βλαφθεις τις ἑκων επιορκον ομοσση
Δυσμενεων, μηδεν σε χερειοτερον φρεσιν ησι
Στεργειν, η ειπερ μοι ὑπ' εκ νηδυοφιν ηλθες,
Και μοι τηλυγετη ενι δωμασι παρθενος ησθα.
Ουδ' αυτην γε νυ παμπαν εολπα σε τȣτο γε ληθειν.
Τω μηδ' εξειπης πογ', εμον θαλος, ὡς σευ ακηδω,
Μηδ' ει κ' ηϋκομȣ Νιοβης πυκινωτερα κλαιω.
Ουδεν γαρ νεμεσητον ὑπερ τεκνȣ γοαασθαι
Μητερι δυσπαθεοντος· επει δεκα μηνας εκαμνον,
Πριν και περ τ' ιδειν μιν, εμȣ ὑπο ἡπατ' εχοισα.
Και με πυλαρταο σχεδον ηγαγεν Αϊδωνηος.
Ὡ'δε ἑ δυστοκεσασα κακας ωδινας ανετλαν.
Νυν δε μοι οιχεται οιος επ' αλλοτριης νεον αθλον
Εκτελεων· ȣδ' οιδα δυσαμμορος, ειτε μιν αυτις
Ενθαδε νοςησαντ' ὑποδεξομαι, ειτε και ȣκι.
Προς δ' ετι μ' επτοιησε δια γλυκυν αινος ονειρος
Ὑπνον· δειμαινω δε, παλιγκοτον οψιν ιδȣσα,
Εκπαγλως, μη μοι τι τεκνοις αποθυμιον ερδοι.
Εισατο γαρ μοι εχων μακελην ευεργεα χερσι
Παις εμος αμφοτερησι, βιη Ἡρακληειη.
Τη μεγαλην ελαχαινε, δεδεγμενος ὡς επι μισθω,
Ταφρον, τηλεθαοντος επ' εσχατιη τινος αγρȣ,
Γυμνος ανευ χλαινης τε και ευμιτροιο χιτωνος.
Αυταρ επειδη παντος αφικετο προς τελος εργȣ,
Καρτερον οινοπεδοιο πονευμενος ερκος αλωης,
Ητοι ὁ λιςρον εμελλεν επι προχοντος ερεισας
Αδυρȣ καταδυνειν, ἁ και παρος ειματα εςο.

Εξα-

Εξαπινης δ' ανελαμψεν ύπερ καπετοιο βαθειης
Πυρ αμοτον· περι δ' αυτον αθεσφατος ἑιλειτο φλοξ,
Αυταρ ὁγ' αιεν οπισθε θοοις ανεχαζετο ποσσιν,
Εκφυγεειν μεμαως ολοον μενος Ἡφαιστοιο·
Αιει δε προπαροιθεν ἑȣ χροος, ηΰτε γερρον,
Νωμασκεν μακελην· περι δ' ομμασιν ενθα και ενθα
Παπταινεν, μη δη μιν επιφλεξῃ δηΐον πυρ.
Τῳ μεν αοσσησαι λελιημενος, ὡς μοι εϊκτο,
Ιφικλεης μεγαθυμος, επ' ȣδεϊ καππεσ' ολισθων,
Πριν γ' ελθειν· ȣδ' ορθος αναςηναι δυνατ' αυτις,
Αλλ' αςεμφες εκειτο, γερων ὡσει τ' αμενηνος,
Ὁντε και ȣκ εθελοντα βιησατο γηρας ατερπες
Καππεσεειν· κειται δ' ὁγ' επι χθονος εμπεδον αυτως,
Εισοκε τις χειρος μιν ανειρυσῃ παριοντων,
Αιδεσθεις οπιδα προτερην πολιοιο γενειȣ.
Ὡς εν γῃ λελιαςο σακεσπαλος Ιφικλεης.
Αυταρ εγω κλαιεσκον αμηχανεοντας ὁρωσα
Παιδας εμȣς, μεχρι δη μοι απεσσυτο νηδυμος ὑπνος
Οφθαλμων, ηως δε παραυτικα φαιδιμος ηλθε.
Τοια, φιλη, μοι ονειρα δια φρενας εποιησαν
Παννυχιη. τα δε παντα προς Ευρυσθηα τρεποιτο
Οικȣ αφ' ἡμετεροιο. γενοιτο δε μαντις εκεινῳ
Θυμος εμος· μηδ' αλλο παρεκτελεσειε τι δαιμων.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ

Βȣκολȣ ερωτικȣ. Ειδ. Δ.

Αλλα και τȣτο κοινῃ εν τοις Θεοκριτȣ ανεγραψαν.

Αιλινα μοι στοναχειτε ναπαι, και Δωριον ὑδωρ·
Και ποταμοι κλαιοιτε τον ἱμεροεντα Βιωνα.
Νυν φυτα μοι μυρεσθε, και αλσεα νυν γοαοισθε.
Ανθεα νυν ςυγνοισιν αποπνειοιτε κορυμβοις.
Νυν ροδα φοινισσεσθε τα πενθιμα, νυν ανεμωνα.
Νυν ὑακινθε λαλει τα σα γραμματα, και πλεον αι αι
Λαμβανε σοις πεταλοισι· καλος τεθνηκε μελικτας.
Αρχετε Σικελικαι τω πενθεος, αρχετε Μοισαι.
Αδονες αἱ πυκινοισιν οδυρομεναι ποτι φυλλοις

Ναμασι τοις Σικελοις αγγειλατε τας Αρεθουσας,
Όττι Βιων τεθνηκεν ὁ βωκολος· όττι συν αυτῳ
Και το μελος τεθνακε, και ωλετο Δωρις αοιδα.
Αρχετε Σικελικαι τω πενθεος, αρχετε Μοισαι.
Στρυμονιοι μυρεσθε παρ' ὑδασιν αιλινα κυκνοι,
Και γοεροις στομασεσσι μελισδετε πενθιμον ᾠδαν,
Οίαν ὑμετεροις ποτε χειλεσι γηρυν αειδεν.
Ειπατε δ' αυ κωραις Οιαγρισιν, ειπατε πασαις
Βιστονιαις Νυμφαισιν· απωλετο Δωριος Ορφευς.
Αρχετε Σικελικαι τω πενθεος, αρχετε Μοισαι.
Κεινος ὁ ταις αγελαισιν ερασμιος ουκετι μελπει,
Ουκετι ερημαιαισιν ὑπο δρυσιν ημενος ᾀδει·
Αλλα παρα Πλουτηϊ μελος ληθαιον αειδει.
Ωρεα δ' εστιν αφωνα, και αἱ βοες αἱ ποτι ταυροις
Πλαζομεναι γοαοντι, και ουκ εθελοντι νεμεσθαι.
Αρχετε Σικελικαι τω πενθεος, αρχετε Μοισαι.
Σειο, Βιων, εκλαυσε ταχυν μορον αυτος Απολλων,
Και Σατυροι μυροντο, μελαγχλαινοιτε Πριηποι·
Και Πανες στοναχευντι το σον μελος· αἱ τε καθ' ὑλαν
Κρανιδες ωδυραντο, και ὑδατα δακρυα γεντο.
Αχω δ' εν πετραισιν οδυρεται, όττι σιωπῃ,
Κουκετι μιμειται τα σα χειλεα. σῳ δ' επ' ολεθρῳ
Δενδρεα καρπον εριψε· τα δ' ανθεα παντ' εμαρανθη.
Μαλων ουκ εῤῥευσε καλον γλαγος, ου μελι σιμβλων·
Κατθανεν εν κηρῳ λυπευμενον· ουκετι γαρ δει,
Τω μελιτος τω σω τεθνακοτος, αλλο τρυγασθαι.
Αρχετε Σικελικαι τω πενθεος, αρχετε Μοισαι.
Ου τοσον ειναλιαισι παρ' ηοσι μυρατο δελφιν,
Ουδε τοσον ποκ' αεισεν ενι σκοπελοισιν αηδων,
Ουδε τοσον θρηνησεν αν' ωρεα μακρα χελιδων,
Αλκυονος δ' ου τοσσον επ' αλγεσιν ισχετο Κηϋξ.
Αρχετε Σικελικαι τω πενθεος, αρχετε Μοισαι.
Ουδε τοσον γλαυκοις ενι κυμασι Κηρυλος ᾀδεν,
Ου τοσον ηωοισιν εν αγκεσι παιδα τον Αους
Ιπταμενος περι σαμα κινυρατο Μεμνονος ορνις,
Όσσον αποφθιμενοιο κατωδυραντο Βιωνος.
Αρχετε Σικελικαι τω πενθεος, αρχετε Μοισαι.
Αδονιδες, πασαι τε χελιδονες, ἁς ποκ' ετερπεν,
Ἁς λαλεειν εδιδασκε, καθεζομεναι δ' επι πρεμνοις,
Αν-

Αντρον αλληλοισιν εκωκυον· αἱ δ' ὑποφωνευν
Ορνιθες. λυπεισθε πελειαδες αλλα και ὑμεις.
Αρχετε Σικελικαι τω πενθεος, αρχετε Μοισαι.
Τις ποτι σα συριγγι μελισδεται, ω τριποθατε;
Τις δ' ετι σοις καλαμοις θασει σομα; τις θρασυς ὁυτως;
Εισετι γαρ πνειει τα σα χειλεα, και το σον ασθμα.
Αχω δ' εν δονακεσσι τεας επιβοσκετ' αοιδας.
Πανι φερω το μελισμα· ταχ' αν κακεινος ερεισαι
Το σομα δειμαινοι, μη δευτερα σειο φερηται.
Αρχετε Σικελικαι τω πενθεος, αρχετε Μοισαι.
Κλαιει και Γαλατεια το σον μελος, ἁν ποκ' ετερπες
Εζομεναν περι σειο παρ' ἠϊονεσσι θαλασσης·
Ου γαρ ισον Κυκλωπι μελισδεο· τον μεν εφευγεν
Α' καλα Γαλατεια, σε δ' ἁδυ απεβλεπεν ἁλμας.
Και νυν λασαμενη τω κυματος, εν ψαμαθοισιν
Εζετ' ερημαιαισι, βοας δ' ετι σειο νομευει.
Αρχετε Σικελικαι τω πενθεος, αρχετε Μοισαι.
Παντα τοι, ω βωτα, ξυγκατθανε δωρα τα Μοισαν,
Παρθενικαν εροεντα φιληματα, χειλεα παιδων.
Και συγνον περι σημα τεον κλαιουσιν Ερωτες.
Α' Κυπρις φιλεει σε πολυ πλεον η το φιλαμα,
Το πρωαν τον Αδωνιν αποθνασκοντα φιλασε.
Τουτο τοι, ω ποταμων λιγυρωτατε, δευτερον αλγος·
Τουτο, Μελη, νεον αλγος. απωλετο πραν τοι Ομηρος,
Τηνο το Καλλιοπας γλυκερον σομα· και σε λεγοντι
Μυρεσθαι καλον υἱα πολυκλαυστοισι ρεεθροις·
Πασαν δ' επλησας φωνας ἁλα. νυν παλιν αλλον
Υἱεα δακρυεις, αινῳ δ' επι πενθεϊ τακη.
Αμφοτεροι παγαις πεφιλαμενοι· ὁς μεν επινε
Παγασιδος κρανας, ὁ δ' ειχεν πομα τας Αρεθουσας.
Χὠ μεν Τυνδαρεοιο καλαν αεισε θυγατρα,
Και Θετιδος μεγαν υἱα, και Ατρειδαν Μενελαον·
Κεινος δ' ου πολεμους, ου δακρυα, Πανα δ' εμελπε,
Και βωτας ελιγαινε, και αειδων ενεμευε,
Και συριγγας ετευχε, και ἁδεα πορτιν αμελγε,
Και παιδων εδιδασκε φιλαματα, και τον Ερωτα
Ετρεφεν εν κολποισι, και ηρεσε την Αφροδιτην.
Αρχετε Σικελικαι τω πενθεος, αρχετε Μοισαι.
Πασα, Βιων, θρηνει σε κλυτη πολις, αστεα παντα.

Ασ-

Ασκρη μεν γοαει σε πολυ πλεον Ἡσιοδοιο.
Πινδαρον ου ποθεοντι τοσον Βοιωτιδες ὑλαι.
Ου τοσον Αλκαιῳ περι μυρατο Λεσβος ερυμνα·
Ουδε τοσον τον αοιδον εμυρατο Κηΐον αστυ.
Σε πλεον Αρχιλοχοιο ποθει Παρος. αντι δε Σαπφους
Εισετι σευ το μελισμα κινυρεται ἁ Μιτυλανα.
Παντες, ὁσοις καπυρον τελεθει στομα, βωκολιασται
Εκ Μοισων σεο ποτμον ανακλαιουσι θανοντος.
Κλαιει Σικελιδας το Σαμου κλεος· εν δε Κυδωσιν,
Ὁ πριν μειδιοωντι συν ομματι φαιδρος ιδεσθαι,
Δακρυα νυν Λυκιδας κλαιων χεει. εν τε πολιταις
Τριοπιδαις ποταμῳ θρηνει παρ' Αλεντι Φιλητας,
Εν δε Συρακοσιοισι Θεοκριτος. αυταρ εγω τοι
Αυσονικας οδυνας μελπω μελος, ου ξενος ῳδας
Βωκολικας, αλλ' ἡντ' εδιδαξαο σειο μαθητας,
Κλαρονομως Μωσας τας Δωριδος αμμε γεραιρων.
Αλλοις μεν τεον ολβον, εμοι δ' απελειψας αοιδαν.
Αρχετε Σικελικαι τω πενθεος, αρχετε Μοισαι.
Αι αι, ται μαλαχαι μεν, επαν κατα καπον ολωνται,
Η τα χλωρα σελινα, το τ' ευθαλες ουλον ανηθον,
Ὑστερον αυ ζωοντι, και εις ετος αλλο φυοντι·
Αμμες δ' οἱ μεγαλοι και καρτεροι η σοφοι ανδρες,
Ὁπποτε πρωτα θανωμες, ανακοοι εν χθονι κοιλᾳ
Ευδομες ευ μαλα μακρον ατερμονα νηγρετον ὑπνον.
Και συ μεν εν σιγᾳ πεπυκασμενος εσσεαι εν γᾳ·
Ταις Νυμφαισι δ' εδοξεν αει τον βατραχον ᾳδειν·
Τῳ δ' εγω ου φθονεοιμι· το γαρ μελος ου καλον ᾳδει.
Αρχετε Σικελικαι τω πενθεος, αρχετε Μοισαι.
Φαρμακον ηλθε, Βιων, ποτι σον στομα, φαρμακον ειδες.
Πως τευ τοις χειλεσσι ποτεδραμε, κουκ εγλυκανθη;
Τις δε βροτος τοσσουτον αναμερος, η κεραων τοι,
Η δουναι καλεων τοι φαρμακον, εκφυγεν ῳδαν;
Αρχετε Σικελικαι τω πενθεος, αρχετε Μοισαι.
Αλλα δικη κιχε παντας. εγω δ' επι πενθεϊ τῳδε
Δακρυχεων τεον οιτον οδυρομαι. ει δυναμην δε,
Ὡς Ορφευς καταβας ποτι ταρταρον, ὡς ποκ' Οδυσσευς,
Ὡς παρος Αλκειδας, κηγω ταχ' αν ες δομον ηλθον
Πλουτεος, ὡς κεν ιδοιμι και ει Πλουτηϊ μελισδεις,
Ὡς αν ακουσαιμην τι μελισδεαι. αλλ' επι Κωρᾳ

Σι-

Σικελικον τι λιγαινε, και αδυ τι βωκολιασδε.
Κηκεινη Σικελαις και Αιτναιαισιν επαιξεν
Αιοσι, και μελος ηδε το Δωριον. ουκ αγερασος
Εσσειθ' ά μολπη· χ' ώς Ορφεϊ προσθεν εδωκεν
Α'δεα φορμιζοντι παλισσυτον Ευρυδικειαν,
Και σε, Βιων, πεμψει τοις ωρεσιν. ει δε τι κηγων
Συρισδεν δυναμην, παρα Πλωτεϊ καυτος αειδον.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ Δαφνιδος και Κορης. Ειδ. Ε.

Ο' και αυτο Θεοκριτῳ αναψαν και κοινη τοις εκεινε συμπεριφερεται.

Δα. Ταν πινυταν Ελεναν Παρις ηρπασε βωκολος αλλος.
Μαλλον εμ' ήδ' Ελενα τον βωκολον εςι φιλευσα.
Κο. Μη καυχω, σατυρισκε· κενον το φιλαμα λεγεσιν.
Δα. Εςι και εν κενεοισι φιλαμασι αδεα τερψις.
Κο. Το ςομα μευ πλυνω, και αποπτυω το φιλαμα.
Δα. Πλυνεις χειλεα σειο; διδε παλιν οφρα φιλασω.
Κο. Καλον σοι δαμαλας φιλεειν, ουκ αζυγα κωραν.
Δα. Μη καυχω· ταχα γαρ σε παρερχεται, ώς οναρ, ήβη.
Κο. Η' ςαφυλις ςαφις εςι· και ου ροδον αυον ολειται.
Δα. Δευρ' ύπο τας κοτινες, ίνα σοι τινα μυθον ενιψω.
Κο. Ουκ εθελω. και πριν με παρηπαφες ήδεϊ μυθῳ.
Δα. Δευρ' ύπο τας πτελεας, ίν' εμας συριγγος ακουσης.
Κο. Την σαυτου φρενα τερψον. οϊζυον ουδεν αρεσκει.
Δα. Φευ φευ, τας Παφιας χολον αζεο και συγε κωρα.
Κο. Χαιρετω ά Παφια· μονον ίλαος Αρτεμις ειη.
Δα. Μη λεγε, μη βαλλη σε, και ες λινον αλλυτον ελθης.
Κο. Βαλλετω ώς εθελοι. παλιν Αρτεμις αμμιν αρηγοι.
Μη 'πιβαλης την χειρα· και ειςετι χειλος αμυξω.
Δα. Ου φευγεις τον Ερωτα, τον ου φυγε παρθενος αλλη.
Κο. Φευγω νη τον Πανα. συ δε ζυγον αιεν αειρεις.
Δα. Δειμαινω μη δη σε κακωτερῳ ανερι δωση.
Κο. Πολλοι με μνωοντο· νοον δ' εμον ουτις εαδε.
Δα. Εἱς και εγω πολλων, μνηςηρ τεος ενθαδ' ικανω.
Κο. Και τι, φιλος, ρεξαιμι; γαμοι πληθουσιν ανιας.
Δα. Ουκ οδυνην, ουκ αλγος εχει γαμος, αλλα χορειην.
Κο. Ναι μαν φασι γυναικας εους τρομεειν παρακοιτας.

Δα. Μαλλον και κρατεουσι. τινα τρομεουσι γυναικες;
Κο. Ωδινειν τρομεω. χαλεπον βελος Ειλειθυιης.
Δα. Αλλα τεη βασιλεια μογοστοκος Αρτεμις εϛιν.
Κο. Αλλα τεκειν τρομεω, μη και χροα καλον ολεσσω.
Δα. Ην δε τεκης φιλα τεκνα, νεον φαος οψεαι ύιας.
Κο. Και τι μοι ἕδνον αγεις γαμω αξιον, ην επινευσω;
Δα. Πασαν ταν αγελαν, παντ' αλσεα και νομον ἕξεις.
Κο. Ομνυε, μη μετα λεκτρα λιπων αεκουσαν απελθης.
Δα. Ου μ' αυτον τον Πανα, και ην κ' εθελης με διωξαι.
Κο. Τευχεις μοι θαλαμους; τευχεις και δωμα, και αυλας;
Δα. Τευχω σοι θαλαμους· τα δε πωεα καλα νομευω.
Κο. Πατρι δε γηραλεω τινα κεν τινα μυθον ενιψω;
Δα. Αινησει σεο λεκτρον, επην εμον ουνομ' ακουση.
Κο. Ουνομα σον λεγε τηνο· και ουνομα πολλακι τερπει.
Δα. Δαφνις εγω· Λυκιδας δε πατηρ, μητηρ δε Νομαιη.
Κο. Εξ ευηγενεων. αλλ' ου σεθεν ειμι χερειων.
Δα. Ουδ' * ακρα τιμηεσσα· πατηρ δε σοι εϛι Μεναλκας.
Κο. Δειξον εμοι σεθεν αλσος, όπη σεθεν ἵϛαται αυλις.
Δα. Δευρ' ιδε, πως ανθευσιν εμαι ῥαδιναι κυπαρισσοι.
Κο. Αιγες εμαι, βοσκεσθε· τα βωκολω εργα νοησω.
Δα. Ταυροι, καλα νεμεσθ', ἵνα παρθενω αλσεα δειξω.
Κο. Τι ῥεζεις σατυρισκε; τι δ' ενδοθεν αψαο μαζων;
Δα. Μαλα τεα πρωτιϛα ταδε χνοαοντα διδαξω.
Κο. Ναρκω νη τον Πανα. τεην παλιν εξελε χειρα.
Δα. Θαρσει, κωρα φιλα· τι μοι τρεμεις; ὡς μαλα δειλα.
Κο. Βαλλεις εις αμαραν με, και ειματα καλα μιαινεις.
Δα. Αλλ' ὑπο σοις πεπλοις ἀπαλον νακος ηνιδε βαλλω.
Κο. Φευ φευ, και ταν μιτραν απεσχισας· ες τι δ' ελυσας;
Δα. Τα Παφια πρωτιϛον εγω τοδε δωρον οπαζω.
Κο. Μιμνε ταλαν. ταχα τις τοι επερχεται. ηχον ακουω.
Δα. Αλληλαις λαλεοντι τεον γαμον αι κυπαρισσοι.
Κο. Ταμπεχονον ποιησας εμον ῥακος· ειμι δε γυμνα.
Δα. Αλλην αμπεχονην της σης τοι μειζονα δωσω.
Κο. Φης μοι παντα δομεν. ταχα δ' ὑϛερον ουδ' ἁλα δοιης.
Δα. Αιθ' αυταν δυναμαν και ταν ψυχαν επιβαλλειν.
Κο. Αρτεμι μη νεμεσα. ση ερημιας ουκετι πιϛη.
Δα. Ρ'εξω πορτιν Ερωτι, και αυτα βουν Αφροδιτα.
Κο. Παρθενος ενθα βεβηκα· γυνη δ' εις οικον αφερψω.
Δα. Αλλα γυνη, μητηρ, τεκεων τροφος, ουκετι κωρα.

Ω's

Ὡς οἱ μεν χλοεροῖσιν ιαινομενοι μελεεσσιν,
Αλληλοις ψιθυριζον· ανιςατο φωριος ευνη·
Χἠ μεν ανεγρομενη διεςιχε μαλα νομευειν,
Ομμασιν αιδομενη· κραδιη δε οἱ ενδον ιανθη·
Ὁς δ' επι ταυρειας αγελας, κεχαρημενος εντας.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ϛ.

Ταν ἁλα ταν γλαυκαν ὁταν ὡνεμος ατρεμα βαλλη,
Ταν φρενα ταν δειλαν ερεθιζομαι, ουδ' ετι Μοισα
Εντι φιλα· ποταγει δε πολυ πλεον αμμε γαλανα.
Αλλ' ὁταν αχηση πολιος βυθος, ἁ δε θαλασσα
Κυρτον επαφριζη, τα δε κυματα *** μεμηνη,
Ες χθονα παπταινω και δενδρεα, ταν δ' ἁλα φευγω·
Γα δε μοι ἁ πιςα, ταχα δ' ευσκιος ευαδεν ὑλα·
Ενθα και ην πνευση πολυς ὡνεμος, ἁ πιτυς αδει.
Η κακον ὁ γριπευς ζωει βιον, ῳ δομος ἁ ναυς,
Και πονος εντι θαλασσα, και ιχθυς ἁ πλανος αγρα.
Αυταρ εμοι γλυκυς ὑπνος ὑπο πλατανῳ βαθυφυλλῳ·
Και παγας φιλεοιμι τον εγγυθεν ηχον ακουειν,
Ἁ τερπει ψοφευσα τον αγρικον, ουχι ταρασσει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ζ.

Ηρα Παν Αχως τας γειτονος· ηρατο δ' Αχω
Σκιρτωντα Σατυρω· Σατυρος δ' επεμηνατο Λυδαν.
Ὡς Αχω τον Πανα, τοσον Σατυρος φλεγεν Αχω,
Και Λυδα Σατυρισκον· ερως δ' εσμυχετ' αμοιβᾳ.
Ὁσσον γαρ τηνων τις εμισεε τον φιλεοντα,
Τοσσον ὁμως φιλεων εχθαιρετο, πασχε δ' αποινα·
Ταυτα λεγω πασιν τα διδαγματα τοις ανεραςοις.
Στεργετε τως φιλεοντας, ιν' ην φιλεητε, φιλησθε.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Η.

Ἑσπερε, τας ερατας χρυσεον φαος Αφρογενειας,
Ἑσπερε, κυανεας ἱερον, φιλε, νυκτος αγαλμα,
Τοσσον αφαυροτερον μηνας, ὁσον εξοχος αςρων,
Χαιρε φιλος· και μοι ποτι ποιμενα κωμον αγοντι

Αυτη σελαναιας τυ διδυ φαος· ώνεκα τηνα
Σαμερον ερχομενα, ταχιον δυευ. υκ επι φωρσει
Ερχομαι, υδ' ίνα νυκτος οδοιπορεοντ' ενοχλησω.
Αλλ' εραω· καλον δε τ' ερασσαμενῳ συνερασθαι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Θ.

Αλφειος μετα Πισαν επην κατα ποντον οδευη,
Ερχεται εις Αρεθοισαν αγων κοτινηφορον ύδωρ,
Έδνα φερων καλα φυλλα και ανθεα, και κονιν ίραν.
Και βαθυς εμβαινει τοις κυμασι. την δε θαλασσαν
Νερθεν ύποτροχαει· κυ μιγνυται ύδασιν ύδωρ.
Ἁ δ' υκ οιδε θαλασσα διερχομενυ ποταμοιο.
Κωρος δεινοθετας, κακομηχανος, αινα διδασκων,
Και ποταμον δια φιλτρον Ερως εδιδαξε κολυμβην.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εις Ερωτα αροτριωντα.

Λαμπαδα θεις και τοξα, βοηλατην ειλετο ραβδον
Ουλος Ερως· πηρην δ' ειχε καταμαδιην.
Και ζευξας ταλαεργον ύπο ζυγον αυχενα ταυρων,
Εσπειρεν Δηυς αυλακα πυροφορον.
Ειπε δ' ανω βλεψας αυτῳ Διϊ· πλησον αρυρας,
Μη σε τον Ευρωπης βυν ύπ' αροτρα βαλω.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ΘΥΡΣΙΣ η ΩΔΗ. Ειδ. Α.

Θυρσις ποιμην, και Αιπολος.

Θυ. Άδυ τι το ψιθυρισμα και ά πιτυς, αιπολε, τηνα,
Ά ποτι ταις παγαισι, μελισδεται· αδυ δε και τυ
Συρισδες. μετα Πανα το δευτερον αθλον αποισῃ.
Αικα τηνος έλῃ κεραον τραγον, αιγα τυ λαψῃ·
Αικα δ' αιγα λαβῃ τηνος γερας, ες τε καταρρει
Ά χιμαρος. χιμαρω δε καλον κρης, εστε κ' αμελξῃς.
Αι. Άδιον, ω ποιμαν, το τεον μελος, η το καταχες
Την' απο τας πετρας καταλειβεται ύψοθεν ύδωρ.
Αικα ται Μωσαι ταν οϊδα δωρον αγωνται,
Αρνα τυ σακιταν λαψῃ γερας· αι δε κ' αρεσκῃ
Τηναις αρνα λαβειν, τυ δε ταν οϊν ύστερον αξεις.
Θυ. Λῃς ποτι ταν Νυμφαν, λῃς, αιπολε, τηδε καθιξας,
Ώς το καταντες τυτο γεωλοφον, αι τε μυρικαι,
Συρισδεν; τας δ' αιγας εγων εν τῳδε νομευσω.
Αι. Ου θεμις, ω ποιμαν, το μεσαμβρινον, ου θεμις αμμιν
Συρισδεν. τον Πανα δεδοικαμες· η γαρ απ' αγρας
Τανικα κεκμακως αμπαυεται· εντι γε πικρος,
Και οί αει δριμεια χολα ποτι ρινι καθηται.
Αλλα [τυ γαρ δη, Θυρσι, τα Δαφνιδος αλγεα αδες,
Και τας βωκολικας επι το πλειον ίκεο μωσας]
Δευρ' ύπο ταν πτελεαν εσδωμεθα, τω τε Πριηπω
Και ταν Κρανιαδαν κατεναντιον, απερ ό θωκος
Τηνος ό ποιμενικος, και ται δρυες. αι δε κ' αεισῃς,
Ώς ποκα τον Λιβυαθε ποτι Χρομιν ασας εριδων,
Αιγα τε τοι δωσω διδυματοκον ες τρις αμελξαι,
Ά δυ' εχοισ' εριφως, ποταμελγεται ες δυο πελλας·
Και βαθυ κισσυβιον κεκλυσμενον άδεϊ καρῳ,
Αμφωες, νεοτευχες, ετι γλυφανοιο ποτοσδον·
Τῳ περι μεν χειλη μαρυεται ύψοθι κισσος,
Κισσος έλιχρυσῳ κεκονισμενος· ά δε κατ' αυτον
Καρπῳ έλιξ ειλειται αγαλλομενα κροκοεντι.
Εντοσθεν δε γυνα τις, θεων δαιδαλμα, τετυκται,
Ασκητα πεπλῳ τε και αμπυκι· παρ δε οί ανδρες
Καλον εθειραζοντες αμοιβαδις αλλοθεν αλλος
Νεικειοντ' επεεσσι. τα δ' ου φρενος άπτεται αυτας·

Αλ-

Αλλοκα μεν τηνον ποτιδερκεται ανδρα γελευσα,
Αλλοκα δ' αυ ποτι τον ῥιπτει νοον· οἱ δ' ὑπ' ερωτος
Δηθα κυλοιδιοωντες ετωσια μοχθιζοντι.
Τοις δε μετα γριπευς τε γερων, πετρα τε τετυκται
Λεπρας, εφ' ᾳ σπευδων μεγα δικτυον ες βολον ἑλκει
Ὁ πρεσβυς, καμνοντι το καρτερον ανδρι εοικως.
Φαιης κεν γυιων νιν ὁσον σθενος ελλοπιευειν·
Ὡδε οἱ ῳδηκαντι κατ' αυχενα παντοθεν ινες,
Και πολιῳ περ εοντι· το δε σθενος αξιον ἁβας.
Τυτθον δ' ὁσσον απωθεν ἁλιτρυτοιο γεροντος,
Πυρναιαις σαφυλαισι καλον βεβριθεν ἁλωα·
Ταν ολιγος τις κωρος εφ' αἱμασιαισι φυλασσει
Ἡμενος· αμφι δε μιν δυ' αλωπεκες, ἁ μεν αν' ορχως
Φοιτῃ, σινομενα ταν τρωξιμον· ἁ δ' επι πηραν
Παντα δολον τευχοισα, το παιδιον ου πριν ανασειν
Φατι, πριν η ακρατιστον επι ξηροισι καθιξοι.
Αυταρ ὁγ' ανθερικεσσι καλαν πλεκει ακριδοθηραν,
Σχοινῳ εφαρμοσδων· μελεται δε οἱ ουτε τι πηρης,
Ουτε φυτων τοσσηνον, ὁσον περι πλεγματι γαθει.
Παντα δ' αμφι δεπας περιπεπταται ὑγρος ακανθος,
Αιολικον τι θαημα· τερας κε τυ θυμον ατυξαι.
Τω μεν εγω πορθμει Καλυδωνιῳ αιγα τ' εδωκα
Ωνον, και τυροεντα μεγαν λευκοιο γαλακτος.
Ουδ' ετι πω ποτι χειλος εμον θιγεν· αλλ' ετι κειται
Αχραντον. τῳ κεν τυ μαλα προφρων αρεσαιμαν,
Αικεν μοι τυ φιλος τον εφιμερον ὑμνον αεισῃς.
Κυ τοι τι φθονεω· ποταγ' ω 'γαθε. ταν γαρ αοιδαν
Ουτι πω εις Αϊδαν γε τον εκλελαθοντα φυλαξεις.
Θυ. Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Θυρσις ὁδ' ὡξ Αιτνας, και Θυρσιδος ἁδ' ἁ φωνα.
Πα ποκ' αρ' ηθ', ὁκα Δαφνις ετακετο, πα τι κα Νυμφαι;
Η κατα Πηνειω καλα τεμπεα, η κατα Πινδω.
Ου γαρ δη ποταμοιο μεγαν ῥοον ειχετ' Αναπω,
Ουδ' Αιτνας σκοπιαν, ουδ' Ακιδος ἱερον ὑδωρ.
Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Τηνον μαν θωες, τηνον λυκοι ωρυσαντο,
Τηνον χ' ω 'κ δρυμοιο λεων ανεκλαυσε θανοντα.
Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Πολλαι οἱ παρ ποσσι βοες, πολλοι δε τε ταυροι,

Παλ-

Πολλαι δ' αυ δαμαλαι και πορτιες ωδυραντο.
 Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Ηνθ' Ἑρμας πρατιςος απ' ωρεος, ειπε δε· Δαφνι,
Τις τυ κατατρυχει; τινος ω 'γαθε τοσσον ερασαι;
 Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Ηνθον τοι βωται, τοι ποιμενες, ῳπολοι ηνθον.
Παντες ανηρωτευν τι παθοι κακον. ηνθ' ὁ Πριαπος,
Κηφα· Δαφνι ταλαν, τι τυ τακεαι; ἁ δε γε κωρα
Πασαν ανα κραναν, παντ' αλσεα ποσσι φορειται,
 [Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας]
Ζατευσα· δυσερως τις αγαν και αμηχανος εσσι.
Βωτας μεν ελεγευ· νυν δ' αιπολῳ ανδρι εοικας.
Ωιπολος ὁκκ' εσορῃ τας μηκαδας, οια βατευνται,
Τακεται οφθαλμως, ὁτι ου τραγος αυτος εγεντο.
 Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Και τυ δ', επει κ' εσορῃς τας παρθενος, οια γελωντι,
Τακεαι οφθαλμως, ὁτι ου μετα ταισι χορευεις.
Τως δ' ουδεν ποτελεξαθ' ὁ βωκολος, αλλα τον αυτω
Ανυε πικρον ερωτα, και ες τελος ανυε μοιρας.
 Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Ηνθε γε μαν ἁδεια και ἁ Κυπρις γελαοισα,
Λαθρη μεν γελαοισα, βαρυν δ' ανα θυμον εχοισα·
Κηπε· τυ θην τον ερωτα κατευχεο, Δαφνι, λυγιξειν.
Αρ' ουκ αυτος ερωτος ὑπ' αργαλεω ελυγιχθης;
 Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδης.
Ταν δ' αρα χὠ Δαφνις ποταμειβετο· Κυπρι βαρεια,
Κυπρι νεμεσσατα, Κυπρι θνατοισιν απεχθης,
Ηδη γαρ φρασδει παντ' ἁλιος αμμι δεδυκει
Δαφνις· κην αϊδα κακον εσσεται αλγος ερωτος.
 Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας·
Ου λεγεται ταν Κυπριν ὁ βωκολος, ἑρπε ποτ' Ιδαν,
Ἑρπε ποτ' Αγχισαν. τηνει δρυες, ὡδε κυπειρος,
Ὡδε καλον βομβευντι ποτι σμανεσσι μελισσαι.
 Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Ὡραιος χὠ 'δωνις, επει και μαλα νομευει,
Και πτωκας βαλλει, και θηρια παλλα διωκει.
 Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Αυτις ὁπως ςαση Διομηδεος ασσον ιοισα·
Και λεγε· τον βωταν νικω Δαφνιν· αλλα μαχευ μοι.

Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Ω λυκοι, ω θωες, ω αν' ωρεα φωλαδες αρκτοι
Χαιρεθ'· ὁ βωκολος ὑμμιν εγω Δαφνις ουκετ' αν' ὑλαν,
Ουκετ' ανα δρυμως, ουκ αλσεα· χαιρ' Αρεθοισα,
Και ποταμοι, τοι χειτε καλον κατα Θυμβριδος ὑδωρ.
Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Δαφνις εγων ὁδε τηνος ὁ τας βοας ὡδε νομευων,
Δαφνις ὁ τως ταυρως και πορτιας ὡδε ποτισδων.
Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Ω Παν Παν, ειτ' εσσι κατ' ωρεα μακρα Λυκαιω,
Ειτε τυγ' αμφιπολεις μεγα Μαιναλον, ενθ' επι νασον
Ταν Σικελαν· Ἑλικας δε λιπε ριον, αιπυ τε σαμα
Τηνο Λυκαονιδαο, το και μακαρεσσιν αγαστον.
Ληγετε βωκολικας, Μωσαι, ιτε, ληγετ' αοιδας.
Ενθ' ω 'ναξ, και τανδε φερ' ευπακτοιο μελιπνουν
Εκ κηρω συριγγα καλαν, περι χειλος ἑλικταν.
Η γαρ εγων ὑπ' ερωτος ες αδαν ἑλκομαι ηδη.
Ληγετε βωκολικας, Μωσαι, ιτε, ληγετ' αοιδας.
Νυν ια μεν φορεοιτε βατοι, φορεοιτε δ' ακανθαι.
Ἁ δε καλα ναρκισσος επ' αρκευθοισι κομασαι.
Παντα δ' εναλλα γενοιντο· και ἁ πιτυς οχνας ενεικαι·
Δαφνις επει θνασκει· και τως κυνας ωλαφος ἑλκοι,
Κηξ ορεων τοι σκωπες αηδοσι γαρυσαιντο.
Ληγετε βωκολικας, Μωσαι, ιτε, ληγετ' αοιδας.
Χω μεν τοσσ' ειπων απεπαυσατο. τον δ' Αφροδιτα
Ηθελ' ανορθωσαι· τα γε μαν λινα παντα λελοιπει
Εκ Μοιραν. χω Δαφνις εβα ροον. εκλυσε δινα
Τον Μωσαις φιλον ανδρα, τον ου Νυμφαισιν απεχθη.
Ληγετε βωκολικας, Μωσαι, ιτε, ληγετ' αοιδας.
Και τυ διδου ταν αιγα, το τε σκυφος· ὡς μιν αμελξας
Σπεισω ταις Μοισαις. ω χαιρετε πολλακι Μοισαι,
Χαιρετ'. εγω δ' ὑμμιν και ες ὑστερον ἁδιον ασω.
Αι. Πληρες τοι μελιτος το καλον στομα, Θυρσι, γενοιτο,
Πληρες τοι σχαδονων. και απ' Αιγιλω ισχαδα τρωγοις
Ἁδειαν· τεττιγος επει τυγε φερτερον αδεις.
Ηνιδε τοι το δεπας. θασαι φιλος ὡς καλον οσδει.
Ὡραν πεπλυσθαι νιν επι κρανασι δοκασεις.
Ωδ' ιθι Κισσαιθα. τυ δ' αμελγε νιν. αἱ δε χιμαιραι
Ου μη σκιρτασητε, μη ὁ τραγος ὑμμιν αναστη.

ΦΑΡ-

Πα μοι ται δαφναι; φερε Θεστυλι, πα δε τα φιλτρα;
Στεψον ταν κελεβαν φοινικεῳ οιος αωτῳ,
Ὡς τον εμοι βαρυν ευντα φιλον καταθυσομαι ανδρα,
Ὃς μοι δωδεκαταιος αφ' ω ταλας ουδεποθ' ἡκει,
Ουδ' εγνω ποτερον τεθνακαμες η ζοοι ειμες,
Ουδε θυρας αρραξεν αναρσιος. η ρα οἱ αλλα
Ωιχετ' εχων ὁ τ' Ερως ταχινας φρενας, ἁ τ' Αφροδιτα.
Βασευμαι ποτι ταν Τιμαγητοιο παλαιστραν
Αυριον, ὡς νιν ιδω, και μεμψομαι οἱα με ποιει.
Νυν δε νιν εκ θυεων καταθυσομαι. αλλα, Σελανα,
Φαινε καλον· τιν γαρ ποταεισομαι ἁσυχα, δαιμον,
Τα χθονια θ' Ἑκατα, ταν και σκυλακες τρομεοντι
Ερχομεναν νεκυων ανα τ' ηρια και μελαν αἱμα.
Χαιρ' Ἑκατα δασπλητι, και ες τελος αμμιν οπηδει,
Φαρμακα ταυθ' ἑρδοισα χερειονα μητε τι Κιρκης,
Μητε τι Μηδειας, μητε ξανθας Περιμηδας.
Ιϋγξ, ἑλκε τυ τηνον εμον ποτι δωμα τον ανδρα.
Αλφιτα τοι πρωτον πυρι τακεται. αλλ' επιπασσε,
Θεστυλι. δειλαια, πα τας φρενας εκπεποταται;
Η ρα γε τοι, μυσαρα, και τιν επιχαρμα τετυγμαι;
Πασσ', ἁμα και λεγε ταυτα· τα Δελφιδος οστεα πασσω.
Ιϋγξ, ἑλκε τυ τηνον εμον ποτι δωμα τον ανδρα.
Δελφις εμ' ανιασεν· εγω δ' επι Δελφιδι δαφναν
Αιθω. χ' ὡς αυτα λακει μεγα καππυρισασα,
Κηξαπινης ἁφθη, κουδε σποδον ειδομες αυτας,
Ουτω τοι και Δελφις ενι φλογι σαρκ' αμαθυνοι.
Ιυγξ, ἑλκε τυ τηνον εμον ποτι δωμα τον ανδρα.
Ὡς τουτον τον καρον εγω συν δαιμονι τακω,
Ὡς τακοιθ' ὑπ' ερωτος ὁ Μυνδιος αυτικα Δελφις.
Χ' ὡς δινειθ' ὁδε ρομβος ὁ χαλκεος εξ Αφροδιτας,
Ὡς κηνος δινοιτο ποθ' ἁμετερησι θυρησιν.
Ιϋγξ, ἑλκε τυ τηνον εμον ποτι δωμα τον ανδρα.
Νυν θυσω τα πιτυρα. τυ δ', Αρτεμι, και τον εν ᾳδᾳ
Κινησαις ρ' αδαμαντα, και ει τι περ ασφαλες αλλο.
Θεστυλι, ται κυνες αμμιν ανα πτολιν ωρυονται.
Ἁ θεος εν τριοδοισι· το χαλκιον ὡς ταχος αχει.
Ιϋγξ, ἑλκε τυ τηνον εμον ποτι δωμα τον ανδρα.

Ηνιδε, σιγᾳ μεν ποντος, σιγωντι δ' αηται·
Α δ' εμα ου σιγᾳ στερνων εντοσθεν ανια·
Αλλ' επι τηνῳ πασα καταιθομαι, ός με ταλαιναν
Αντι γυναικος εθηκε κακαν και απαρθενον ημεν.
Ιϋγξ, έλκε τυ τηνον εμον ποτι δωμα τον ανδρα.
Ες τρις αποσπενδω, και τρις ταδε, ποτνια, φωνω·
Ειτε γυνα τηνῳ παρακεκλιται, ειτε και ανηρ,
Τοσσον εχοι λαθας, όσσον ποκα Θασεα φαντι
Εν Δια λασθημεν εϋπλοκαμου Αριαδνας.
Ιϋγξ, έλκε τυ τηνον εμον ποτι δωμα τον ανδρα,
Ἱππομανες φυτον εστι παρ' Αρκασι· τῳ δ' επι πασαι
Και πωλοι μαινονται αν' ωρεα και θοαι ίπποι.
Ὡς και Δελφιν ιδοιμι και ες τοδε δωμα περησαι
Μαινομενῳ ικελον, λιπαρας εκτοσθε παλαιστρας.
Ιϋγξ, έλκε τυ τηνον εμον ποτι δωμα τον ανδρα.
Τουτ' απο τας χλαινας το κρασπεδον ωλεσε Δελφις,
Ὠ 'γω νυν τιλλοισα κατ' αγριῳ εν πυρι βαλλω.
Αι αι ερως ανιαρε, τι μευ μελαν εκ χροος αίμα
Εμφυς ώς λιμνατις απαν εκ βδελλα πεπωκας;
Ιϋγξ, έλκε τυ τηνον εμον ποτι δωμα τον ανδρα.
Σαυραν τοι τριψασα, κακον ποτον αυριον οισω.
Θεστυλ', νυν δε λαβοισα τυ τα θρονα ταυθ', ύπομαξον
Τας τηνω φλιας καθυπερτερον· ἁς ετι και νυν
Εκ θυμω δεδεμαι· ό δε μευ λογον ουδενα ποιει.
Και λεγ' επιφθυσδοισα· τα Δελφιδος οστεα πασσω.
Ιϋγξ, έλκε τυ τηνον εμον ποτι δωμα τον ανδρα.
Νυν δη μουνη εοισα ποθεν τον ερωτα δακρυσω;
Εκ τινος αρξωμαι; τις μοι κακον αγαγε τουτο;
Ηνθ' ά τω Ευβουλοιο κανηφορος αμμιν Αναξω,
Αλσος επ' Αρτεμιδος. τᾳ δη ποκα πολλα μεν αλλα
Θηρια πομπευεσκε περισταδον, εν δε λεαινα.
Φραζεο μευ τον ερωθ' όθεν ίκετο, ποτνα Σελανα.
Και μ' ά Θευχαριλα Θρασσα τροφος ά μακαριτις
Αγχιθυρος ναιοισα κατευξατο και λιτανευσε
Ταν πομπαν θασασθαι· εγω δε οἱ ά μεγαλοιτος
Ὡμαρτευν, βυσσοιο καλον συροισα χιτωνα,
Καμφιστειλαμενα ταν ξυστιδα τας Κλεαριστας.
Φραζεο μευ τον ερωθ' όθεν ίκετο, ποτνα Σελανα.
Ηδη δ' ευσα μεσον κατ' αμαξιτον, ᾳ τα Λυκωνος,

Εν

Ειδον Δελφιν ομου τε και Ευδαμιππον ιοντας.
Τοις δ' ην ξανθοτερα μεν ἑλιχρυσοιο γενειας,
Στηθεα δε ϛιλβοντα πολυ πλεον, η τυ Σελανα,
Ὡς απο γυμνασιοιο καλον πονον αρτι λιπουσι.
  Φραζεο μευ τον ερωθ' ὁθεν ἱκετο, ποτνα Σελανα.
Χὡς ιδον, ὡς εμανην, ὡς μευ περι θυμος ιαφθη
Δειλαιας· το δε καλλος ετακετο, κουδ' επι πομπας
Τηνας εφρασαμαν, ουδ' ὡς παλιν οικαδ' απηνθον,
Εγνων. αλλα με τις καπυρα νοσος εξαλαπαξε·
Κειμαν δ' εν κλιντηρι δεκ' αματα και δεκα νυκτας.
  Φραζεο μευ τον ερωθ' ὁθεν ἱκετο, ποτνα Σελανα.
Και μευ χρως μεν ὁμοιος εγινετο πολλακι θαψω·
Ερρευν δ' εκ κεφαλης πασαι τριχες· αυτα δε λοιπα
Οϛε' ετ' ης και δερμα. και ες τινος ουκ επερασα;
Η ποιας ελιπον γραιας δομον, ἁτις επαδεν;
Αλλ' ης ουδεν ελαφρον. ὁ δε χρονος ανυτο φευγων.
  Φραζεο μευ τον ερωθ' ὁθεν ἱκετο, ποτνα Σελανα.
Χ' ὁυτω τᾳ δωλᾳ τον αλαθεα μυθον ελεξα·
Ει δ' αγε, Θεϛυλι, μοι χαλεπας νοσω εὑρε τι μαχος.
Πασαν εχει με ταλαιναν ὁ Μυνδιος. αλλα μολοισα
Τηρησον ποτι ταν Τιμαγητοιο παλαιϛραν·
Τηνει γαρ φοιτῃ· τηνει δε οἱ ἁδυ καθησθαι.
  Φραζεο μευ τον ερωθ' ὁθεν ἱκετο, ποτνα Σελανα,
Κηπει κα νιν εοντα μαθοις μονον, ἁσυχα νευσον,
Κηφ'· ὁτι Σιμαιθα τυ καλει· και ὑφαγεο τᾳδε.
Ὡς εφαμαν. ἁ δ' ηνθε, και αγαγε τον λιπαροχρων
Εις εμα δωματα Δελφιν. εγω δε νιν ὡς ενοησα
Αρτι θυρας ὑπερ ουδον αμειβομενον ποδι κουφῳ,
  [Φραζεο μευ τον ερωθ' ὁθεν ἱκετο, ποτνα Σελανα]
Πασα μεν εψυχθην χιονος πλεον· εκ δε μετωπω
Ιδρως μευ κοχυεσκεν ισον νοτιαισιν εερσαις.
Ουδε τι φωνασαι δυναμαν, ουδ' ὁσσον εν ὑπνῳ
Κνυζωνται φωνευντα φιλαν ποτι ματερα τεκνα.
Αλλ' επαγην δαγυδι καλον χροα παντοθεν ισα.
  Φραζεο μευ τον ερωθ' ὁθεν ἱκετο, ποτνα Σελανα.
Και μ' εσιδων ὡ 'ϛοργος, επι χθονος ομματα πηξας
Εζετ' επι κλιντηρι. και εζομενος φατο μυθον·
Η ῥα με, Σιμαιθα, τοσον εφθασας, ὁσσον εγω θην
Πραν ποκα τον χαριεντα τρεχων εφθαξα Φιλινον,

Ες το τεον καλεσασα τοδε στεγος, η με παρημεν.
Φραζεο μευ τον ερωθ' ὁθεν ἱκετο, ποτνα Σελανα.
Ηνθον γαρ κηγω, και τον γλυκυν ηνθον ερωτα
Η τριτος, ηε τεταρτος εων φιλος αυτικα νυκτος,
Μαλα μεν εν κολποισι Διωνυσοιο φυλασσων,
Κρατι δ' εχων λευκαν, Ἡρακλεος ἱερον ερνος,
Παντοθε πορφυρεῃσι περιζωστρησιν ἑλικταν.
Φραζεο μευ τον ερωθ' ὁθεν ἱκετο, ποτνα Σελανα.
Και μ' ει μεν κ' εδεχεσθε, ταδ' ης φιλα· και γαρ ελαφρος,
Και καλος παντεσσι μετ' ηϊθεοισι καλευμαι.
Ευδον τ', ειχε μονον το καλον στομα τευ εφιλασα.
Ει δ' αλλᾳ μ' ωθειτε, και ἁ θυρα ειχετο μοχλῳ,
Παντως και πελεκεις και λαμπαδες ηνθον εφ' ὑμεας.
Φραζεο μευ τον ερωθ' ὁθεν ἱκετο, ποτνα Σελανα.
Νυν δε χαριν μεν εφαν τᾳ Κυπριδι πρατον οφειλειν.
Και μετα ταν Κυπριν, τυ με δευτερα εκ πυρος ειλευ,
Ω γυναι, εσκαλεσασα τεον ποτι τουτο μελαθρον
Αὐτως ἡμιφλεκτον. Ερως δ' αρα και Λιπαραιου
Πολλακις Ἁφαιστοιο σελας φλογερωτερον αιθει.
Φραζεο μευ τον ερωθ' ὁθεν ἱκετο, ποτνα Σελανα.
Συν δε κακαις μανιαις και παρθενον εκ θαλαμοιο
Και νυμφαν εφοβησ' ετι δεμνια θερμα λιποισαν
Ανερος. ὡς ὁ μεν ειπεν. εγω δε οἱ ἁ ταχυπειθης
Χειρος εφαψαμενα μαλακων εκλιν' επι λεκτρων.
Και ταχυ χρως επι χρωτι πεπαινετο, και τα προσωπα
Θερμοτερ' ης η προσθε· και εψιθυρισδομες ἁδυ.
Χ' ως κα τοι μη μακρα φιλα θρυλεοιμι Σελανα,
Επραχθη τα μεγιστα, και ες ποθον ηνθομες αμφω.
Κουτε τι τηνος εμιν επεμεμψατο μεσφα τοι εχθες,
Ουτ' εγω αυ τηνῳ. αλλ' ηνθε μοι ἁ τε Φιλιστας
Ματηρ τας γε εμας αυλητριδος, ἁ τε Μελιξους
Σαμερον, ἁνικα περ τε ποτ' ουρανον ετρεχον ἱπποι,
Αω ταν ῥοδοπαχυν απ' Ωκεανοιο φεροισαι.
Κηπε μοι αλλα τε πολλα, και ὡς αρα Δελφις ερᾳται.
Κητε μιν αυτε γυναικος εχει ποθος, ειτε και ανδρος,
Ουκ εφατ' ατρεκες ιδμεν· αταρ τοσον, αιεν ερωτος
Ακρατῳ επεχειτο, και ες τελος ᾠχετο φευγων·
Και φατο οἱ στεφανοισι τα δωματα τηνα πυκασδεν.
Ταυτα μοι ἁ ξεινα μυθησατο· εστι δ' αλαθης.

H

Η γαρ μοι και τρις και τετρακις αλλοτ' εφοιτη,
Και παρ' εμιν εθηκε ταν Δωριδα πολλακις ολπαν.
Νυν δε τε δωδεκαταιος αφ' ω τε νιν ουδε ποκ' ειδον.
Η ρ' ουκ αλλο τι τερπνον εχει, αμων δε λελασται;
Νυν μεν τοις φιλτροις καταθυσομαι· αι δ' ετι κημε
Λυπη, ταν Αΐδαο πυλαν, ναι Μοιρας, αραξει.
Τοια οι εν κιστᾳ κακα φαρμακα φαμι φυλασσειν,
Ασσυριω, δεσποινα, παρα ξεινοιο μαθοισα.
Αλλα τυ μεν χαιροισα ποτ' Ωκεανον τρεπε πωλους,
Ποτνι'· εγω δ' οισω τον εμον πονον, ώσπερ υπεσταν.
Χαιρε Σελαναια λιπαροχροε· χαιρετε δ' αλλοι
Αςερες, ευκηλοιο κατ' αντυγα νυκτος οπαδοι.

ΑΙΠΟΛΟΣ, η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, η ΚΩΜΑΣΤΗΣ. Ειδ. γ'.

Κωμασδω ποτι ταν Αμαρυλλιδα· ται δε μοι αιγες
Βοσκονται κατ' ορος, και ὁ Τιτυρος αυτας ελαυνει.
Τιτυρ' εμιν το καλον πεφιλαμενε, βοσκε ται αιγας,
Και ποτι ταν κραναν αγε, Τιτυρε· και τον ενορχαν
Τον Λιβυκον Κνακωνα φυλασσεο, μη τυ κορυψη.
Ω χαριεσσ' Αμαρυλλι, τι μ' ουκετι τουτο κατ' αντρον
Παρκυπτοισα καλεις τον ερωτυλον; η ρα με μισεις;
Η ρα γε τοι σιμος καταφαινομαι εγγυθεν ημεν,
Νυμφα, και προγενειος; απαγξασθαι με ποιησεις.
Ηνιδε τοι δεκα μαλα φερω· τηνωθε καθειλον,
Ώ μ' εκελευ καθελειν τυ· και αυριον αλλα τοι οισω.
Θασαι μαν θυμαλγες εμον αχος. αιθε γενοιμαν
Ά βομβευσα μελισσα, και ες τεον αντρον ικοιμαν,
Τον κισσον διαδυς, και ταν πτεριν, ά τυ πυκασδη.
Νυν εγνων τον Ερωτα. βαρυς θεος· η ρα λεαινας
Μασδον εθηλαξε, δρυμω τε μιν ετραφε ματηρ·
Ός με κατασμυχων και ες οςεον αχρις ιαπτει.
Ω το καλον ποθορωσα, το παν λιθος, ω κυανοφρυ
Νυμφα, προσπτυξαι με τον αιπολον, ώς τυ φιλασω.
Εςι και εν κενεοισι φιλαμασιν αδεα τερψις.
Τον ςεφανον τιλαι με καταυτικα λεπτα ποιησεις,
Τον τοι εγων, Αμαρυλλι φιλα, κισσοιο φυλασσω,
Εμπλεξας καλυκεσσι και ευοδμοισι σελινοις.
Ω μοι εγω, τι παθω; τι ὁ δυσσοος; ουχ υπακουεις;

Ταν

Ταν βαιταν αποδυς, εις κυματα τηνα άλευμαι,
Ὡπερ τως θυννως σκοπιαζεται Ολπις ὁ γριπευς.
Κηκα μη 'ποθανω, το γε μαν τεον άδυ τετυκται.
Εγνων πραν, όκα, μευ μεμναμενω ει φιλεεις με,
Ουδε το τηλεφιλον ποτεμαξατο το πλαταγημα,
Αλλ' αύτως άπαλῳ ποτι παχεῖ εξεμαρανθη.
Ειπε και Αγροιω ταλαθεα κοσκινομαντις,
Ἁ πραν ποιολογευσα παραιβατις, ουνεκ' εγω μεν
Τιν όλος εγκημαι, τυ δε μευ λογον ουδενα ποιῃ.
Η μαν τοι λευκάν διδυματοκον αιγα φυλασσω,
Ταν με και ἁ Μερμνωνος Εριθακις ἁ μελανοχρως
Αιτει· και δωσω οἱ, επει τυ μοι ενδιαθρυπτῃ.
Ἁλλεται οφθαλμος μευ ὁ δεξιος· αρα γ' ιδησω
Αυταν; ᾳσευμαι ποτ ταν πιτυν ὡδ' αποκλινθεις.
Και κε μ' ισως ποτιδῃ· επει ουκ αδαμαντινα εντι.
Ἱππομενης όκα δη ταν παρθενον ηθελε γαμαι,
Μαλ' εν χερσιν έλων, δρομον ανυεν· ἁ δ' Αταλαντα
Ὡς ιδεν, ώς εμανη, ώς ες βαθυν άλλετ' ερωτα.
Ταν αγελαν χὡ μαντις απ' Οθρυος αγε Μελαμπους
Ες Πυλον· ἁ δε Βιαντος εν αγκοινησιν εκλινθη
Ματηρ ἁ χαριεσσα περιφρονος Αλφεσιβοιας.
Ταν δε καλαν Κυθερειαν εν ωρεσι μαλα νομευων
Ουχ ούτως Ωδωνις επι πλεον αγαγε λυσσας,
Ὡστ' ουδε φθιμενον μιν απερ μασδοιο τιθητι;
Ζαλωτος μεν εμιν ὁ τον ατροπον ύπνον ιαυων
Ενδυμιων. ζαλω δε, φιλα γυναι, Ιασιωνα,
Ὁς τοσσων εκυρησεν, όσ' ου πευσεισθε βεβαλοι.
Αλγεω ταν κεφαλαν· τιν δ' ου μελει. ουκετ' αειδω.
Κεισευμαι δε πεσων· και τοι λυκοι ὡδε μ' εδοντι·
Ὡς μελι τοι γλυκυ τουτο κατα βροχθοιο γενοιτο.

ΝΟΜΕΙΣ Ειδ. δ'.

ΒΑΤΤΟΣ και ΚΟΡΥΔΩΝ.

Βα. Ειπε μοι, ω Κορυδων, τινος αἱ βοες; η ῥα Φιλωνδα;
Κο. Ουκ, αλλ' Αιγωνος· βοσκεν δε μοι αυτας εδωκεν.
Βα. Η πα ψε κρυβδαν τα ποθεσπερα πασας αμελγες;
Κο. Αλλ' ὁ γερων ύφιητι τα μοσχια, κημε φυλασσει.

Βα. Ωὗτος δ' ες τιν' αφαντος ὁ βωκολος ᾠχετο χωραν;
Κο. Ουκ ακυσας; αγων νιν επ' Αλφεον ᾠχετο Μιλων.
Βα. Και ποκα τηνος ελαιον εν οφθαλμοισιν οπωπη;
Κο. Φαντι νιν Ἡρακληι βιην και καρτος ερισδεν.
Βα. Κημ' εφαθ' ἁ ματηρ Πολυδευκεος ημεν αμεινω.
Κο. Κωχετ' εχων σκαπαναν τε και εικατι τυτοθε μαλα.
Βα. Πεισαι τοι Μιλων και τως λυκος αυτικα λυσσην.
Κο. Ται δαμαλαι δ' αυτον μυκωμεναι ὡδε ποθευντι.
Βα. Δειλαιαι γ' αυται, τον βωκολον ὡς κακον ευρον.
Κο. Η μαν δειλαιαι γε, και υκετι λωντι νεμεσθαι.
Βα. Τηνας μεν δη τοι τας πορτιος αυτα λελειπται
Τωστεα. μη πρωκας σιτιζεται, ὡσπερ ὁ τεττιξ;
Κο. Ου Δαν. αλλοκα μεν μιν επ' Αισαροιο νομευω,
Και μαλακω χορτοιο καλαν κωμυθα διδωμι·
Αλλοκα δε σκαιρει το βαθυσκιον αμφι Λατυμνον.
Βα. Λεπτος μαν χὡ ταυρος ὁ πυρρυχος. ειθε λαχοιεν
Τοι τω Λαμπριαδα τοι δαμοται, όκκα θυοντι
Τᾳ Ἡρᾳ, τοιονδε. κακοχρασμων γαρ ὁ δαμος.
Κο. Και μαν ες σομαλιμνον ελαυνεται, ες τε τα Φυσκω,
Και ποτι τον Νηαιθον, όπα καλα παντα φυοντι,
Αιγιπυρος, και κνυζα, και ευωδης μελιτεια.
Βα. Φευ, φευ. βασευνται και ται βοες, ω ταλαν Αιγων,
Ες Αϊδαν, όκα και τυ κακας ηρασσαο νικας.
Χἁ συριγξ ευρωτι παλυνεται, άν ποτ' επαξα.
Κο. Ου τηνα γ', ω Νυμφας· επει ποτι Πισαν αφερπων
Δωρον εμιν νιν ελειπεν· εγω δε τις ειμι μελικτας,
Κηυ μεν τα Γλαυκας αγκρυομαι, ευ δε τα Πυρρω.
Αινεω ταν τε Κροτωνα· καλα πολις ἁ Ζακυνθος·
Και το ποταωον το Λακινιον, ᾇπερ ὁ πυκτας
Αιγων ογδωκοντα μονος κατεδαισατο μασδας.
Τηνει και τον ταυρον απ' ωρεος αγε πιξας
Τας οπλας, κηδωκ' Αμαρυλλιδι· ται δε γυναικες
Μακρον αναΰσαν, χὡ βωκολος εξεγελασσεν.
Βα. Ω χαριεσσ' Αμαρυλλι, μονας σεθεν υδε θανοισας
Λασευμεσθ'. όσον αιγες εμιν φιλαι, όσσον απεσβας.
Αι αι τω σκληρω μαλα δαιμονος, ός μ' ελελογχει.
Κο. Θαρσειν χρη, φιλε Βαττε. ταχ' αυριον εσσετ' αμεινον.
Ελπιδες εν ζωοισιν, ανελπιστοι δε θανοντες.
Χὡ Ζευς αλλοκα μεν πελει αιθριος, αλλοκα δ' ύει.

Θαρ-

Βα. Θαρσεω. βαλλε κατωδε τα μοσχια. τας γαρ ελαιας
 Τον θαλλον τρωγοντι τα δυσσοα. σιτθ᾽ ὁ λεπαργος.
Κο. Σιτθ᾽ ἁ Κυμαιθα ποτι τον λοφον. ουκ εσακουεις;
 Ηξω, ναι τον Πανα, κακον τελος αυτικα δωσων,
 Ει μη απει τυτωθεν. ιδ᾽ αυ παλιν αδε ποθερπει.
 Ειθ᾽ ην μοι ροικον το λαγωβολον, ὡς τυ παταξω.
Βα. Θασαι μ᾽ ω Κορυδων ποτι τω Διος· ἁ γαρ ακανθα
 Αρμοι μ᾽ ὡδ᾽ επαταξ᾽ ὑπο το σφυρον. ὡς δε βαθειαι
 Ται ατρακτυλιδες εντι. κακως ἁ πορτις ολοιτο.
 Εις ταυταν ετυπαν χασμευμενος. η ρα γε λευσσεις;
Κο. Ναι ναι, τοις ονυχεσσιν εχω τε νιν, ἁδε και αυτα.
Βα. Ὁσσιχον εστι το τυμμα, και ἁλικον ανδρα δαμασδει.
Κο. Εις ορος ὁκχ᾽ ἑρπεις, μη ανάλιπος ερχεο, Βαττε.
 Εν γαρ ορει ῥαμνοι τε και ασπαλαθοι κομοωντι.
Βα. Ειπ᾽ αγε μοι Κορυδων, το γεροντιον η ῥ᾽ ετι μυλλει
 Τηναν ταν κυανοφρυν ερωτιδα, τας ποτ᾽ εκνισθη;
Κο. Ακμαν γ᾽ ω δειλαιε· πρωαν γε μεν αυτος επενθων,
 Και ποτι ταν μανδραν κατελαμβανον, ἁμος ενεργη.
Βα. Ευγ᾽ ω ᾽νθρωπε φιλοιφα· το τοι γενος η Σατυρισκοις
 Εγγυθεν, η Πανεσσι κακοκναμοισιν ερισδει.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ η ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ. Ειδ. ε᾽

ΚΟΜΑΤΑΣ και ΛΑΚΩΝ.

Κο. Αιγες εμαι, τηνον τον ποιμενα τον Σιβαριταν
 Φευγετε τον Λακωνα. το μευ νακος εχθες εκλεψεν.
Λα. Ουχ απο τας κρανας σιττ᾽ αμνιδες; ουκ εσορητε
 Τον μευ ταν συριγγα πρωαν κλεψαντα Κοματαν;
Κο. Ταν ποιαν συριγγα; τυ γαρ ποκα, δωλε Συβαρτα,
 Εκταςω συριγγα; τι δ᾽; ουκετι συν Κορυδωνι
 Αρκει τοι καλαμας αυλον ποππυσδεν εχοντι;
Λα. Ταν μοι εδωκε Λυκων, ω ᾽λευθερε. τιν δε το ποιον
 Λακων εκκλεψας ποκ᾽ εβα νακος, ειπε Κοματα.
 Ουδε γαρ Ευμαρα τω δεσποτη ης τοι ενευδεν.
Κο. Το Κροκυλος μοι εδωκε, το ποικιλον, ἁνικ᾽ εθυσε
 Ταις Νυμφαις ταν αιγα. τυ δ᾽ ω κακε και τοτ᾽ ετακευ
 Βασκαινων. και νυν με τα λοισθια γυμνον εθηκας.
Λα. Ου, μ᾽ αυτον τον Πανα τον ακτιον, ου σε γε Λακων

Ταν

Ταν βαιταν απεδυσ' ο Καλαιθιδος· η κατα τηνας
Τας πετρας, ωνθρωπε, μανεις ες Κραθιν άλοιμαν.
Κο. Ου μαν ου τ' αυτας τας λιμναδας, ω'γαθε, Νυμφας,
Αἵ τ' εμιν ἱλαοι τε και ευμενεες τελεθοιεν,
Ου τευ ταν συριγγα λαθων εκλεψε Κομαπας.
Λα. Αι τοι πιστευσαιμι, τα Δαφνιδος αλγε' αροιμαν.
Αλλ' ουν αικα λῃς εριφον θεμεν, εστι μεν ουδεν
Ἱερον· αλλα γε τοι διαεισομαι, ες τε κ' απειπῃς.
Κο. Ὗς ποτ' Αθαναιαν εριν ηρισεν. ηνιδε κειται
Ὥριφος. αλλ' αγε και τυ τον ευβοτον αμνον ερειδε.
Λα. Και πως, ω κιναδ', ευ ταδε γ' εσσειται εξ ισου αμμιν;
Τις τριχας αντ' εριων εποκιξατο; τις δε παρευσας
Αιγος πρατοτοκοιο κακαν κυνα δηλετ' αμελγειν;
Κο. Ὅστις νικασειν τον πλατιον, ώς τυ, πεποιθει,
Σφαξ βομβων τεττιγος εναντιον. αλλα γαρ ου τοι
Ὥριφος ισοπαλης, τη [ιδ' ό τραγος ουτος] εριδδε.
Λα. Μη σπευδ'. ου γαρ τοι πυρι θαλπεαι. άδιον ᾀσῃ
Τᾳδ' ύπο ταν κοτινον και ταλσεα ταυτα καθιξας.
Ψυχρον ύδωρ ταυτῃ καταλειβεται. ὡδε πεφυκει
Ποια, χά στιβας ᾳδε, και ακριδες ώδε λαλευντι.
Κο. Αλλ' ου τι σπευδω. μεγα δ' αχθομαι, ει τυ με τολμῃς
Ομμασι τοις ορθοισι ποτιβλεψεν, όν ποκ' εοντα
Παιδ' ετ' εγων εδιδασκον. ιδ' ά χαρις ες τι ποθερπει.
Θρεψαι και λυκιδεις, θρεψαι κυνας, ώς τυ φαγωντι.
Λα. Και ποκ' εγω παρα τευ τι μαθων καλον η και ακουσας
Μεμναμ', ω φθονερον τυ και απρεπες ανδριον αύτως;
Κο. Ἁνικ' επυγιζον τυ, τυ δ' αλγεες. αί δε χιμαιραι
Αίδε κατεβληχωντο, και ό τραγος αυτας ετρυπη.
Λα. Μη βαθιον τηνω πυγισματος, ύβε, ταφειης.
Αλλα γαρ ερφ' ώδ', έρπε, και ύστατα βωκολιαξεις.
Κο. Ουχ έρψω τηνει. τουτῃ δρυες, ώδε κυπειρος,
Ὡδε καλον βομβευντι ποτι σμανεσσι μελισσαι·
Ενθ' ύδατος ψυχρω κραναι δυο· ται δ' επι δενδρων
Ορνιχες λαλαγευντι· και ά σκια ουδεν όμοια
Τᾳ παρα τιν· βαλλει δε και ά πιτυς ύψοθε κωνους.
Λα. Η μαν αρνακιδας τε και ειρια τᾳδε πατησεις,
Αιχ' ενθῃς, ύπνω μαλακωτερα· ται δε τραγειαι
Ται παρα τιν οσδοντι κακωτερον, η τυ περ οσδεις.
Στασω δε κρητηρα μεγαν λευκοιο γαλακτος

Ταις Νυμφαις· στασω δε και άδεος αλλον ελαιω.
Κο. Αι δε κε και τυ μολης, άπαλαν πτεριν ώδε πατησεις,
Και γλαχων' ανθευσαν. ύπεσσειται δε χιμαιραν
Δερματα, των παρα τιν μαλακωτερα τετρακις αρνων.
Στασω δ' οκτω μεν γαυλως τω Πανι γαλακτος,
Οκτω δε σκαφιδας μελιτος πλεα κηρι' εχοισας.
Λα. Αυτοθε μοι ποτερισδε, και αυτοθι βωκολιασδευ.
Ταν σαυτω πατεων, εχε τας δρυας. αλλα τις αμμε,
Τις κρινει; αιθ' ενθοι ποθ' ό βωκολος ώδε Λυκωπας.
Κο. Ουδεν εγω τηνω ποτιδευομαι· αλλα τον ανδρα,
Αι λης, τον δρυτομον βωστρησομες, ός τας ερικας
Τηνας τας παρα τιν ξυλοχισδεται. εντι δε Μορσων.
Λα. Βωστρεωμες. Κ. Τυ καλει νιν. Λ. Ιθ', ω ξενε, μικκον ακουσον
Τασδ' ενθων. αμμες γαρ εριδομες όστις αρειων
Βωκολιαστας εστι. τυ δ', ω φιλε, μητ' εμε, Μορσων,
Εν χαριτι κρινης, μητ' ων τυ γα τηνον ονασης.
Κο. Ναι ποτι ταν Νυμφαν, ναι Μορσων, μητε Κοματα
Το πλεον ιθυνης, μητ' ων τυ γα τωδε χαριξη.
'Α δε τοι ά ποιμνα τω Θουριω εστι Συβαρτα.
Ευμαρα δε τας αιγας όρης, φιλε, τω Συβαριτα.
Λα. Μη τυ τις ηρωτη, ποτ τω Διος, αιτε Συβαρτα,
Αιτ' εμον εστι, κακιστε, το ποιμνιον; ώς λαλος εσσι.
Κο. Βελτιστ' ούτος, εγω μεν αλαθεα παντ' αγορευω,
Κουδεν καυχεομαι· τυ δ' αγαν φιλοκερτομος εσσι.
Λα. Εια λεγ', ει τι λεγεις, και τον ξενον ες πολιν αυθις
Ζωντ' αφες. ω Παιαν, η στωμυλος ησθα, Κοματα.
Κο. Ται Μωσαι με φιλευντι πολυ πλεον; η τον αοιδον
Δαφνιν· εγω δ' αυταις χιμαρως δυο πραν ποκ' εθυσα.
Λα. Και γαρ εμ' ώπολλων φιλεει μεγα· και καλον αυτω
Κριον εγω βοσκω. τα δε Καρνεα και δη εφερπει.
Κο. Πλαν δυο τας λοιπας διδυματοκος αιγας αμελγω.
Και μ' ά παις ποθορευσα, ταλας, λεγει, αυτος αμελγεις;
Λα. Φευ, φευ, Λακων τοι ταλαρως σχεδον εικατι πληροι
Τυρω, και τον αναβον εν ανθεσι παιδα μολυνει.
Κο. Βαλλει και μαλοισι τον αιπολον ά Κλεαριστα
Τας αιγας παρελωντα, και άδυ τι ποππυλιασδει.
Λα. Κημε γαρ ό Κρατιδας τον ποιμενα λειος ύπαντων
Εκμαινει· λιπαρα δε παρ' αυχενα σειετ' εθειρα.
Κο. Αλλ' ου συμβλητ' εστι κυνοσβατος ουδ' ανεμωνα

Προς

Προς ροδα, των ανδηρα παρ' αἱμασιαισι πεφυκει.
Λα. Ουδε γαρ ουδ' ακυλοις ορμαλιδες· αἱ μεν εχοντι
Λεπρον απο πρινοιο λεπυριον· αἱ δε μελιχραι.
Κο. Κηγω μεν δωσω τᾳ παρθενῳ αυτικα φασσαν
Εκ τας αρκευθω καθελων· τηνει γαρ εφισδει.
Λα. Αλλ' εγω ες χλαιναν μαλακον ποκον, ὁπποκα πεξω
Ταν οιν ταν πελλαν, Κρατιδᾳ δωρησομαι αυτος.
Κο. Σιττ' απο τας κοτινω ται μηκαδες· ὡδε νεμεσθε,
Ὡς το καταντες τουτο γεωλοφον, ατε μυρικαι.
Λα. Ουκ απο τας δρυος ουτος ὁ Κωναρος, ἁ τε Κυναιθα,
Τουτει βοσκησεισθε ποτ' αντολας, ὡς ὁ Φαλαρος;
Κο. Εστι δε μοι γαυλος κυπαρισσινος· εστι δε κρητηρ
Εργον Πραξιτελευς· τᾳ παιδι δε ταυτα φυλασσω.
Λα. Χ' ἁμιν εστι κυων φιλοποιμνιος, ὁς λυκος αγχει
Ὁν τῳ παιδι διδωμι τα θηρια παντα διωκεν.
Κο. Ακριδες, αἱ τον φραγμον ὑπερπαδητε τον ἁμον,
Μη μευ λωβασησθε τας αμπελος· εντι γαρ ἁβαι.
Λα. Τοι τεττιγες ὁρητε τον αιπολον ὡς ερεθισδω·
Οὑτω χ' ὑμμες θην ερεθισδετε τως καλαμευτας.
Κο. Μισεω τας δασυκερκος αλωπεκας, αἱ τα Μικωνος
Αιει φοιτωσαι τα ποθεσπερα, ῥαγιζοντι.
Λα. Και γαρ εγω μισεω τως κανθαρος, οἱ τα Φιλωνδα
Συκα κατατρωγοντες, ὑπηνεμιοι φορεονται.
Κο. Η ου μεμνασ' οτ' εγων τυ κατηλασα, και τυ σεσαρως
Ευ ποτεκιγκλιζευ, και τας δρυος ειχεο τηνας;
Λα. Τουτο μεν ου μεμναμ'. ὁκκα μαν τηδε τυ δησας
Ευμαρας εκαθηρε, καλως μαλα τουτο γ' ισαμι.
Κο. Ηδη τις, Μορσων, πικραινεται. ουχι παρησθευ;
Σκιλλας ιων γραιας απο σαματος αυτικα τιλλοις.
Λα. Κηγω μεν κνισδω, Μορσων, τινα· και τυ δε λευσσεις.
Ενθων ταν κυκλαμινον ορυσσε νυν ες τον Αλεντα.
Κο. Ἱμερα ανθ' ὑδατος ῥειτω γαλα· και τυ δε, Κραθι,
Οινῳ πορφυροις· τα δε τοι σια καρπον ενεικαι.
Λα. Ῥειτω χ' ἁ Συβαριτις εμιν μελι· και το ποτ' ορθρον
Ἁ παις ανθ' ὑδατος ταν καλπιδα κηρια βαψαι.
Κο. Ται μεν εμαι κυτισον τε και αιγιλον αιγες εδοντι,
Και σχινον πατεοντι, και εν κομαροισι κεονται.
Λα. Ταισι δ' εμαις οϊεσσι παρεστι μεν ἁ μελιτεια
Φερβεσθαι· πολλος δε και ὡς ροδα κισσος επανθει.

Κο. Ουκ εραμ' Αλκιππας, όπ με πραν ουκ εφιλασε
Των ωτων καθελοισ', όκα οἱ ταν φασσαν εδωκα.
Λα. Αλλ' εγω Ευμηδευς εραμαι μεγα· και γαρ, οκ' αυτῳ
Ταν συριγγ' ωρεξα, καλον τι με καρτ' εφιλασεν.
Κο. Ου θεμιτον, Λακων, ποτ' αηδονα κισσας ερισδεν,
Ουδ' εποπας κυκνοισι. τυ δ', ω ταλαν, εσσι φιλεχθης.
Μο. Παυσασθαι κελομαι τον ποιμενα· τιν δε, Κοματα,
Δωρειται Μορσων ταν αμνιδα. και τυ δε θυσας
Ταις Νυμφαις, Μορσωνι καλον κρεας αυτικα πεμψον.
Κο. Πεμψω ναι τον Πανα. φριμασσεο πασα τραγισκων
Νυν αγελα· κηγω γαρ ιδ' ὡς μεγα τουτο καχαξω
Κατ τω Λακωνος τω ποιμενος, όττι ποκ' ηδη
Ανυσαμαν τον αμνον. ες ουρανον ὑμμιν ἁλευμαι.
Αιγες εμαι θαρσειτε κερουχιδες. αυριον υμμε
Πασας εγω λουσω Συβαριτιδος ενδοθι κρανας.
Ουτος ὁ λευκιτας ο κορυπτιλος, ει τιν' οχευσεις
Ταν αιγαν, φλασω τυ, πριν η εμε καλλιερησαι
Ταις Νυμφαις τον αμνον· ὁ δ' αυ παλιν· αλλα γενοιμαν,
Αι μη τυ φλασαιμι, Μελανθιος αντι Κοματα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ Ειδ. ς'.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ και ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοιτας και Δαφνις ὁ βωκολος εις ἑνα χωρον
Ταν αγελαν ποκ', Αρατε, συναγαγον. ης δ' ὁ μεν αυτων
Πυῤῥος, ὁ δ' ἡμιγενειος. επι κρανον δε τιν' αμφω
Εσδομενοι θερεος μεσῳ αματι τοιαδ' αειδον.
Πρατος δ' αρξατο Δαφνις, επει και πρατος ερισδεν.
Δαφ. Βαλλει τοι, Πολυφαμε, το ποιμνιον ἁ Γαλατεια
Μαλοισι, δυσερωτα τον αιπολον ανδρα καλευσα.
Και τυ νιν ου ποθορησθα, ταλαν, ταλαν· αλλα καθησαι
Ἁδεα συρισδων. παλιν αδ', ιδε, ταν κυνα βαλλει,
Ἁ τοι ταν οϊων ἑπεται σκοπος· ἁ δε βαϋσδει
Εις ἁλα δερκομενα· τα δε νιν καλα κυματα φαινει
Ἁσυχα καχλαζοντα, επ' αιγιαλοιο θεοισαν.
Φρασδεο μη τας παιδος επι κναμαισιν ορουσῃ
Εξ ἁλος ερχομενας, κατα δε χροα καλον αμυξῃ.
Ἁ δε και αυτοθι τοι διαθρυπτεται, ὡς απ' ακανθας

Ται

Ται καπυραι χαιται, το καλον θερος άνικα φρυττει.
Και φευγει φιλεοντα, και ου φιλεοντα διωκει·
Και τον απο γραμμας κινει λιθον. η γαρ ερωτι
Πολλακις, ω Πολυφαμε, τα μη καλα καλα πεφανται.
Τῳ δ' επι Δαμοιτας ανεβαλλετο, και ταδ' αειδεν.
Δαμ. Ειδον, ναι τον Πανα, το ποιμνιον άνικ' εβαλλε,
Κου μ' ελαθ', ου τον εμον τον ένα γλυκυν, ῳ ποθορημι
Ες τελος. αυταρ ὁ μαντις ὁ Τηλεμος εχθρ' αγορευων,
Εχθρα φεροι ποτι οικον, όπως τεκεεσσι φυλαξῃ·
Αλλα και αυτος εγω κνισδων παλιν ου ποθορημι,
Αλλ' αλλαν τινα φαμι γυναικ' εχεν· ά δ' αΐοισα
Ζαλοι μ', ω Παιαν, και τακεται· εκ δε θαλασσας
Οιστρει παπταινοισα ποτ' αντρα τε και ποτι ποιμνας.
Σιγα δ' ὑλακτειν νιν και τῳ κυνι· και γαρ οκ' ηρων
Αυτας, εκνυζατο ποτ' ισχια ρυγχος εχοισα.
Ταυτα δ' ισως εσορωσα ποιευντα με πολλακι, πεμψει
Αγγελον. αυταρ εγω κλασω θυρας, εστε κ' ομοσσῃ
Αυτα μοι στορεσειν καλα δεμνια τασδ' επι νασω.
Και γαρ θην ουδ' ειδος εχω κακον, ὡς με λεγοντι.
Η γαρ πραν ες ποντον εσεβλεπον, ης δε γαλανα,
Και καλα μεν τα γενεια, καλα δ' εμιν ά μια κωρα,
Ὡς παρ' εμιν κεκριται, κατεφαινετο· των δε τ' οδοντων
Λευκοτεραν αυγαν Παριας ὑπεφαινε λιθοιο.
Ὡς μη βασκανθω δε, τρις εις εμον επτυσα κολπον.
Ταυτα γαρ ά γραια με Κοτυτταρις εξεδιδαξεν,
Ἁ πραν αμωντεσσι παρ' Ἱπποκοωντι ποταυλει.
Τοσσ' ειπων τον Δαφνιν ὁ Δαμοιτας εφιλασε·
Κῳ μεν τῳ συριγγ'· ὁ δε τῳ καλον αυλον εδωκεν.
Αυλει Δαμοιτας, συρισδε δε Δαφνις ὁ βωτας.
Ωρχευντ' εν μαλακᾳ ται πορτιες αυτικα ποιᾳ.
Νικη μαν ουδ' αλλος, ανασσατοι δ' εγενοντο.

ΘΑΛΥΣΙΑ η ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ. Ειδ. ζ'.

Ης χρονος, άνικ' εγω τε και Ευκριτος εις τον Ἁλεντα
Ειρπομες εκ πολιος· συν και τριτος αμμιν Αμυντας·
Τᾳ Δηοι γαρ επευχε θαλυσια ὁ Φρασιδαμος
Κ' Αντιγενης, δυο τεκνα Λυκωπεος· ει τι περ εσθλον
Χαων των ετ' ανωθεν, απο Κλυτιας τε και αυτω

Χα-

Χαλκωνος, Βυριναν ὁς εκ ποδος ανυε κραναν,
Ευ᾽ ενερεισαμενος πετρα γονυ· ται δε παρ᾽ αυταν
Αιγειροι πτελεαιτε ευσκιον αλσος εφαινον,
Χλωροισιν πεταλοισι κατηρεφεες κομοωσαι.
Κυπω ταν μεσαταν οδον ανυμες, ουδε το σαμα
Ἁμιν τω Βρασιλα κατεφαινετο· και τιν᾽ ὁδιταν
Εσθλον συν Μοισαισι Κυδωνικαν ευρομες ανδρα,
Ωνομα μεν Λυκιδαν, ης δ᾽ αιπολος· ουδε κε τις μιν
Ηγνοιησεν ιδων, επει αιπολω εξοχ᾽ εωκει.
Εκ μεν γαρ λασιοιο δασυτριχος ειχε τραγοιο
Κνακον δερμ᾽ ωμοισι, νεας ταμισοιο ποτοσδον·
Αμφι δε οἱ στηθεσσι γερων εσφιγγετο πεπλος
Ζωστηρι πλακερω· ροικαν δ᾽ εχεν αγριελαιω
Δεξιτερα κορυναν· και μ᾽ ατρεμας ειπε σεσαρως
Ομματι μειδιοωντι, γελως δε οἱ ειχετο χειλευς·
Σιμιχιδα, πα δη τυ μεσαμεριον ποδα ελκεις,
Ἁνικα δη και σαυρος εφ᾽ αιμασιαισι καθευδει,
Ουδ᾽ επιτυμβιδιαι κορυδαλλιδες ηλαινοντι;
Η μετα δαιτα κλητος επειγεαι; η τινος αστων
Λανον επιθρωσκεις; ὡς τευ ποσι νεισσομενοιο
Πασα λιθος πταιοισα ποτ᾽ αρβυλιδεσσιν αειδει.
Τον δ᾽ εγω αμειφθην· Λυκιδα φιλε, φαντι τυ παντες
Εμμεν συρικταν μεγ᾽ ὑπειροχον εν τε νομευσιν,
Εν τ᾽ αμητηρεσσι. το δη μαλα θυμον ιαινει
Ἁμετερον· και τοι, κατ᾽ εμον νοον, ισοφαριζειν
Ελπομαι· ἁ δ᾽ οδος ἁδε Θαλυσιας· η γαρ εταιροι
Ανερες ευπεπλω Δαματερι δαιτα τελευντι,
Ολβω απαρχομενοι· μαλα γαρ σφισι πιονι μετρω
Ἁ δαιμων ευκριθον ανεπληρωσεν αλωαν.
Αλλ᾽ αγε δη, ξυνα γαρ ὁδος, ξυνα δε και αως,
Βωκολιασδωμεσθα· ταχ᾽ ὡτερος αλλον ονασει·
Και γαρ εγω Μοισαν καπυρον στομα· κημε λεγοντι
Παντες αοιδον αριστον. εγω δε τις ου ταχυπειθης·
Ου Δαν· ου γαρ πω, κατ᾽ εμον νοον, ουτε τον εσθλον
Σικελιδαν νικημι τον εκ Σαμω, ουτε Φιλιταν
Αειδων· βατραχος δε ποτ᾽ ακριδας ὡς τις εριστω.
Ὡς εφαμαν επιταδες. ὁ δ᾽ αιπολος ἁδυ γελαξας,
Ταν τοι, εφα, κορυναν δωρυσσομαι, ουνεκεν εσσι
Παν επ᾽ αλαθεια πεπλασμενον εκ Διος ερνος.

Ὡς

Ὡς μοι και τεκτων μεγ' απεχθεται, όςις ερευνῃ
Ισον ορευς κορυφᾳ τελεσαι δομον Ὠρομεδοντος,
Και Μοισαν ορνιχες, όσοι ποτι Χιον αοιδον
Αντια κοκκυζοντες, ετωσια μοχθιζοντι.
Αλλ' αγε, βωκολικας ταχεως αρχωμεθ' αοιδας,
Σιμιχιδα· κηγω μεν, όρη φιλος, ει τοι αρεσκει
Τυθ' ο, τι πραν εν ορει το μελυδριον εξεπονασα.
Εσσεται Αγεανακτι καλος πλοος ες Μιτυλαναν,
Χώταν εφ' ἑσπεριοις εριφοις νοτος ὑγρα διωκῃ
Κυματα, χ' Ὠριων ὁτ' επ' Ὠκεανῳ ποδας ισχῃ,
Αικεν τον Λυκιδαν οπτευμενον εξ Αφροδιτας
Ῥυσηται· θερμος γαρ ερως αυτω με καταιθει.
Χ' αλκυονες ςορεσευντι τα κυματα, ταν τε θαλασσαν,
Τον τε νοτον, τον τ' ευρον, ὁς εσχατα φυκια κινει·
Αλκυονες, γλαυκαις Νηρηισι ται τε μαλιςα
Ορνιχων εφιλαθεν, όσαις τε περ εξ άλος αγρα.
Αγεανακτι πλοον διζημενῳ ες Μιτυλαναν
Ὡρια παντα γενοιτο, και ευπλοον ορμον ικοιτο.
Κηγω τηνο κατ' αμαρ, ανηθινον η ῥοδοεντα
Η και λευκοϊων ςεφανον περι κρατι φυλασσων
Τον Πτελεατικον οινον απο κρητηρος αφυξω,
Παρ πυρι κεκλιμενος· κυαμον δε τις εν πυρι φρυξει,
Χά ςιβας εσσειται πεπυκασμενα ες τ' επι παχυν
Κνυζᾳ τ' ασφοδελῳ τε πολυγναμπτῳ τε σελινῳ.
Και πιομαι μαλακως, μεμνημενος Αγεανακτος,
Αυταισιν κυλικεσσι και ες τρυγα χειλος ερειδων.
Αυλησευντι δε μοι δυο ποιμενες· εἱς μεν, Αχαρνευς·
Εἱς δε, Λυκωπιτας. ὁ δε Τιτυρος εγγυθεν ασει,
Ὡς ποκα τας Ξενεας ηρασσατο Δαφνις ὁ βωτας,
Χώς ορος αμφεπολειτο, και ώς δρυες αυτον εθρηνευν,
Ιμερα αἱ τε φυοντι παρ' οχθαισιν ποταμοιο·
Ευτε χιων ὡς τις κατετακετο μακρον ὑφ' Αἱμον,
Η Αθω, η Ῥοδοπαν, η Καυκασον εσχατοεντα.
Αισει δ' ὡς ποκ' εδεκτο τον αιπολον ευρεα λαρναξ
Ζωον εοντα, κακῃσιν ατασθαλιῃσιν ανακτος·
Ὡς τε νιν αἱ σιμαι λειμωνοθε φερβον ιοισαι
Κεδρον ες άδειαν μαλακοις ανθεσσι μελισσαι·
Ούνεκα οἱ γλυκυ Μοισα κατα ςοματος χεε νεκταρ.
Ω μακαριςε Κοματα, τυ θην ταδε τερπνα πεπονθεις·

Και

Και τυ κατεκλασθης ες λαρνακα, και τυ μελισσαν
Κηρια φερβομενος ετος ωριον εξετελεσσας.
Αιθ' επ' εμευ ζωοις εναριθμιος ωφελες ημες·
Ὡς τοι εγων ενομευον αν' ωρεα τας καλας αιγας,
Φωνας εισαΐων· τυ δ' ὑπο δρυσιν η ὑπο πευκαις
Ἁδυ μελισδομενος κατεκεκλισο, θειε Κοματα.
Χω μεν τοσσ' ειπων, απεπαυσατο. τον δε μετ' αυθις
Κηγων τοι' εφαμαν· Λυκιδα φιλε, πολλα μεν αλλα
Νυμφαι κημε διδαξαν αν' ωρεα βουκολεοντα
Εσθλα, τα που και Ζανος επι θρονον αγαγε φαμα·
Αλλα το γ' εκ παντων μεγ' ὑπειροχον, ῳ τυ γεραιρειν
Αρξευμ'. αλλ' ὑπακουσον, επει φιλος επλεο Μοισαις.
Σιμιχιδᾳ μεν Ερωτες επεπταρον· η γαρ ὁ δειλος
Τοσσον ερῃ Μυρτους, ὁσον ειαρος αιγες ερανται.
Ὡρατος δ' ὁ τα παντα φιλαιτατος ανερι τηνῳ
Παιδος ὑπο σπλαγχνοισιν εχει ποθον. οιδεν Αριστις
Εσθλος ανηρ, μεγ' αριστος, ὁν ουδε κεν αυτος αειδειν
Φοιβος συν φορμιγγι παρα τριποδεσσι μεγαιροι,
Ὡς εκ παιδος Αρατος ὑπ' οστεον αιθετ' ερωτι.
Τον μοι, Παν, Ὁμολας ερατον πεδον ὁστε λελογχας,
Ακλητον τηνοιο φιλας ες χειρας ερεισαις,
Ειτ' εστ' αρα Φιλινος ὁ μαλθακος, ειτε τις αλλος.
Κην μεν ταυθ' ερδοις, ω Παν φιλε, μη τυ τι παιδες
Αρκαδικοι σκιλλαισιν ὑπο πλευρας τε και ωμους
Τανικα μαστιζοιεν, ὁτε κρεα τυτθα παρειη·
Ει δ' αλλως νευσαις, κατα μεν χροα παντ' ονυχεσσι
Δακνομενος κνασαιο, και εν κνιδαισι καθευδοις·
Ειης δ' Ηδωνων μεν εν ωρεσι χειματι μεσσῳ,
Ἑβρον παρ ποταμον τετραμμενος, εγγυθεν αρκτου·
Εν δε θερει πυματοισι παρ' Αιθιοπεσσι νομευοις,
Πετρᾳ ὑπο Βλεμυων, ὁθεν ουκετι Νειλος ὁρατος.
Υμμες δ' Ὑετιδος και Βυβλιδος ἁδυ λιποντες
Ναμα, και οικευντες ξανθας ἑδος αιπυ Διωνας,
Ω μαλοισιν Ερωτες ερευθομενοισιν ὁμοιοι,
Βαλλετε μοι τοξοισι τον ἱμεροεντα Φιλινον,
Βαλλετ'· επει τον ξεινον ὁ δυσμορος ουκ ελεει μευ.
Και δη μαν απιοιο πεπαιτερος· αἱ δε γυναικες
Αι αι, φαντι, Φιλινε, το τοι καλον ανθος απορρει.
Μηκετι τοι φρουρωμες επι προθυροισιν, Αρατε,

Μη-

Μηδε ποδας τριβωμες. ὁ δ' ορθριος αλλον αλεκτωρ
Κοκκυσδων ναρκαισιν ανιηρῃσι διδοιη·
Εἷς δ' επι τωσδε, φεριστε, Μολων αγχοιτο παλαιστρας·
Αμμιν δ' ἁσυχια τε μελοι, γραια τε παρειη,
Ἁτις επιφθυσδοισα, τα μη καλα νοσφιν ερυκοι.
Τοσσ' εφαμαν. ὁ δε μοι το λαγωβολον, ἁδυ γελαξας
Ὡς παρος, εκ Μοισαν ξεινηϊον ωπασεν ημες.
Χὠ μεν αποκλινας επ' αριστερα, ταν επι Πυξας
Εἱρφ' οδον· αυταρ εγων τε και Ευκριτος ες Φρασιδαμω
Στραφθεντες, χὠ καλος Αμυντιχος, εν τε βαθειαις
Ἁδειας σχινοιο χαμευνισιν εκλινθημες,
Εν τε νεοτματοισι γεγαθοτες οιναρεοισι.
Πολλαι δ' αμμιν ὑπερθε κατα κρατος δονεοντο
Αιγειροι πτελεαιτε· το δ' εγγυθεν ἱερον ὑδωρ
Νυμφαν εξ αντροιο κατειβομενον κελαρυσδεν.
Τοι δε ποτι σκιεραις οροδαμνισιν αιθαλιωνες
Τεττιγες λαλαγευντες εχον πονον· ἁ δ' ολολυγων
Τηλοθεν εν πυκινῃσι βατων τρυζεσκεν ακανθαις.
Αειδον κορυδοι και ακανθιδες, εστενε τρυγων·
Πωτωντο ξουθαι περι πιδακας αμφι μελισσαι.
Παντ' ωσδεν θερεος μαλα πιονος, ωσδε δ' οπωρης.
Οχναι μεν παρ ποσσι, παρα πλευρῃσι δε μαλα
Δαψιλεως αμμιν εκυλινδετο· τοι δ' εκεχυντο
Ορπακες βραβυλοισι καταβριθοντες εραζε·
Τετραενες δε πιθων απελυετο κρατος αλειφαρ.
Νυμφαι Κασταλιδες Παρνασιον αιπος εχοισαι,
Αρα γε πα τοιονδε Φολω κατα λαϊνον αντρον
Κρητηρ' Ἡρακληϊ γερων εστασατο Χειρων;
Αρα γε πα τηνον τον ποιμενα τον ποτ' Αναπῳ
Τον κρατερον Πολυφαμον, ὁς ωρεσι λαας εβαλλε,
Τοιον νεκταρ επεισε κατ' αυλια ποσσι χορευσαι,
Οιον δη τοκα πωμα διεκρανωσατε, Νυμφαι,
Βωμῳ παρ Δαματρος ἁλωαδος; ἁς επι σωρῳ
Αυθις εγω παξαιμι μεγα πτυον· ἁ δε γελασσαι,
Δραγματα και μακωνας εν αμφοτερῃσιν εχοισα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ, Ειδ. η.

Δαφνις, Μεναλκας, και Αιπολος.

Δαφνιδι τῳ χαριεντι συνηντετο βουκολεοντι
Μαλα νεμων, ὡς φαντι, κατ' ωρεα μακρα Μεναλκας.
Αμφω τω γ' ητην πυρροτριχω, αμφω αναβω·
Αμφω συρισδεν δεδαημενω, αμφω αειδεν.
Πρατος δ' ων ποτι Δαφνιν ιδων αγορευε Μεναλκας.
Με. Μυκητᾳ επιουρε βοων Δαφνι, λης μοι αεισαι;
Φαμι τυ νικασειν, όσσον θελω αυτος, αειδων.
Τον δ' αρα χὠ Δαφνις τοιῳδ' απαμειβετο μυθῳ.
Δα. Ποιμαν ειροποκων οϊων, συριχτα Μεναλκα,
Ουποτε νικασεις μ', ουδ' ει τι παθοις τυ γ' αειδων.
Με. Χρησδεις δ' ων εσιδειν; χρησδεις καταθειναι αεθλον;
Δα. Χρησδω τουτ' εσιδειν, χρησδω καταθειναι αεθλον.
Με. Αλλα τι θησευμεσθ', ὁ κεν άμιν αρκιον ειη;
Δα. Μοσχον εγω θησω, τυ δε θες ισοματερα αμνον.
Με. Ου θησω ποκα αμνον· επει χαλεπος θ' ὁ πατηρ μευ,
Χά ματηρ· τα δε μαλα ποθεσπερα παντ' αριθμευντι.
Δα. Αλλα τι μαν θησεις; τι δε το πλεον έξει ὁ νικων;
Με. Συριγγ', άν εποιησα καλαν εγω εννεαφωνον,
Λευκον καρον εχοισαν, ισον κατω, ισον ανωθεν.
Ταυταν κατθειην· τα δε τω πατρος ου καταθησω.
Δα. Η μαν τοι κηγω συριγγ' εχω εννεαφωνον,
Λευκον καρον εχοισαν, ισον κατω, ισον ανωθεν.
Πρωαν νιν συνεπαξ'· ετι και τον δακτυλον αλγω
Τουτον, επει καλαμος γε διασχισθεις διετμαξεν.
Αλλα τις αμμε κρινει; τις επακοος εσσεται άμων;
Με. Τηνον πως ενταυθα τον αιπολον ην καλεσωμες,
Ω ποτι ταις εριφοις ὁ κυων ὁ φαλαρος ύλακτει.
Χ' οι μεν παιδες αϋσαν, ὁ δ' αιπολος ηνθ' επακουσαι.
Χ' οι μεν παιδες αειδον, ὁ δ' αιπολος ηθελε κριναι.
Πρατος δ' ων αειδε λαχων ιϋκτα Μεναλκας·
Ειτα δ' αμοιβαιην ύπελαμβανε Δαφνις αοιδαν
Βωκολικαν· ουτω δε Μεναλκας αρξατο πρατος.
Με. Αγκεα και ποταμοι, θειον γενος, αι τι Μεναλκας
Πη ποχ' ὁ συρικτας προσφιλες ασε μελος,

Βο-

Βοσκοιτ' εκ ψυχας τας αμναδας· ην δε ποκ' ενθη
Δαφνις εχων δαμαλας, μηδεν ελασσον εχοι.
Δα. Κραναι και βοτοναι, γλυκερον φυτον, αιπερ ὁμοιον
Μεσισδοι Δαφνις ταισιν αηδονισι,
Τουτο το βωκολιον πιαινετε· κην τι Μεναλκας
Τηδ' αγαγοι, χαιρων αφθονα παντα νεμοι.
Με. Παντα εαρ, παντα δε νομοι, παντα δε γαλακτος
Ουθατα πληθουσιν, και τα νεα τρεφεται,
Ενθ' ἁ καλα παις επινισσεται· αι δ' αν αφερπη,
Χω ποιμαν ξηρος τηνοθι, χαι βοτοναι.
Δα. Ενθ' οϊς, ενθ' αιγες διδυματοκοι, ενθα μελισσαι
Σμανεα πληρουσιν, και δρυες ὑψιτεραι,
Ενθ' ὁ καλος Μιλων βαινει ποσιν· αι δ' αν αφερπη,
Χω τας βως βοσκων, χαι βοες αυοτεραι.
Με. Ω τραγε, ταν λευκαν αιγαν ανερ, ω βαθος ὑλας
Μυριον, ω σιμαι δευτ' εφ' ὑδωρ εριφοι·
Εν τηνω γαρ τηνος. ιθ' ω κολε, και λεγε Μιλων'
Ὡς Πρωτευς φωκας, και θεος ων, ενεμε.
Δα. Μη μοι γαν Πελοπος, μη μοι χρυσεια ταλαντα
Ειη εχειν, μηδε προσθε θειν ανεμων·
Αλλ' ὑπο τα πετρα ταδ' ασομαι, αγκας εχων τυ,
Συννομα μαλ' εσορων ταν Σικελαν ες ἁλα.
Με. Δενδρεσι μεν χειμων φοβερον κακον, ὑδασι δ' αυχμος,
Ορνισιν δ' ὑσπλαγξ, αγροτεροις δε λινα·
Ανδρι δε παρθενικας απαλας ποθος. ω πατερ, ω Ζευ,
Ου μονος ηρασθην· και τυ γυναικοφιλας.
Ταυτα μεν ων δι' αμοιβαιων οἱ παιδες αεισαν.
Ταν πυματαν δ' ωδαν ούτως εξαρχε Μεναλκας.
Με. Φειδευ των εριφων, φειδευ, λυκε, ταν τοκαδων μευ,
Μηδ' αδικει μ', ὁτι μικκος εων πολλαισιν ὁμαρτω.
Ω Λαμπουρε κυων, ουτω βαθυς ὑπνος εχει τυ;
Ου χρη κοιμασθαι βαθεως συν παιδι νεμοντα.
Ται δ' οϊες, μηδ' υμμες οκνειθ' ἁπαλας κορεσασθαι
Ποιας· ουτι καμεισθ' ὁκκα παλιν ἁδε φυηται.
Σιττα νεμεσθε, νεμεσθε· τα δ' ουθατα πλησατε πασαι,
Ὡς το μεν ωρνες εχωντι, το δ' ες ταλαρως αποθωμαι.
Δευτερος αυ Δαφνις λιγυρως ανεβαλλετ' αειδεν.
Δα. Καμ' εκ τω αντρω συνοφρυς κορα εχθες ιδοισα
Τας δαμαλας παρελωντα, καλον, καλον ημες εφασκεν.

Ου μαν ȣδε λογον εκριθην απο τον πικρον αυτα,
Αλλα κατω βλεψας ταν άμετεραν ίδον είρπον.
Ἀδει ά φωνα τας πορτιος, άδυ το πνευμα·
Ἀδυ δε χά μοσχος γαρυεται, άδυ δε χά βως,
Ἀδυ δε τω θερεος παρ' ύδωρ ρεον αιθριοκοιτειν.
Τα δρυϊ ται βαλανοι κοσμος, τα μαλιδι μαλα,
Τα βοϊ δ' ό μοσχος, τω βωκολω αί βοες αυται.
Ὡς οί παιδες αεισαν· ό δ' αιπολος ώδ' αγορευεν.

Αι. Ἀδυ τι το σομα τοι, και εφιμερος, ω Δαφνι, φωνα.
Κρεσσον μελπομενω τευ ακȣεμεν, η μελι λειχειν.
Λαβε το τας συριγγας· ενικησας γαρ αειδων.
Αι δ' εθελῃς με και αυτον άμ' αιπολευντα διδαξαι,
Τηναν ταν μιτυλαν δωσω τα διδακτρα τοι αιγα,
Ἁτις ύπερ κεφαλας αιει τον αμολγεα πληροι.
Ὡς μεν ό παις εχαρη και ανηλατο και πλαταγησε
Νικησας, ὥτως επι ματερα νεβρος άλοιτο.
Ὡς δε κατεσμυχθη, και ανετραπετο φρενα λυπη
Ὡτερος, ώς και νυμφα γαμηθεισα αχαχοιτο.
Και τυτω Δαφνις παρα ποιμεσι πρατος εγεντο,
Και νυμφαν, ακρηβος εων ετι, Ναΐδα γαμεν.

ΝΟΜΕΥΣ, η ΒΟΥΚΟΛΟΙ, Ειδ. θ'.

ΝΟΜΕΥΣ, και ΔΑΦΝΙΣ και ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Νο. Βωκολιασδεο, Δαφνι· τυ δ' ωδας αρχεο πρατος·
Ωδας αρχεο πρατος, εφεψασθω δε Μεναλκας,
Μοσχως βωσιν ύφεντες, επι σειραισι δε ταυρως.
Χ' οί μεν άμα βοσκοιντο, και εν φυλλοισι πλανωντο,
Μηδεν αταμαγελευντες· εμιν δε τυ βωκολιασδευ
Εμποθεν· αλλωθεν δε γ' ύποκρινοιτο Μεναλκας.

Δα. Ἀδυ μεν ό μοσχος γαρυεται, άδυ δε χά βως,
Ἀδυ δε χά συριγξ, χώ βωκολος· άδυ δε κηγων.
Εντι δε μοι παρ' ύδωρ ψυχρον σιβας· εν δε νενασται
Λευκαν εκ δαμαλαν καλα δερματα, τας μοι άπασας
Λιψ κομαρον τρωγοισας απο σκοπιας επαταξε.
Τω δε θερευς φρυγοντος εγω τοσσον μελεδαινω,
Ὁσσον ερωντι πατρος μυθων και ματρος ακȣειν.

Νο. Οὕτω Δαφνις αεισεν εμιν· ὥτω δε Μεναλκας.

Με.

Με. Αιτνα ματερ εμα, κηγω καλον αντρον ενοικεω
Κοιλαις εν πετρῃσιν· εχω δε τοι όσσ' εν ονειρῳ
Φαινονται, πολλας μεν οΐς, πολλας δε χιμαιρας,
Ὧν μοι προς κεφαλᾳ και παρ ποσι κωεα κειται.
Εν πυρι δε δρυΐνῳ χορια ζει, εν πυρι δ' αυαι
Φαγοι χειμαινοντος· εχω δε τοι ουδ' όσον ώραν
Χειματος, ἠ νωδος καρυων, αμυλοιο παροντος.

Νο. Τοις μεν επεπλαταγησα, και αυτικα δωρον εδωκα,
Δαφνιδι μεν κορυναν, ταν μοι πατρος ετρεφεν αγρος,
Αυτοφυα, ταν ουδ' αν ισως μωμασατο τεκτων·
Τηνῳ δε στρομβω καλον οστρακον, ου κρεας αυτος
Σιταθην, πετραισιν εν Ικαριαισι δοκευσας,
Πεντε ταμων πεντ' ουσιν. ὁ δ' εγκαναχησατο κοχλῳ.
Βωκολικαι Μωσαι μαλα χαιρετε· φαινετε δ' ῳδαν,
Ταν ποκ' εγω τηνοισι παρων αεισα νομευσι.
Μηκετ' επι γλωσσας ακρας ολοφυγδονα φυσῃς.
Τεττιξ μεν τεττιγι φιλος, μυρμακι δε μυρμαξ,
Ἱρηκες δ' ἱρηξιν· εμιν δ' ἁ μωσα και ῳδα,
Τας μοι πας ειη πλειος δομος. ουτε γαρ ὑπνος,
Ουτ' εαρ εξαπινας γλυκερωτερον, ουτε μελισσαις
Ἄνθεα, όσσον εμιν μωσαι φιλαι· ὡς γαρ ὁρωσαι
Γαθευσιν, τως δ' ου τι ποτῳ δαλησατο Κιρκα.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, η ΘΕΡΙΣΤΑΙ, Ειδ. ι.

ΜΙΛΩΝ και ΒΑΤΤΟΣ.

Εργατινα Βουκαιε, τι νυν ωἲζυρε πεπονθεις;
Ουτε τον ογμον αγειν ορθον δυνᾳ, ὡς το πριν αγες·
Ουθ' ἁμα λαιοτομεις τῳ πλατιον. αλλ' ὑπολειπῃ,
Ὥσπερ οΐς ποιμνας, τας τον ποδα κακτος επυψεν.
Ποιος τις δειλαν τε και εν μεσῳ αματος εσσῃ,
Ὃς νυν αρχομενος τας αυλακος ουκ αποτρωγεις;

Βα. Μιλων οψαματα, πετρας αποκομμ' ατεραμνε,
Ουδαμα τοι συνεβα ποθεσαι τινα των απεοντων;

Μι. Ουδαμα· τις δε ποθος των εκτοθεν εργατᾳ ανδρι;

Βα Ουδαμα νυν συνεβα τοι αγρυπνησαι δι' ερωτα;

Μι. Μηδε ξυμβαιη· χαλεπον χοριων κυνα γευσαι.

Βα. Αλλ' εγω, ω Μιλων, εραμαι σχεδον ενδεκαταιος.

Μι. Εκ πιθω αντλεις δηλον· εγω δ' εχω ϗδ' αλις οξος.
Βα. Τοιγαρτοι προ θυραν μευ απο σπορω ασκαλα παντα.
Μι. Τις δε τυ των παιδων λυμαινεται; Βα. Ἁ Πολυβωτα,
Ἁ πραν αμαντεσσι παρ' Ἱπποκοωντι ποταυλει.
Μι. Ευρε θεος τον αλιτρον· εχεις πελαι ὡν επεθυμεις.
Μαντις τοι ταν νυκτα χροΐξεται ἁ καλαμαια.
Βα. Μωμασθαι μ' αρχη τυ· τυφλος δ' ουκ αυτος ὁ Πλουτος,
Αλλα και ὡ 'φροντιστος Ερως· μηδεν μεγα μυθευ.
Μι. Ου μεγα μυθευμαι. τυ μονον καταβαλλε το λαιον,
Και τι κορας φιλικον μελος αμβαλευ· ἁδιον ουτως
Εργαξη· και μαν προτερον ποκα μυσικος ησθα.
Βα. Μωσαι Πιεριδες συναεισατε ταν ῥαδιναν μοι
Παιδ'. ὡν γαρ χ' ἁψησθε θεαι, καλα παντα ποειτε.
Βομβυκα χαριεσσα, Συραν καλεοντι τυ παντες,
Ισχναν, ἁλιοκαυστον· εγω δε μονος μελιχλωρον.
Και το ιον μελαν εντι, και ἁ γραπτα ὑακινθος·
Αλλ' εμπας εν τοις στεφανοις τα πρωτα λεγονται.
Ἁ αιξ τον κυτισον, ὁ λυκος ταν αιγα διωκει,
Ἁ γερανος τωροτρον· εγω δ' επι τιν μεμανημαι.
Αιθε μοι ειησαν, ὁσα Κροισον φαντι πεπασθαι·
Χρυσεοι αμφοτεροι κ' ανεκειμεθα τα Αφροδιτα,
Τως αυλως μεν εχοισα, και η ῥοδον, η τυ γε μαλον,
Σχημα δ' εγω και καινας επ' αμφοτεροισιν αμυκλας.
Βομβυκα χαριεσσ', οἱ μεν ποδες αστραγαλοι τευ,
Ἁ φωνα δε τρυχνα· τον δ' αυ τροπον ουκ εχω ειπειν.
Μι. Η καλαν αμμε ποων ελεληθει Βωκος αοιδαν.
Ὡς ευ ταν ιδεαν τας αρμονιας εμετρησεν:
Ω μοι τω πωγωνος, ὁν αλιθιως ανεφυσας.
Θασαι δη και ταυτα τα τω θειω Λυτερσα·
Δαματερ πολυκαρπε, πολυσταχυ, τουτο το λαιον
Ευεργον τ' ειη, και καρπιμον ὁττι μαλιστα.
Σφιγγετ' αμαλλοδεται τα δραγματα, μη παριων τις
Ειποι· συκινοι ανδρες, απωλετο χ' ουτος ὁ μισθος.
Ες βορεην ανεμον τας κορθυος ἁ τομα υμμιν
Η ζεφυρον βλεπετω· πιαινεται ὁ σταχυς ουτως.
Σιτον αλοιωντες φευγειν το μεσαμβρινον ὑπνον·
Εκ καλαμας αχυρον τελεθει τημοσδε μαλιστα.
Αρχεσθαι δ' αμωντας εγειρομενω κορυδαλλω,
Και ληγειν ευδοντος· ελινυσαι δε το καυμα.

Ευ-

Ευκτος ὁ τω βατραχω, παιδες, βιος· ου μελεδαινει
Τον το πιειν εγχευντα· παρεστι γαρ αφθονον αυτῳ.
Καλλιον, ω 'πιμελητα φιλαργυρε, τως φακος εψειν,
Μη 'πιταμης ταν χειρα καταπριων το κυμινον.
Ταυτα χρη μοχθευντας εν αλιω ανδρας αειδεν.
Τον δε τεον, βωκαιε, πρεπει λιμηρον ερωτα
Μυθισδεν τα ματρι κατ' ευναν ορθρευοισα.

ΚΥΚΛΩΨ, Ειδ. ια'.

Ουδεν ποττον ερωτα πεφυκει φαρμακον αλλο,
Νικια, ουτ' εγχριστον, [εμιν δοκει] ουτ' επιπαστον.
Η ται Πιεριδες. κουφον δε τι τουτο και αδυ
Γινετ' επ' ανθρωποις· ευρην δ' ου ραδιον εστι.
Γινωσκειν δ' οιμαι τυ καλως, ιατρον εοντα,
Και ταις εννεα δη πεφιλαμενον εξοχα Μοισαις·
Ούτω γουν ραϊστα διαγ' ὁ Κυκλωψ ὁ παρ' ἡμιν,
Ὡ 'ρχαιος Πολυφαμος, ὁκ' ηρατο τας Γαλατειας,
Αρτι γενειασδων περι το στομα τως κροταφως τε.
Ηρατο δ' ουτι ροδοις, ου μαλοις, ουδε κικιννοις,
Αλλ' ολοαις μανιαις. αγειτο δε παντα παρεργα.
Πολλακι ται οϊες ποτι ταυλιον αυται απηνθον
Χλωρας εκ βοτανας· ὁ δε ταν Γαλατειαν αειδων,
Αυτω επ' αϊονος κατετακετο φυκιοεσσας,
Εξ αους, εχθιστον εχων υποκαρδιον ἑλκος,
Κυπριος εκ μεγαλας το οἱ ἡπατι παξε βελεμνον.
Αλλα το φαρμακον ευρε· καθεζομενος δ' επι πετρας
Υψηλας, ες ποντον ορων, αειδε τοιαυτα.
Ὡ λευκα Γαλατεια, τι τον φιλεοντ' αποβαλλῃ;
Λευκοτερα πακτας ποτιδειν, απαλωτερα δ' αρνος,
Μοσχω γαυροτερα, φιαρωτερα ομφακος ωμας.
Φοιτῃς δ' αυθ' ουτως, οκκα γλυκυς ὑπνος εχῃ με·
Οιχῃ δ' ευθυς ιοισα, οκα γλυκυς ὑπνος ανῃ με·
Φευγεις δ' ὡσπερ οϊς πολιον λυκον αθρησασα.
Ηρασθην μεν εγωγε, κορα, τεου, ανικα πρατον
Ηνθες εμα συν ματρι, θελοισ' υακινθινα φυλλα
Εξ ορεος δρεψασθαι· εγω δ' οδον ηγεμονευον.
Παυσασθαι δ' εσιδων τυ και ὑστερον ουδεπι πω νυν
Εκ τηνω δυναμαι· τιν δ' ου μελει ου μα Δι' ουδεν.

Τι-

Γινωσκω, χαριεσσα κορα, τινος ὑνεκα φευγεις·
Οὑνεκα μοι λασια μεν οφρυς επι παντι μετωπῳ
Εξ ωτος τεταται ποτι θὠτερον ὡς μια μακρα,
Εἱς δ᾽ οφθαλμος επεστι· πλατεια δε ῥις επι χειλει.
Αλλ᾽ ὡυτος τοιουτος εων, βοτα χιλια βοσκω,
Κηκ τουτων το κρατιστον αμελγομενος γαλα πινω.
Τυρος δ᾽ ου λειπει μ᾽ ουτ᾽ εν θερει, ουτ᾽ εν οπωρῃ,
Ου χειμωνος ακρω· ταρσοι δ᾽ ὑπεραχθεες αιει.
Συρισδεν δ᾽ ὡς ουτις επισταμαι ὡδε Κυκλωπων,
Τιν, το φιλον γλυκυμαλον, ἁμα κημαυτον αειδων
Πολλακι νυκτος αωρι. τρεφω δε τοι ενδεκα νεβρως
Πασας αμνοφορως, και σκυμνως τεσσαρας αρκτων.
Αλλ᾽ αφικευ τυ ποτ᾽ αμμε, και ἑξεις ουδεν ελασσον·
Ταν γλαυκαν δε θαλασσαν εα ποτι χερσον ορεχθειν.
Ἁδιον εν τωντρῳ παρ᾽ εμιν ταν νυκτα διαξεις·
Εντι δαφναι τηνει, εντι ῥαδιναι κυπαρισσοι·
Εντι μελας κισσος, εντ᾽ αμπελος ἁ γλυκυκαρπος·
Εντι ψυχρον ὑδωρ, το μοι ἁ πολυδενδρεος Αιτνα
Λευκας εκ χιονος, ποτον αμβροσιον, προϊητι.
Τις κεν τωνδε θαλασσαν εχειν η κυμαθ᾽ ἑλοιτο;
Αι δε τοι αυτος εγων δοκεω λασιωτερος ημες,
Εντι δρυος ξυλα μοι, και ὑπο σποδῳ ακαματον πυρ·
Καιομενος δ᾽ ὑπο τευ και ταν ψυχαν ανεχοιμαν,
Και τον ἑν᾽ οφθαλμον, τω μοι γλυκερωτερον ουδεν.
Ω μοι ὁτ᾽ ουκ ετεκεν μ᾽ ἁ ματηρ βραγχι᾽ εχοντα,
Ὡς κατεδυν επι τιν, και ταν χερα τευ εφιλασα,
Αι μη το στομα λῃς· εφερον δε τοι η κρινα λευκα,
Η μακων᾽ ἁπαλαν, ερυθρα πλαταγωνι᾽ εχοισαν.
Αλλα τα μεν θερεος, τα δε γινεται εν χειμωνι·
Ὡς᾽ ουκ αν τοι ταυτα φερειν ἁμα παντ᾽ εδυναθην.
Νυν μαν, ω κοριον, νυν αυτοθι ην γε μαθευμαι,
Αικα τις συν ναϊ πλεων ξενος ὡδ᾽ αφικηται·
Ὡς κεν ιδω τι ποθ᾽ ἁδυ κατοικειν τον βυθον ὑμμιν.
Εξενθοις, Γαλατεια, και εξενθοισα λαθοιο
[Ὡσπερ εγων νυν ὡδε καθημενος] οικαδ᾽ απενθειν·
Ποιμαινειν δ᾽ εθελοις συν εμιν ἁμα, και γαλ᾽ αμελγειν,
Και τυρον παξαι, ταμισον δριμειαν ενεισα·
Ἁ ματηρ αδικει με μονα, και μεμφομαι αυτᾳ·
Ουδεν πα ποχ᾽ ὁλως ποτι τιν φιλον ειπεν ὑπερ μευ,

Και

Και ταυτ', αμαρ επ' αμαρ όρευσα με λεπτον εοντα.
Φασω ταν κεφαλαν και τως ποδας αμφοτερως μευ
Σφυσδειν, ώς ανιαθῃ· επει κηγων ανιωμαι.
Ω Κυκλωψ, Κυκλωψ, πα τας φρενας εκπεποτασαι;
Αιχ' ενθων ταλαρως τε πλεκοις, και θαλλον αμασας
Τοις αρνεσσι φεροις, ταχα κεν πολυ μαλλον εχες νυν.
Ταν παρεοισαν αμελγε· τι τον φευγοντα διωκεις;
Εύρησεις Γαλατειαν ισως και καλλιον' αλλαν.
Πολλαι συμπαισδεν με κοραι ταν νυκτα κελονται,
Κιχλισδοντι δε πασαι, επην κ' αυταις ύπακουσω.
Δηλονοτ' εν τᾳ γᾳ κηγων τις φαινομ' ημες.
Ούτω τοι Πολυφαμος εποιμαινεν τον ερωτα
Μωσισδων. ρᾳον δε διαγ' η χρυσον εδωκεν.

ΑΙΤΗΣ, Ειδ. ιβ'.

Ηλυθες, ω φιλε κωρε, τριτῃ συν νυκτι και αοι,
Ηλυθες. οί δε ποθευντες εν αματι γηρασκωσιν.
Όσσον εαρ χειμωνος, όσον μαλον βραβυλοιο
Άδιον, όσσον οϊς σφετερας λασιωτερα αρνος,
Όσσον παρθενικη προφερει τριγαμοιο γυναικος,
Όσσον ελαφροτερος μοσχω νεβρος, όσσον αηδων
Συμπαντων λιγυφωνος αοιδοτατη πετεινων·
Τοσσον εμ' ευφρανας τυ φανεις· σκιεραν δ' ύπο φαγον
Αελιω φρυγοντος οδοιπορος εδραμον ώς τις.
Ειθ' όμαλοι πνευσειαν επ' αμφοτεροισιν Ερωτες
Νωϊν· επεσσομενοις δε γενοιμεθα πασιν αοιδα.
Δοιω δε τινε τωδε μετ' αμφοτεροισι γενεσθην
Φωθ'· ό μεν τις εισπνηλος, φαιη χ' ω 'μυκλαϊσδων·
Τον δ' έτερον παλιν ώς κεν ό Θεσσαλος ειποι αΐταν.
Αλληλως δ' εφιλασαν ισῳ ζυγῳ. η ρα τοτ' ησαν
Χρυσειοι παλαι ανδρες, όκ' αντεφιλασ' ό φιλαθεις.
Ει γαρ τουτο πατερ Κρονιδα πελοι, ει γαρ αγηρῳ
Αθανατοι· γενεαις δε διηκοσιησιν επειτα
Αγγειλειεν εμοι τις ανεξοδον εις Αχεροντα·
„ Ἡ σὴ νυν φιλοτης και τω χαριεντος αΐτεω
„ Πασι δια στοματος, μετα δ' ηϊθεοισι μαλιστα·
Αλλ' ητοι τουτων μεν ύπερτεροι ουρανιωνες
Εσσονθ' ώς εθελωσιν· εγω δε σε τον καλον αινων,

Ψευδεα ρινος υπερθεν αραιας ȣκ αναφυσω·
Ην, γαρ και τι δακῃς, το μεν αβλαβες ευθυς εθηκας,
Διπλασιην δ' ωνασας· εχων δ' επιμετρον απηνθον.
Νισαιοι Μεγαρηες, αριστευοντες ερετμοις,
Ολβιοι οικοιητε, τον Ατθικον ὡς περι αλλων
Ξεινων τιμησασθε Διοκλεα τον φιλοπαιδα.
Αιει οι περι τυμβον αολλεες ειαρι πρωτῳ
Κȣροι εριδμαινοντι φιλαματος ακρα φερεσθαι·
Ὁς δε κε προσμαξῃ γλυκερωτερα χειλεσι χειλη,
Βεβριθομενος στεφανοισιν, ἑαν προς ματερ' απηνθεν.
Ολβιος ὁστις παισι φιλημαтα κεινα διαιτᾳ.
Η πȣ τον χαροπον Γανυμηδεα πολλ' ἐπιβωστρει
Λυδιῃ ισον εχειν πετρῃ στομα, χρυσον ὁποιῃ
Πευθονται μη φαυλον, ετητυμον, αργυραμοιβοι.

ΥΛΑΣ, Ειδ. ιγ'.

Ουχ ἁμιν τον ερωτα μονοις ετεχ', ὡς εδοκευμες,
Νικια, ᾡ τινι τȣτο θεων ποκα τεκνον εγεντο·
Ουχ ἁμιν τα καλα πρατοις καλα φαινεται ημες,
Οἱ θνατοι πελομεσθα, το δ' αυριον ȣκ εσορωμες·
Αλλα και Αμφιτρυωνος ὁ χαλκεοκαρδιος ὑιος,
Ὁς τον λιν ὑπεμεινε τον αγριον, ηρατο παιδος,
Τω χαριεντος Ὑλα, τω ταν πλοκαμιδα φορευντος,
Και μιν παντ' εδιδαξε, πατηρ ωσει φιλον ὑια,
Ὁσσα μαθων αγαθος και αοιδιμος αυτος εγεντο·
Χωρις δ' ȣδεποκ' ης, ȣδ' ει μεσον αμαρ ορ̣οιτο,
Ουδ' ὁκχ' ἁ λευκιππος ανατρεχει ες Διος αως,
Ουδ' ὁποτ' ορταλιχοι μινυροι ποτι κοιτον ορωεν,
Σεισαμενας πτερα ματρος επ' αιθαλοεντι πετευρῳ·
Ὡς αυτῳ κατα θυμον ὁ παις πεπονημενος ειη,
Αυτω δ' ευ ἑλκων ες αλαθινον ανδρ' αποβαιη.
Αλλ' ὁτε το χρυσειον επλει μετα κωας Ιησων
Αισονιδας, οἱ δ' αυτῳ αριστηες συνεποντο,
Πασαν εκ πολιων προλελεγμενοι, ὡν οφελος τι·
Ικετο χὡ ταλαεργος ες αφνειαν Ιαολκον
Αλκμηνας υιος Μιδεατιδος ἡρωϊνας·
Συν δ' αυτῳ κατεβαινεν Ὑλας ευεδρον ες Αργω,
Ἁτις Κυανεαν ȣχ' ἡψατο συνδρομαδων ναυς,

Αλ-

Αλλα διεξαϊξε, [βαθυν δ' εισεδραμε Φασιν]
Αιετος ώς, μεγα λαιτμα· αφ' ὑ ποτε χοιραδες εσαν.
Αμος δ' αντελλοντι Πελειαδες, εσχατιαι δε
Αρνα νεον βοσκοντι, τετραμμενυ ειαρος ηδη,
Ταμος ναυτιλιας μιμνασκετο θειος αωτος
Ἡρωων· κοιλαν δε καθιδρυνθεντες ες Αργω,
Ἑλλασποντον ἱκοντο, νοτῳ τριτον αμαρ αεντι·
Εισω δ' ορμον εθεντο Προποντιδος, ενθα Κιανων
Αυλακας ευρυνοντι βοες τριβοντες αροτρον.
Εκβαντες δ' επι θινα, κατα ζυγα δαιτα πενοντο
Δειελινοι· πολλοι δε μιαν ςορεσαντο χαμευναν.
Λειμων γαρ σφιν εκειτο, μεγα ςιβαδεσσιν ονειαρ.
Ενθεν βυτομον οξυ, βαθυν δ' επεκοψαντο κυπειρον.
Κωχεθ' Ὑλας ὁ ξανθος ὑδωρ επιδορπιον οισων
Αυτῳ θ' Ἡρακληϊ και αςεμφει Τελαμωνι,
Οἱ μιαν αμφω εταιροι αει δαινυντο τραπεζαν,
Χαλκεον αγγος εχων· ταχα δε κραναν ενοησεν
Ἡμενῳ εν χωρῳ· περι δε θρια πολλα πεφυκει,
Κυανεον τε χελιδονιον, χλωρον τ' αδιαντον,
Και θαλλοντα σελινα, και ειλιτενης αγρωςις·
Ὑδατι δ' εν μεσσῳ Νυμφαι χορον αρτιζοντο,
Νυμφαι ακοιμητοι, δειναι θεαι αγροιωταις,
Ευνικα και Μαλις, εαρ θ' ὁρωσα Νυχεια.
Ητοι ὁ κυρος επειχε ποτῳ πολυχανδεα κρωσσον,
Βαψαι επειγομενος· ται δ' εν χερι πασαι εφυσαν.
Πασαων γαρ ερως ἁπαλας φρενας αμφεκαλυψεν
Αργειῳ επι παιδι· κατηριπε δ' ες μελαν ὑδωρ
Αθροος, ὡς ὁτε πυρσος απ' ὐρανυ ηριπεν αςηρ
Αθροος ες ποντον· ναυταις δε τις ειπεν εταιρος·
Κυφοτερ', ω παιδες, ποιεισθ' ὁπλα· πλευςικος ὐρος.
Νυμφαι μεν σφετεροις επι γυνασι κυρον εχοισαι
Δακρυοεντ', αγανοισι παρεψυχωντ' επεεσσιν·
Αμφιτρυωνιαδας δε ταρασσομενος περι παιδι
Ωχετο, Μαιωτιςι λαβων ευκαμπεα τοξα,
Και ῥοπαλον, το οἱ αιεν εχανδανε δεξιτερη χειρ.
Τρις μεν Ὑλαν αϋσεν, ὁσον βαθυς ηρυγε λαιμος,
Τρις δ' αρ' ὁ παις ὑπακυσεν· αραια δ' ἱκετο φωνα
Εξ ὑδατος· παρεων δε μαλα σχεδον, ειδετο πορρω.
Ὡς δ' οποτ' ηϋγενειος αποπροθι λις εσακυσας

Νεβρω φθεγξαμενας, τις εν ωρεσιν ωμοφαγος λις,
Εξ ευνας εσπευσεν ἑτοιμοτατην επι δαιτα·
Ἡρακλεης τοιουτος εν ατριπτοισιν ακανθαις
Παιδα ποθων δεδονατο, πολυν δ' επελαμβανε χωρον.
Σχετλιοι οἱ φιλεοντες. αλωμενος ὁσσ' εμογησεν
Ωρεα και δρυμως· τα δ' Ιασονος ὑςερα παντ' ης.
Ναυς μενεν αρμεν' εχοισα μεταρσια των παρεοντων·
Ιςια δ' ηϊθεοι μεσονυκτιον εξεκαθαιρον
Ἡρακληα μενοντες· ὁ δ' ᾳ ποδες αγον εχωρει
Μαινομενος· χαλεπος γαρ εσω θεος ηπαρ αμυσσεν.
Οὑτω μεν καλλιςος Ὑλας μακαρων αριθμειται.
Ἡρακλεην δ' ἡρωες εκερτομεον λιποναυταν,
Ουνεκεν ηρωησε τριακονταζυγον Αργω.
Πεζος δ' ες Κολχως τε και αξενον ἱκετο Φασιν.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, η ΘΥΩΝΙΧΟΣ, Ειδ. ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ και ΘΥΩΝΙΚΟΣ.

Χαιρην πολλα τον ανδρα Θυωνυχον. Θυ. αλλα τοι αυτῳ,
Αισχινα. Αισχ. Ὡς χρονιος. Θυ. Χρονιος; τι δε τοι το μελημα;
Αισχ. Πρασσομες ουχ ὡς λωςα Θυωνιχε. Θυ. Ταυτ' αρα λεπτος,
Χω μυςαξ πολυς ουτος αρ', αυαλεοι δε κικινοι.
Τοιουτος πρωαν τις αφικετο Πυθαγορικτας,
Ωχρος, κανυποδατος· Αθηναιος δ' εφατ' ημεις.
Ηρατο μαν και τηνος [εμιν δοκει] οπτω αλευρω.
Αισχ. Παισδεις, ω γαθ', εχων· εμε δ' ἁ χαριεσσα Κυνισκα
Ὑβρισδει. λασω δε μανεις ποκα· θριξ ανα μεσσον.
Θυ. Τοιουτος μεν αει τυ φιλ' Αισχινα, ἁσυχος, οξυς,
Παντ' εθελων κατα καιρον. ὁμως δ' ειπον τι το καινον.
Αισχ. Ὡ 'ργειος, κηγων, και ὁ Θεσσαλος ἱπποδιωκτας
Απις και Κλευνικος επινομες ὁ ςρατιωτας
Εν χωρῳ παρ' εμιν· δυο μεν κατεκοψα νεοσσως,
Θηλαζοντα τε χοιρον· ανωξα δε Βυβλινον αυτοις
Ευωδη, τετορων ετεων, σχεδον ὡς απο λανω.
Βολβος τις κοχλιας εξηρεθη· ης ποτος ἁδυς.
Ηδη δε προϊοντος, εδοξε επιχεισθαι ακρατον,
Ὡτινος ηθελ' ἑκαςος εδει μονον ὡτινος ειπειν.
Αμμες μεν φωνευντες επινομες ὡς εδεδεκτο·

Ἀ δ' ουδεν, παρεοντος εμευ. τιν' εχειν με δοκεις νυν;
Ου φθεγξῃ; λυκον ειδες, επαιξε τις, ὡς σοφος ειπεν.
Κηφθα· ευμαρεως κεν απ' αυτας και λυχνον ἁψαις.
Εντι Λυκος, Λυκος εντι, Λαβα τω γειτονος ὑιος,
Ευμακης, χ' ἁπαλος, πολλοις δοκεων καλος ημεν.
Τουτω τον κλυμενον κατετακετο τηνον ερωτα·
Χάμιν τουτο δι' ωτος εγεντο ποθ' ἡσυχα ουτως·
Ου μαν εξηταξα, ματαν εις ανδρα γενειων.
Ηδη δ' ων ποσιος τοι τετταρες εν βαθει ημες,
Χὠ Λαρισσαιος τον εμον Λυκον ᾳδεν απ' αρχης,
Θεσσαλικον τι μελισμα, κακαι φρενες· ἁ δε Κυνισκα
Εκλαεν εξαπινας θαλερωτερον, η παρα ματρι
Παρθενος ἑξαετης κολπω επιθυμησασα.
Ταμος εγων, τον ισης τυ, Θυωνιχε, πυξ επι κορρας
Ηλασα, κἀλλαν αυθις· ανειρυσα δ' αυ τως πεπλως
Εξω αποιχετο θασσον. εμον κακον, ου τοι αρεσκω;
Αλλος τοι γλυκιων ὑποκολπιος; αλλον ιοισα
Θαλπε φιλον· τηνω τοι σα δακρυα μαλα ρεοντι.
Μαστακα δ' οἱα τεκνοισιν ὑπωροφιοισι χελιδων
Αψορρον ταχινα πετεται βιον αλλον αγειρειν,
Ωκυτερα μαλακας απο διφρακος εδραμε τηνα
Ιθυ δι' αμφιθυρω και δικλιδος, ᾳ ποδες αγον.
Αινος θην λεγεται τις· εβα και ταυρος αν' ὑλαν.
Εικατι ταιδ', οκτω ταιδ', εννεα ταιδε, δεκ' αλλαι,
Σαμερον ἑνδεκατος· ποτιθει δυο, και δυο μανες,
Εξ ω απ' αλλαλων· ουδε Θρᾳκιστι κεκαρμαι.
Ἀ δε Λυκῳ νυν παντα, Λυκῳ και νυκτος ανῳκται·
Αμμες δ' ουτε λογω τινος αξιοι, ουτ' αριθμητοι,
Δυστανοι Μεγαρηες, ατιμοτατῃ ενι μοιρᾳ.
Κει μεν αποστερξαιμι, τα παντα κεν εις δεον ἑρποι·
Νυν δε ποθ', ὡς μυς, φαντι, Θυωνιχε, γευμεθα πισσας.
Χὠ τι το φαρμακον εστιν αμηχανεοντος ερωτος,
Ουκ οιδα· πλαν Σιμος ὁ τας Επιχαλκω ερασθεις
Εκπλευσας ὑγιης επανηλθ', εμος ἡλικιωτας.
Πλευσουμαι κηγω διαποντιος, ουτε κακιστος,
Ουτε πρατος ισως, ὁμαλος δε τις ὁ στρατιωτας.
Θυ. Ωφελε μαν χωρειν κάττα νων τιον ὡν επιθυμεις,
Αισχινα· ει δ' ουτως αρα τοι δοκει ὡστ' αποδημειν,
Μισθοδοτας Πτολεμαιος ελευθερῳ οἱος αριστος.

Αισχ.

Αισχ. Ταλλα δ' ανηρ ποιος τις, ελευθερῳ ὁςις αριςος;
Θυ. Ευγνωμων, φιλομωσος, ερωτικος, εις ακρον ἁδυς·
Ειδως τον φιλεοντα, τον ϑ φιλεοντ' ετι μαλλον·
Πολλοις πολλα διδϑς· αιτευμενος, ϑκ ανανευων,
Οἱα χρη βασιλη'. αιτειν δε δει ϑκ επι παντι,
Αισχινα. ὡς' ει τοι κατα δεξιον ωμον αρεσκει
Λωπον ακρον περονασθαι, επ' αμφοτερων δε βεβακως,
Τολμασεις επιοντα μενειν θρασυν ασπιδιωταν,
Ἀ ταχος εις Αιγυπτον. απο κροταφων πελομεσθα
Παντες γηραλεοι, και επισχερω ες γενυν ἑρπει
Λευκαινων ὁ χρονος. ποιειν τι δει οἱς γονυ χλωρον.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ, η ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ, Ειδ. ιε'.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ, ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

Ενδοι Πραξινοα; Ευ. Γοργω φιλα, ὡς χρονῳ. ενδοι.
Πρ. Θαυμ' ὁτι και νυν ηνθες. ὁρη διφρον, Ευνοα, αυτη.
Εμβαλε και ποτικρανον. Ευ. Εχει καλλιςα. Πρ. Καθιζευ.
Γο. Ω τας αδεματω ψυχας· μολις υμμιν εσωθην,
Πραξινοα, πολλϑ μεν οχλϑ, πολλων δε τεθριππων.
Παντα κρηπιδες, παντα χλαμυδηφοροι ανδρες·
Ἀ δ' ὁδος ατρυτος. τυ δ' ἑκαςοτερω εμ' αποικεις.
Πρ. Ταυθ' ὁ παραρος τηνος επ' εσχατα γης ελαβ' ενθων
Ιλεον, ϑκ οικησιν· ὁπως μη γειτονες ωμες
Αλλαλαις, ποτ' εριν φθονερον κακον αιεν ὁμοιος.
Γο. Μη λεγε τον τεον ανδρα φιλα τοιαυτα Διωνα,
Τω μικκω παρεοντος. ὁρη γυναι ὡς ποθορη τυ.
Πρ. Θαρσει Ζωπυριων, γλυκερον τεκος, ϑ λεγω απφυν.
Γο. Αισθανεται το βρεφος ναι ταν ποτνιαν. καλος απφυς.
Πρ. Απφυς μεν τηνος πρωαν [λεγομες πρωαν θην
Παντα] νιτρον και φυκος απο σκανας αγορασδων,
Ηνθε φερων ἁλας αμμιν, ανηρ τρισκαιδεκαπηχυς.
Γο. Χ' ωμος ταυτα γ' εχει, φθορος αργυριϑ, Διοκλειδας.
Επτα δραχμων, κυναδας, γραιαν αποτιλματα πηραν,
Πεντε ποκως ελαβ' εχθες, ἁπαν ῥυπος, εργον επ' εργῳ.
Αλλ' ιθι, τωμπεχονον και ταν περονατριδα λαζευ.
Βαμες τω βασιληος ες αφνειω Πτολεμαιω,

Θα-

Θασομεναι τον Αδωνιν. ακυω χρημα καλον τι
Κοσμην ταν βασιλισσαν. Πρ. Εν ολβιω ολβια παντα.
Ὧν ειδες, χὤν ειπας, ιδοισα τυ τῳ μη ιδοντι.
Γο. Ἑρπην ὡρα κ᾽ ειη· αεργοις αιεν εορτα.
Πρ. Ευνοα, αιρε το ναμα, και ες μεσον αυνοθρυπτε.
Θες παλιν. αἱ γαλεαι μαλακως χρηζοντι καθευδην.
Κινευ δη, φερε θασσον ύδωρ· ύδατος προτερον δει.
Ἁδ᾽ ὡς ναμα φερει· δος όμως· μη πυλυ, απληστε,
Εγχει ύδωρ· δυστανε, τι μευ το χιτωνιον αρδεις;
Παυσαι· οκοια θεοις εδοκει, τοιαυτα νενιμμαι.
Ἁ κλαξ τας μεγαλας πα λαρνακος; ὡδε φερ᾽ αυταν.
Γο. Πραξινοα, μαλα τοι το καταπτυχες εμπερονημα
Τυτο πρεπει. λεγε μοι, ποσσω κατεβα τοι αφ᾽ ἱστω;
Πρ. Μη μνασης, Γοργοι· πλεον αργυριω καθαρω μναν
Η δυο· ταις δ᾽ εργοις και ταν ψυχαν προτεθηκα.
Γο. Αλλα κατα γνωμαν απεβα τοι. Πρ. Ναι καλον ειπας.
Τωμπεχονον φερε μοι, και ταν θολιαν· κατα κοσμον
Αμφιθες. υκ αξω τυ, τεκνον· μορμω, δακνει ἱππος·
Δακρυε όσσα θελεις· χωλον δ᾽ υ δει τυ γενεσθαι.
Ἑρπωμες· Φρυγια τον μικκον παισδε λαβοισα:
Ταν κυν᾽ εσω καλεσον, ταν αυλειαν αποκλαξον.
Ω θεοι, όσσος οχλος· πως και ποκα τυτο περασαι
Χρη το κακον; μυρμακες ανηριθμοι και αμετροι.
Πολλα τοι, ω Πτολεμαιε, πεποιηται καλα εργα.
Εξ ὡ εν αθανατοις ὁ τεκων, υδεις κακοεργος
Δαλειται τον ιοντα, παρερπων Αιγυπτιστι·
Οἱα πριν εξ απατας κεκροταμενοι ανδρες επαισδον,
Αλλαλοις όμαλοι, κακα παιγνια, παντες ερειοι.
Ἁδιστα Γοργοι, τι γενωμεθα; τοι πτολεμισται
Ἱπποι τω βασιληος. ανερ φιλε, μη με πατησης.
Ορθος ανεστα ὁ πυρρος· ιδ᾽ ὡς αγριος. κυνοθαρσης
Ευνοα, υ φευξη; διαχρησειται τον αγοντα.
Ωναθην μεγαλως ότι μοι το βρεφος μενει ενδον.
Γο. Θαρσει Πραξινοα· και δη γεγενημεθ᾽ οπισθεν.
Τοι δ᾽ εβαν ες χωραν. Πρ. Καυτα συναγειρομαι ηδη.
Ἱππον και τον ψυχρον οφιν τα μαλιστα δεδοικω
Εκ παιδος· σπευδωμες, όσος οχλος αμμιν επιρρει.
Γο. Εξ αυλας, ω ματερ; Γρ. Εγων, ω τεκνα. Γο. Παρενθειν
Ευμαρες; Γρ. Ες Τροιην πειρωμενοι ηνθον Αχαιοι.

Καλ

Καλλιςα παιδων, πειρᾳ θην παντα τελειται.
Γο. Χρησμως ἁ πρεσβυτις απῳχετο θεσπιξασα.
Παντα γυναικες ισαντι, και ὡς Ζευς αγαγεθ' Ἡρην.
Θασαι, Πραξινοα, περι τας θυρας ὁσσος ὁμιλος.
Πρ. Θεσπεσιος· Γοργοι, δος ταν χερα μοι. λαβε και τυ,
Ευνοα, Ευτυχιδος· ποτεχ' αυτᾳ, μη τυ πλανηθης.
Πασαι ἁμ' εισενθωμες. απριξ εχευ, Ευνοα, ἁμων.
Ω μοι δειλαια, διχα μευ το θεριςριον ηδη
Εσχισαι, Γοργοι. ποτ τω Διος, ει τι γενοιο
Ευδαιμων, ωνθρωπε, φυλασσεο τωμπεχονον μευ.
Ξε. Ουκ επ' εμιν μεν, ὁμως δε φυλαξομαι. Πρ. Αθροος οχλος.
Ωθευνθ' ὡςε ὑες. Ξε. Θαρσει γυναι. εν καλῳ ειμες.
Πρ. Κεις ὡρας κηπειτα, φιλ' ανδρων, εν καλῳ ειης,
Αμμε περιςελλων· χρηςω κ' οικτιρμονος ανδρος.
Θλιβεται Ευνοα αμμιν. αγ', ω δειλα τυ, βιαζευ.
Καλλις'· ενδοι πασαι, ὁ ταν νυον ειπ' αποκλαξας.
Γο. Πραξινοα, ποταγ' ὡδε· τα ποικιλα πρατον αθρησον,
Λεπτα και ὡς χαριεντα· θεων περοναματα φασεις.
Πρ. Ποτνι' Αθηναια, ποιαι σφ' επονασαν εριθοι;
Ποιοι ζωογραφοι ταχριβεα γραμματ' εγραψαν;
Ὡς ετυμ' εςηκαντι, και ὡς ετυμ' ενδινευντι.
Εμψυχ', ουκ ενυφαντα. σοφον τι χρημ' ωνθρωπος.
Αυτος δ' ὡς θαητος επ' αργυρεω κατακειται
Κλισμῳ, πρατον ιουλον απο κροταφων καταβαλλων
Ὁ τριφιλατος Αδωνις, ὁ κην Αχεροντι φιλειται.
Ετ. ξε. Παυσασθ', ω δυςανοι, ανανυτα κωτιλλοισαι
Τρυγονες· εκκναισευντι πλατυασδοισαι ἁπαντα.
Γο. Μα, ποθεν ωνθρωπος; τι δε τιν ει κωτιλαι ειμες;
Πασαμενος επιτασσε. Συρακοσιαις επιτασσεις.
Ὡς ειδης και τουτο, Κορινθιαι ειμεν ανωθεν,
Ὡς και ὁ Βελλεροφων. Πελοποννασιςι λαλευμες.
Δωρισδεν δ' εξεςι, δοκω, τοις Δωριεεσσι.
Πρ. Μη φυη, Μελιτωδες, ὁς ἁμων καρτερος ειη
Πλαν ἑνος· ουκ αλεγω μη μοι κενεαν απομαξης.
Γο. Σιγα Πραξινοα. μελλει τον Αδωνιν αειδειν
Ἁ τας Αργειας θυγατηρ πολυϊδρις αοιδος,
Ἁτις και Σπερχιν τον ιαλεμον ηριςευσε.
Φθεγξειται τι, σαφ' οιδα, καλον· διαθρυπτεται ηδη.
Αοιδ. Δεσποιν', ἁ Γολγως τε και Ιδαλιον εφιλασας

Αι-

Αιπειαν τ' Ερυκα, χρυσῳ παισδοισ' Αφροδιτα,
Οἱον τοι τον Αδωνιν απ' αεναω Αχεροντος
Μηνι δυωδεκατῳ μαλακαιποδες αγαγον Ὡραι·
Βαρδισαι μακαρων Ὡραι φιλαι, αλλα ποθειναι
Ερχονται παντεσσι βροτοισιν, αει τι φεροισαι·
Κυπρι Διωναια, τυ μεν αθανατων απο θνατων
Ανθρωπων, ὡς μυθος, εποιησας Βερενικαν,
Αμβροσιαν ες στηθος αποσταξασα γυναικος·
Τιν δε χαριζομενα, πολυωνυμε και πολυναε,
Ἁ Βερενικεια θυγατηρ, Ἑλενα εικυια,
Αρσινοα, παντεσσι καλοις ατιταλλει Αδωνιν·
Παρ μεν οἱ ὡρια κειται, ὁσα δρυος ακρα φεροντι,
Παρ δ' απαλοι καποι, πεφυλαγμενοι εν ταλαρισκοις
Αργυρεοις· Συριω δε μυρω χρυσει' αλαβαστρα·
Ειδατα θ', ὁσσα γυναικες επι πλαθανῳ ποιευνται,
Ανθεα μισγοισαι λευκῳ παντοι' ἁμ' αλευρῳ·
Ὁσσα τ' απο γλυκερω μελιτος, τα τ' εν ὑγρῳ ελαιῳ·
Παντ' αυτῳ πετεηνα και ἑρπετα τᾳδε παρεστι.
Χλωραι δε σκιαδες, μαλακῳ βριθοισαι ανηθῳ,
Δεδμανθ'· οἱ δε τε κωροι ὑπερπωτωνται Ερωτες,
Οἱοι αηδονιηες εφεζομενοι επι δενδρων
Πωτωνται, πτερυγων πειρωμενοι, οζον απ' οζω.
Ω εβενος, ω χρυσος, ω εκ λευκω ελεφαντος
Αιετω, οινοχοον Κρονιδᾳ Διϊ παιδα φεροντες·
Πορφυρεοι δε ταπητες ανω, μαλακωτεροι ὑπνω,
Ἁ Μιλατος ερει, χὠ ταν Σαμιαν καταβοσκων.
Εστρωται κλινα τῳ Αδωνιδι τῳ καλῳ αλλα·
Ταν μεν Κυπρις εχει, ταν δ' ὁ ῥοδοπαχυς Αδωνις,
Οκτωκαιδεκετης η εννεακαιδεχ' ὁ γαμβρος.
Ου κεντει το φιλαμ'· ετι οἱ περι χειλεα πυρρα.
Νυν μεν Κυπρις εχοισα τον αὑτας χαιρετω ανδρα.
Αωθεν δ' αμμες νιν ἁμα δροσῳ αθροαι εξω
Οισευμες ποτι κυματ' επ' αϊονι πτυοντα·
Λυσασαι δε κομαν, και επι σφυρα κολπον ανεισαι,
Στηθεσι φαινομεναις, λιγυρας αρξωμεθ' αοιδας·
Ἑρπεις, ω φιλ' Αδωνι, και ενθαδε κ' εις Αχεροντα
Ἡμιθεων, ὡς φαντι, μονωτατος· ουτ' Αγαμεμνων
Τουτ' επαθ', ουτ' Αιας ὁ μεγας βαρυμανιος ἡρως,
Ουθ' Ἑκτωρ, Ἑκαβας ὁ γεραιτερος εικατι παιδων,

Ου Πατροκλης, ου Πυῤῥος απο Τροιας επανελθων,
Ουθ' οἱ ετι προτεροι Λαπιθαι και Δευκαλιωνες,
Ου Πελοπηϊαδαι τε και Αργεος ακρα Πελασγοι·
Ιλαθι νυν, φιλ' Αδωνι, και ες νεωτ' ευθυμησαις.
Και νυν ηνθες, Αδωνι, και, όκκ' αφικῃ, φιλος ἡξεις.
Γο. Πραξινοα, το χρημα σοφωτερον· ἁ θηλεια
Ολβια, όσσα ισατι. πανολβια, ὡς γλυκυφωνος·
Ὡρα ὁμως κ' εις οικον· ανᾳριστος Διοκλειδας·
Χὠνηρ οξος αγαν· πειναντι γε μηδεποτ' ενθῃς.
Χαιρε Αδων' αγαπητε, και ες χαιροντας αφικνευ.

ΧΑΡΙΤΕΣ, η ΙΕΡΩΝ; Ειδ. ιϛ'·

Αιει τουτο Διος κουραις μελει, αιεν αοιδοις,
Ὑμνειν αθανατους, ὑμνειν αγαθων κλεα ανδρων.
Μωσαι μεν θεαι εντι· θεους θεαι αειδοντι·
Αμμες δε βροτοι οἱδε· βροτους βροτοι αειδωμεν·
Τις γαρ των, ὁποσοι γλαυκαν ναιουσιν ὑπ' αω,
Ἡμετερας χαριτας πετασας ὑποδεξεται οικῳ
Ασπασιως, ουδ' αυθις αδωρητους αποπεμψει;
Αἱ δε σκυζομεναι γυμνοις ποσιν οικαδ' ιασι,
Πολλα με τωθασδοισαι, ὁτ' αλιθιην ὁδον ενθον·
Οκνηραι δε παλιν κενεας επι πυθμενι χηλου
Ψυχροις εν γονατεσσι καρη μιμνοντι βαλοισαι·
Ενθ' αιει σφισιν εδρη, επαν απρακτοι ἱκωντι·
Τις των νυν τοιοσδε; τις ευ ειποντα φιλασει;
Ουκ οιδα· ου γαρ ετ' ανδρες επ' εργοις, ὡς παρος, εσθλοις
Αινεισθαι σπευδοντι· νενικηνται δ' ὑπο κερδεων·
Πας δ' ὑπο κολπου χειρας εχων, ποθεν οισεται αθρει
Αργυρον· ουδε κεν ιον αποτριψας τινι δοιη.
Αλλ' ευθυς μυθειται, απωτερω η γονυ κνημα·
Αυτῳ μοι τι γενοιτο· θεοι τιμωσιν αοιδους.
Τις δε κεν αλλου ακουσαι; ἁλις παντεσσιν Ὁμηρος·
Οὑτος αοιδων λῳστος, ὁς εξ εμευ οισεται ουδεν.
Δαιμονιοι, τι δε κερδος ὁ μυριος ενδοθι χρυσος
Κειμενος; ουχ ἁδε πλουτου φρονεουσιν ονασις·
Αλλα τω μεν ψυχᾳ, το δε και τινι δουναι αοιδων·
Πολλους δ' ευ ερξαι παων, πολλους δε και αλλων
Ανθρωπων· αιει δε θεοις επιβωμια ῥεζειν·

Μη-

Μηδε ξεινοδοκον κακον εμμεναι, αλλα τραπεζῃ
Μειλιξαντ' αποπεμψαι, επαν εθελητι νεεσθαι·
Μωσαων δε μαλιϛα τιειν ἱερους ὑποφητας,
Ὀφρα κε κ' εν αϊδαο κεκρυμμενος, εσθλος ακουσῃς,
Μηδ' ακλεης μυρηαι επι ψυχρου Αχεροντος,
Ὡσει τις μακελᾳ τετυλωμενος ενδοθι χειρας,
Δειλην εκ πατερων πενιην ακτημονα κλαιων.
Πολλοι εν Αντιοχοιο δομοις και ανακτος Αλευα
Αρμαλιην εμμηνον εμετρησαντο πενεϛαι·
Πολλοι δε Σκοπαδαισιν ελαυνομενοι ποτι σακον
Μοσχοι συν κεραεσσιν εμυκησαντο βοεσσι.
Μυρια δ' αμπεδιον Κραννωνιον ενδιαασκον
Ποιμενες εκκριτα μηλα φιλοξεινοισι Κρεωνδαις·
Αλλ' ου σφιν των ηδος, επει γλυκυν εξεκενωσαν
Θυμον ες ευρειαν σχεδιαν ϛυγνου Αχεροντος·
Αμναϛοι δε, τα πολλα και ολβια τηνα λιποντες,
Δειλοις εν νεκυεσσι μακρους αιωνας εκειντο,
Ει μη δεινος αοιδος ὁ Κηϊος, αιολα φωνεων
Βαρβιτον ες πολυχορδον, εν ανδρασι θηκ' ονομαϛους
Οπλοτεροις· τιμας δε και ωκεες ελλαχον ἱπποι,
Οἱ σφισιν εξ ἱερων ϛεφανοφοροι ηνθον αγωνων.
Τις δ' αν αριϛηας Λυκιων ποτε, τις κομοωντας
Πριαμιδας, η θηλυν απο χροιας Κυκνον εγνω,
Ει μη φυλοπιδας προτερων ὑμνησαν αοιδοι;
Ουδ' Οδυσευς, ἑκατον τε και εικατι μηνας αλαθεις
Παντας επ' ανθρωπους, αϊδαν τ' εις εσχατον ελθων
Ζωος, και σπηλυγγα φυγων ολοοιο Κυκλωπος,
Δηναιον κλεος εσχεν· εσιγαθη δ' αν ὑφορβος
Ευμαιος, και βουσι Φιλοιτιος αμφ' αγελαιαις
Εργον εχων, αυτος τε περιϛπλαγχνος Λαερτης,
Ει μη σφας ωνασαν Ιαονος ανδρος αοιδαι.
Εκ Μοισαν αγαθον κλεος ερχεται ανθρωποισι·
Χρηματα δε ζωοντες αμαλδυνουσι θανοντων.
Αλλ' ισος γαρ ὁ μοχθος, επ' αονι κυματα μετρειν,
Ὁσσ' ανεμος χερσονδε μετα γλαυκας αλος ωθει,
Η ὑδατι νιζειν θολεραν ιοειδεϊ πλινθον,
Και φιλοκερδειη βεβλαμμενον ανδρα παρελθειν.
Χαιρετω ὁϛις τοιος· ανηριθμος δε οἱ ειη
Αργυρος· αιει δε πλεονων εχοι ἱμερος αυτον.

Αυταρ εγω τιμην τε και ανθρωπων φιλοτητα
Πολλων ἡμιονων τε και ἱππων προσθεν ελοιμαν.
Διζημαι δε τινι θνατων κεχαρισμενος ενθω
Συν Μοισαις· χαλεπαι γαρ ὁδοι τελεθουσιν αοιδαις,
Μωσαων απανευθε Διος μεγα βωλευοντος.
Ουπω μηνας αγων εκαμ' ωρανος, ωδ' ενιαυτως·
Πολλοι κινησουσιν ετι τροχον αρματος ἱπποι.
Εσσεται ὠτος ανηρ, ὁς εμω κεχρησετ' αοιδω,
Ῥεξας η Αχιλευς ὁσσον μεγας, η βαρυς Αιας,
Εν πεδιῳ Σιμοεντος, ὁθι Φρυγος ηριον Ιλω.
Ηδη νυν Φοινικες, ὑπ' ηελιῳ δυνοντι
Οικευντες Λιβυας ακρον σφυρον, ερρίγασιν·
Ηδη βασταζοντι Συρακοσιοι μεσα δωρα,
Αχθομενοι σακεεσσι βραχιονας ιτεινοισιν·
Εν δ' αυτοις Ἱερων, προτεροις ισος ἡρωεσσι
Ζωννυται· ἱππειαι δε κορυν σκεπαουσιν εθειραι.
Αι γαρ Ζευ κυδιστε πατερ, και ποτνι Αθανα,
Κωρη θ', ἁ συν ματρι πολυκληρων Εφυραιων
Ειλαχας μεγα αστυ παρ' ὑδασι Λυσιμελειας,
Εχθρως εκ νασοιο κακα πεμψειαν αναγκα
Σαρδονιον κατα κυμα, φιλων μορον αγγελεοντας
Τεκνοις ηδ' αλοχοισιν, αριθματως απο πολλων·
Αστεα τε προτεροισι παλιν ναιοιντο πολιταις,
Δυσμενεων ὁσα χειρες ελωβησαντο κατ' ακρας.
Αγρως δ' εργαζοιντο τεθαλοτας· αἱ τ' αναριθμοι
Μηλων χιλιαδες βοτανας διαπιανθεισαι
Αμπεδιον βληχοιντο· βοες δ' αγεληδον ες αυλιν
Ερχομεναι σκιπναιον επισπευδοιεν ὁδιταν·
Νειοι δ' εκπονεοιντο ποτι σπορον, ἁνικα τεττιξ
Ποιμενας ενδιως πεφυλαγμενος, ενδοθι δενδρων
Αχει εν ακρεμονεσσιν. αραχνια δ' εις ὁπλ' αραχναι
Λεπτα διαστησαιντο, βοας δ' ετι μηδ' ονομ' ειη.
Ὑψηλον δ' Ἱερωνι κλεος φορεοιεν αοιδοι
Και ποντω Σκυθικοιο περαν, και ὁπη πλατυ τειχος
Ασφαλτῳ δησασα Σεμιραμις εμβασιλευεν.
Εἱς μεν εγω· πολλως δε Διος φιλεοντι και αλλως
Θυγατερες· τοις πασιν ἰκοι Σικελαν Αρεθοισαν
Ὑμνην συν λαοισι, και αιχματαν Ἱερωνα.
Ω Ετεοκλειοι Χαριτες θεαι, αἱ Μινυειον

Ορ-

Ορχομενον φιλεοισαι, απεχθομενον ποτε Θηβαις,
Ακλητος μεν εγω μιμνοιμι κεν· ες δε καλευντων
Θαρσησας Μοισαισι συν ἁμετερησιν ἱκοιμαν·
Καλλειψω δ' ουδ' υμμε. τι γαρ Χαριτων αγαπατον
Ανθρωποις απανευθεν; αει Χαριτεσσιν ἁμ' ειην.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ εις ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ, Ειδ. ιζ'.

Εκ Διος αρχωμεσθα, και εις Δια ληγετε Μοισαι,
Αθανατων τον αριστον επην αδωμεν αοιδαις·
Ανδρων δ' αυ Πτολεμαιος ενι πρωτοισι λεγεσθω,
Και πυματος, και μεσσος· ὁ γαρ προφερεστατος ανδρων:
Ἡρωες, τοι προσθεν αφ' ἡμιθεων εγενοντο,
Ῥεξαντες καλα εργα, σοφων εκυρησαν αοιδων·
Αυταρ εγω Πτολεμαιον, επισταμενος καλα ειπειν,
Ὑμνησαιμ'. ὑμνοι δε και αθανατων γερας αυτων.
Ιδαν ες πολυδενδρον ανηρ ὑλητομος ελθων,
Παπταινει παρεοντος αδην ποθεν αρξεται εργου.
Τι πρατον καταλεξω; επει παρα μυρια ειπην,
Οἷσι θεοι τον αριστον ετιμησαν βασιληων.
Εκ πατερων μεν, οἷος εην τελεσαι μεγα εργον
Ὁ Λαγιδας Πτολεμαιος, ὁκα φρεσιν εγκαταθοιτο
Βουλαν, ἁν ουκ αλλος ανηρ οἷος τε νοησαι.
Τηνον και μακαρεσσι πατηρ ὁμοτιμον εθηκεν
Αθανατοις, και οἱ χρυσεος δομος εν Διος οικω
Δεδμηται· παρα δ' αυτον Αλεξανδρος φιλα ειδως
Εδριαει, Περσησι βαρυς θεος αιολομιτραις.
Αντια δ' Ἡρακληος ἑδρα σφιν ταυροφονοιο
Ἱδρυται, στερεοιο τετυγμενα εξ αδαμαντος,
Ενθα συν αλλοισιν θαλιας εχει ουρανιδησι,
Χαιρων υἱωνων περιωσιον υἱωνοισιν·
Ὁττι σφεων Κρονιδας μελεων εξειλετο γηρας·
Αθανατοι δε καλευνται, θεοι νεποδες γεγαωτες·
Αμφοιν γαρ προγονος σφιν ὁ καρτερος Ἡρακλειδας·
Αμφοτεροι δ' αριθμευνται ες εσχατον Ἡρακληα.
Τω και επει δαιτηθεν ιοι κεκορημενος ηδη
Νεκταρος ευοδμοιο φιλας ες δωμ' αλοχοιο,
Τω μεν τοξον εδωκεν ὑπωλενιον τε φαρετραν,
Τω δε σιδαρειον σκυταλον, κεχαραγμενον οζοις·

Οἱ δ' εις αμβροσιον θαλαμον λευκοσφυρυ Ἡβας
Οπλα και αυτον αγυσιν γεννηταν Διος υἱον.
Οἱα δ' εν πνυταισι περικλειτα Βερενικα
Επρεπε θηλυτερης, οφελος μεγα γειναμενοισι.
Της μεν Κυπρον εχοισα Διωνας ποτνια κυρα
Κολπον ες ευωδη ῥαδινας επεμαξατο χειρας.
Τῳ υπω τινα φαντι ἁδειν τοσον ανδρι γυναικα,
Ὁσσον περ Πτολεμαιος ἑην εφιλασεν ακοιτιν·
Η μαν αντεφιλειτο πολυ πλεον. ὡδε κε παισι
Θαρσησας σφετεροισιν επιτρεπει οικον απαντα,
Ὁπποτε κεν φιλεων βαινεν λεχος ες φιλευσης.
Αστοργυ δε γυναικος επ' αλλοτριῳ νοος αιεν·
Ῥηϊδιαι δε γοναι, τεκνα δ' υποτ' εοικοτα πατρι.
Καλλει αριστευοισα θεαων ποτνι' Αφροδιτα,
Σοι τηνα μεμελητο· σεθεν δ' ενεκεν Βερενικα
Ευειδης Αχεροντα πολυστονον υκ επερασεν·
Αλλα μιν ἁρπαξασα, παροιθ' επι ναυα κατενθειν
Κυανεον, και στυγνον αει πορθμηα καμοντων,
Ες ναον κατεθηκας, ἑας δ' απεδασσαο τιμας.
Πασιν δ' ηπιος ἡδε βροτοις, μαλακυς μεν ερωτας
Προσπνειει, κυφας δε διδοι ποθεοντι μεριμνας.
Αργεια κυανοφρυ, συ λαοφονον Διομηδεα,
Μισγομενα Τυδηϊ, τεκες Καλυδωνιον ανδρα.
Αλλα Θετις βαθυκολπος ακοντισταν Αχιληα
Αιακιδᾳ Πηληϊ· σε δ', αιχμητα Πτολεμαιε,
Αιχμητᾳ Πτολεμαιῳ αριζηλος Βερενικα.
Και σε Κοως ατιταλλε, βρεφος νεογιλον εοντα,
Δεξαμενα παρα ματρος, ὁτε πρωταν ιδες αω.
Ενθα γαρ Ειλειθυιαν εβωσατο λυσιζωνον
Αντιγονας θυγατηρ βεβαρημενα ωδινεσσιν.
Ἡ δε οἱ ευμενευσα παριστατο, καδδ' αρα παντων
Νωδυνιαν κετεχευε μελων. ὁ δε πατρι εοικως
Παις αγαπητος εγεντο. Κοως δ' ολολυξεν ιδοισα·
Φα δε, καθαπτομενα βρεφεος χειρεσσι φιλησιν·
Ολβιε κωρε γενοιο· τιοις δε με τοσσον, ὁσον περ
Δηλον ετιμασεν κυαναμπυκα Φοιβος Απολλων·
Εν δε μια τιμη Τριοπον καταθειο κολωναν,
Ισον Δωριεεσσι νεμων γερας εγγυς εοντιν,
Ισον και Ῥηναιαν αναξ εφιλασεν Απολλων.

Ὡς

Ὡς αρα νασος ειπεν· ὁ δ' υψοθεν εκλαγε φωνᾳ
Ες τρις ὑπαι νεφεων Διος αισιος αιετος ορνις.
Ζηνος πυ τοδε σημα. Διϊ Κρονιωνι μεληται
Αιδοιυ βασιληος· ὁ δ' εξοχος, ὁν κε φιλασει
Γεινομενον τα πρωτα· πολυς δε οἱ ολβος οπηδει,
Πολλας δε κρατεει γαιης, πολλας δε θαλασσης.
Μυριαι απειροι τε, και εθνεα μυρια φωτων
Ληϊον αλδησκυσιν οφελλομενον Διος ομβρῳ.
Αλλ' υτις τοσα φυει, ὁσα χθαμαλος Αιγυπτος,
Νειλος αναβλυζων διερον ὁτε βωλακα θρυπτει.
Ουδε τις αστεα τοσσα βροτων εχει εργα δαεντων.
Τρεις μεν οἱ πολιων ἑκατονταδες ενδεδμηνται,
Τρεις δ' αρα χιλιαδες τρισσαις επι μυριαδεσσι,
Δοιαι δε τριαδες, μετα δε σφισιν ενδεκαδες τρεις·
Των παντων Πτολεμαιος αγανωρ εμβασιλευει.
Και μην Φοινικας αποτεμνεται, Αρραβιας τε,
Και Συριης, Λιβυης τε, κελαινων τ' Αιθιοπηων·
Παμφυλοισι τε πασι και αιχμηταις Κιλικεσσι
Σημαινει, Λυκιοις τε, φιλοπτολεμοις τε Καρεσσι,
Και νασοις Κυκλαδεσσιν· επει οἱ ναες αρισται
Ποντον επιπλωοντι· θαλασσα δε πασα και αια
Και ποταμοι κελαδοντες ανασσονται Πτολεμαιῳ.
Πολλοι δ' ἱππηες, πολλοι δε οἱ ασπιδιωται
Χαλκῳ μαρμαιροντι σεσαγμενοι αμφαγεροντι.
Ολβῳ μεν παντας καταβρεβριθει βασιληας·
Τοσσον επ' αμαρ ἑκαστον ες αφνειον ερχεται οικον
Παντοθε. λαοι δ' εργα περιστελλυσιν εκηλοι.
Ου γαρ τις δηΐων πολυκητεα Νειλον επεμβας,
Πεζος εν αλλοτριαισι βοαν εστασατο κωμαις.
Ουδε τις αιγιαλονδε θοας εξαλατο ναος,
Θωρηχθεις επι βυσιν αναρσιος Αιγυπτιησιν.
Τοιος ανηρ πλατεεσσιν ενιδρυται πεδιοισι
Ξανθοκομος Πτολεμαιος, επισαμενος δορυ παλλειν·
Ὡι επι παγχυ μελει πατρωΐα παντα φυλασσειν,
Οἱ αγαθῳ βασιληϊ. τα δε κτεατιζεται αυτος.
Ου μαν αχρειος γε δομῳ ενι πιονι χρυσος
Μυρμακων ατε πλυτος αει κεχυται μογεοντων·
Αλλα πολυν μεν εχοντι θεων εριχυδεες οικοι
Αιει απαρχομενοιο, συν αλλοισιν γεραεσσι.

Πολ.

Πολλον δ' ιφθιμοισι δεδωρηται βασιλευσι,
Πολλον δε πτολιεσσι, πολυν δ' αγαθοισιν εταιροις.
Ουδε Διωνυσου τις ανηρ ἱερους κατ' αγωνας
Ἱκετ' επισταμενος λιγυραν αναμελψαι αοιδαν,
Ὧι ου δωτιναν αντάξιον ωπασε τεχνας.
Μουσαων δ' ὑποφηται αειδοντι Πτολεμαιον
Αντ' ευεργεσιης. τι δε καλλιον ανδρι κεν ειη
Ολβιῳ, η κλεος εσθλον εν ανθρωποισιν αρεσθαι;
Τουτο και Ατρειδαισι μενει· τα δε μυρια τηνα,
Ὁσσα μεγαν Πριαμοιο δομον κτεατισσαν ἑλοντες,
Αερι πᾳ κεκρυπται, ὁθεν παλιν ουκετι νοστος.
Μουνος ὁδε προτερων τοκεων επι θερμα, κονιῃ
Στειβομενος καθυπερθε, ποδων εκμασσεται ιχνη.
Μητρι φιλᾳ και πατρι θυωδεας εισατο νηους·
Εν δ' αυτους χρυσῳ περικαλλεας ηδ' ελεφαντι
Ἱδρυσεν, παντεσσιν επιχθονιοισιν αρωγους.
Πολλα δε πιανθεντα βοων επι μηρια καιει
Μασι περιπλομενοισιν, ερευθομενων επι βωμων,
Αυτος τ' ιφθιμα τ' αλοχος· τας ουτις αρειω
Νυμφιον εν μεγαροισι γυνα περιβαλλετ' αγοστῳ,
Εκ θυμου στεργοισα κασιγνητον τε ποσιν τε.
Ὡδε και αθανατων ἱερος γαμος εξετελεσθη,
Ους τεκετο κρειουσα Ῥεα βασιληας Ολυμπου·
Εν δε λεχος στορνυσιν ιαυειν Ζηνι και Ἡρῃ,
Χειρας φοιβησασα μυροις, ετι παρθενος Ιρις.
Χαιρ' αναξ Πτολεμαιε· σεθεν δ' εγω ισα και αλλων
Μνασομαι ἡμιθεων· δοκεω δ' επος ουκ αποβλητον
Φθεγξομαι εσσομενοις. αρετην γε μεν εκ Διος αιτευ.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ, Ειδ. ιη'.

Εν ποκ' αρα Σπαρτᾳ, ξανθοτριχι παρ Μενελᾳ
Παρθενικαι θαλλοντα κομαις ὑακινθον εχοισαι,
Προσθε νεογραπτω θαλαμω χορον εστασαντο,
Δωδεκα ται πραται πολιος, μεγα χρημα Λακαιναν,
Ἁνικα Τυνδαρεω κατεκλαξατο ταν αγαπαταν
Μναστευσας Ἑλεναν ὁ νεωτερος Ατρεος ὑιος.
Αειδον δ' αρα πασαι ες ἑν μελος εγκροτεοισαι
Ποσσι περιπλεκτοις· περι δ' ιαχε δωμ' ὑμεναιῳ.

Ουτω

Οὕτω δὴ πρωΐζα κατεδραθες, ω φιλε γαμβρε;
Η ρα τις εσσι λιαν βαρυγουνατος; η ρα φιλυπνος;
Η ρα πολυν τιν' επινες, ὅτ' εις ευναν κατεβαλλευ;
Ευδειν μεν χρηζοντα καθ' ὡραν αυτον εχρην τυ,
Παιδα δ' εαν συν παισι φιλοστοργῳ παρα ματρι
Παισδειν ες βαθυν ορθρον· επει και ενας και ες αω,
Κης ετος εξ ετεος, Μενελαε τεα νυος ἁδε.
Ολβιε γαμβρ', αγαθος τις επεπταρεν ερχομενῳ τοι
Ες Σπαρταν, ὁπαι ὡλλοι αριστηες, ὡς ανυσαιο.
Μωνος εν ἁμιθεοις Κρονιδαν Δια πενθερον ἑξεις·
Ζανος τοι θυγατηρ ὑπο ταν μιαν ωχετο χλαιναν,
Οια Αχαιιαδων γαιαν πατει ουδεμι' αλλα.
Η μεγα τοι κε τεκοιτ', ει ματερι τικτοι ὁμοιον.
Αμμες γαρ πασαι συνομαλικες, ἁις δρομος ωὑτος,
Χρισαμεναις ανδριστι παρ' Ευρωταο λοετροις,
Τετρακις εξηκοντα κοραι, θηλυς νεολαια·
Ταν ουδ' αν τις αμωμος, επει χ' Ἑλενα παρισωθη.
Αως αντελλοισα καλον διεφανε προσωπον,
Ποτνια νυξ, ἁτε, λευκον εαρ χειμωνος ανεντος·
Ὡδε και ἁ χρυσεα Ἑλενα διεφαινετ' εν ἁμιν·
Πιειρα μεγαλη ἁτ' ανεδραμε κοσμος αρουρα,
Η καπῳ κυπαρισσος, η αρματι Θεσσαλος ἱππος·
Ὡδε και ἁ ροδοχρως Ἑλενα Λακεδαιμονι κοσμος.
Ουτε τις εκ ταλαρῳ πανισδεται εργα τοιαυτα,
Ουτ' ενι δαιδαλεῳ πυκινωτερον ατριον ιστῳ
Κερκιδι συμπλεξασα μακρων εταμ' εκ κελεοντων.
Ου μαν ου κιθαραν τις επισταται ὡδε κροτησαι
Αρτεμιν αειδοισα και ευρυστερνον Αθαναν,
Ὡς Ἑλενα· τας παντες επ' ομμασιν ἱμεροι εντι.
Ω καλα, ω χαριεσσα κορη, τυ μεν οικετις ηδη·
Αμμες δ' ες δρομον ηρι και ες λειμωνια φυλλα
Ἑρψευμες, στεφανως δρεψευμεναι ἁδυ πνεοντας,
Πολλα τευ, ω Ἑλενα, μεμναμεναι, ὡς γαλαθηναι
Αρνες γειναμενης οϊος μασον ποθεοισαι.
Πραται τοι στεφανον λωτω χαμαι αυξομενοιο
Πλεξασαι, σκιεραν καταθησομεν ες πλατανιστον·
Πραται δ' αργυρεας εξ ολπιδος ὑγρον αλειφαρ
Λαζομεναι σταξευμες ὑπο σκιεραν πλατανιστον,
Γραμματα δ' εν φλοιῳ γεγραψεται [ὡς παριων τις

Αννειμη] Δωριστι· Σεβου μ'· Ἑλενας φυτον ειμι.
Χαιροις ω νυμφα, χαιροις εὐπενθερε γαμβρε.
Λατω μεν δοιη, Λατω κουροτροφος, ὑμμιν
Ευτεκνιην· Κυπρις δε θεα, Κυπρις ισον ερασθαι
Αλλαλων· Ζευς δε Κρονιδας, Ζευς αφθιτον ολβον,
Ὡς εξ ευπατριδαν εις ευπατριδας παλιν ενθη.
Ευδετ' ες αλλαλων ϛερνον φιλοτητα πνεοντες
Και ποθον. εγρεσθε δε προς αω· μη' πιλαθησθε.
Νευμεθα καμμες ες ὀρθρον, επει κα πρατος αοιδος
Εξ ευνας κελαδηση ανασχων ευτριχα δειρην.
Ὑμαν, ω Ὑμεναιε, γαμω επι τωδε χαρειης.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ, Ειδ. ιθ'.

Τον κλεπταν ποτ' Ερωτα κακα κεντασε μελισσα
Κηριον εκ σιμβλων συλευμενον. ακρα δε χειρων
Δακτυλα πανθ' ὑπενυξεν. ὁ δ' αλγεε, και χερ' εφυσση·
Και ταν γαν επαταξε, και αλατο. τα δ' Αφροδιτα
Δειξεν ταν οδυναν, και μεμφετο ὁττι γε τυτθον
Θηριον εντι μελισσα, και ἁλικα τραυματα ποιει.
Χα' ματηρ γελασασα· τυ δ' ουκ ισον εσσι μελισσαις;
Χω' τυτθος μεν εης, τα δε τραυματα ἁλικα ποιεις;

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ, Ειδ. κ'.

Ευνικα μ' εγελαξε θελοντα μιν ἁδυ φιλασαι·
Και μ' επικερτομεοισα ταδ' εννεπεν· ερρ' απ' εμειο.
Βωκολος ων εθελεις με κυσαι, ταλαν; ου μεμαθηκα
Αγροικως φιλεειν, αλλ' αϛυκα χειλεα θλιβειν.
Μη τυ γε μευ κυσης το καλον ϛομα, μηδ' εν ονειροις.
Οἱα βλεπεις, ὁπποια λαλεις, ὡς αγρια παισδεις·
Ὡς τρυφερον λαλεεις, ὡς κωτιλα ῥηματα φρασδεις·
Ὡς μαλακον το γενειον εχεις, ὡς ἁδεα χαιταν.
Χειλεα τοι νοσεοντι, χερες δε τοι εντι μελαιναι·
Και κακον εξοσδεις. απ' εμευ φυγε, μη με μολυνης.
Τοιαδε μυθιζοισα, τρις εις ἑον επτυσε κολπον,
Και μ' απο τας κεφαλας ποτι τω ποδε συνεχες ειδεν,
Χειλεσι μυθιζοισα, και ομμασι λοξα βλεποισα.
Και πολυ τα μορφα θηλυνετο, και τι σεσαρος

Και

Και σοβαρον μ' εγελαξεν. εμοι δ' αφαρ εζεσεν αιμα,
Και χροα φοινιχθην υπο ταλγεος, ως ροδον ερσᾳ.
Χα μεν εβα με λιποισα· φερω δ' υποκαρδιον οργαν,
Οττι με τον χαριεντα κακα μωμησαθ' εταιρα.
Ποιμενες ειπατε μοι το κρηγυον· ου καλος εμμι;
Αρα τις εξαπινας με θεος βροτον αλλον ετευξε;
Και γαρ εμοι τοπαροιθεν επανθεεν αδυ τι καλλος,
Ως κισσος ποτι πρεμνον, εμαν δ' επυκαζεν υπηναν·
Χαιται δ' οια σελινα περι κροταφοισι κεχυντο·
Και λευκον το μετωπον επ' οφρυσι λαμπε μελαιναις·
Ομματα μοι γλαυκας χαροπωτερα πολλον Αθανας·
Το ςομα και πακτας γλυκερωτερον· εκ ςοματων δε
Ερρεε μοι φωνα γλυκερωτερα η μελικηρω.
Αδυ δε μοι το μελισμα, και ην συριγγι μελισδω,
Κην αυλῳ λαλεω, κην δωνακι, κην πλαγιαυλῳ.
Και πασαι καλον με κατ' ωρεα φαντι γυναικες,
Και πασαι με φιλευντι· ται δ' αςυκαι μ' ουκ εφιλασαν,
Αλλ', οτι βωκολος εμμι, παρεδραμε. κ' ουποτ' ακουει,
Ως καλος Διονυσος επ' αγκεσι πορτιν ελαυνει·
Ουκ εγνω δ' οτι Κυπρις επ' ανερι μηνατο βουτᾳ,
Και Φρυγιης ενομευσεν εν ωρεσιν· αυτον Αδωνιν
Εν δρυμοισι φιλασε, και εν δρυμοισιν εκλαυσεν.
Ενδυμιων δε τις ην; ου βωκολος; ον γε Σελανα
Βουκολεοντα φιλασεν· απ' ουλυμπω δε μολοισα
Λατμιον αν ναπος ηλθε, και εις ενα παιδι καθευδε.
Και τυ, Ῥεα, κλαιεις τον βωκολον· ουχι δε και τυ,
Ω Κρονιδα, δια παιδα βοηνομον αυτος επλαγχθης;
Ευνικα δε μονα τον βωκολον ουκ εφιλασεν,
Α Κυβελας κρεσσων και Κυπριδος, α τε Σελανας.
Μηκετι μηδε συ, Κυπρι, τον αδεα μητε κατ' αςυ,
Μητ' εν ορει φιλεοις, μωνη δ' ανα νυκτα καθευδοις.

ΑΛΙΕΙΣ, Ειδ. κα'.

Α πενια, Διοφαντε, μονα τας τεχνας εγειρει·
Αυτα του μοχθοιο διδασκαλος· ουδε γαρ ευδειν
Ανδρασιν εργατιναισι κακαι παρεχοντι μεριμναι.
Καν ολιγον νυκτος τις επιψαυσησι τον υπνον,
Αιφνιδιον θορυβευσιν εφιςαμεναι μελεδωναι.

Ιχθυος αγρευτηρες ὁμως δυο κειντο γεροντες
Στρωσαμενοι βρυον αυον ὑπο πλεκταις καλυβαισι,
Κεκλιμενοι τοιχῳ τῷ φυλλινῳ· εγγυθι δ' αυτοιν
Κειτο τα ταιν χεροιν αθληματα, τοι καλαθισκοι,
Τοι καλαμοι, τ' αγκιστρα, τα φυκιοεντα τε λῃδα,
Ορμιαι, κυρτοι, και εκ σχοινων λαβυρινθοι,
Μηρινθοι, κωας τε, γερων δ' επ' ερεισμασι λεμβος·
Νερθεν τας κεφαλας φορμος βραχυς, ειματα, πιλοι.
Ουτος τοις ἁλιευσιν ὁ πας πονος, ουτος ὁ πλουτος.
Ουδεις δ' ου χυτραν ειχ', ου κυνα· παντα περισσα
Παντ' εδοκει τηνοις αγρας· πενια σφιν εταιρα.
Ουδεις δ' εν μεσσῳ γειτων, παντα δε παρ' αυτην
Θλιβομεναν καλυβαν τρυφερον προσεναχε θαλασσα.
Ουπω την μεσατον δρομον ανυεν αρμα σελανας,
Τους δ' ἁλιεις ηγειρε φιλος πονος· εκ βλεφαρων δε
Υπνον απωσαμενοι σφετεραις φρεσιν ηρεθον ωδαν.
Α. Ψευδονται, φιλε, παντες, ὁσοι τας νυκτας εφασκον
Τω θερεος μινυθειν, ὁτε τ' ηματα μακρα φερει Ζευς.
Ηδη μυρι' επειδον ονειρατα, κουδεπω αως.
Μη λαθομην; τι το χρημα; χρονον δ' αι νυκτες εχοντι.
Β. Ασφαλιων μεμφῃ το καλον θερος· ου γαρ ὁ καιρος
Αυτοματως παρεβα τον εον δρομον· αλλα τον ὑπνον
Α φροντις κοπτοισα, μακραν ταν νυκτα ποιει τιν.
Α. Αρ' εμαθες κρινειν ποκ' ενυπνια; χρηστα γαρ ειδον.
Ου σε θελω τωμω φαντασματος ημεν αμοιρον·
Ως και ταν αγραν, τωνειρατα παντα μεριζεν.
Ου γαρ νικαξῃ κατα τον νοον· ουτος αριστος
Εστιν ονειροκριτας, ὁ διδασκαλος εστι παρ' ῳ νους.
Αλλως και σχολη εστι· τι γαρ ποιειν αν εχοι τις
Κειμενος εν φυλλοις ποτι κυματι, μηδε καθευδων
Ασμενος εν ῥαμνῳ; το δε λυχνιον εν πρυτανειῳ·
Φαντι γαρ αιεν αγραν τοδ' εχειν. Β. Λεγε μοι ποτε νυκτι
Οψιν, παντα τεῳ δε λεγων μηνυσον εταιρῳ.
Α. Δειλινον ὡς κατεδαρθον εν ειναλιοισι πονοισιν,
[Ουκ ην μαν πολυσιτος· επει δειπνευντες εν ὡρᾳ,
Ει μεμνῃ, τας γαστρος εφειδομεθ'] ειδον εμαυτον
Εν πετρᾳ μεμαωτα· καθεζομενος δε δοκευον
Ιχθυας, εκ καλαμων δε πλανον κατεσειον εδωδαν.
Και τις των τραφερων ωρεξατο. και γαρ εν ὑπνοις

Πα-

Πασα κυων αρτως μαντευεται· ιχθυα κηγων.
Χω μεν τωγκιστρω ποτεφυετο, και ρεεν αιμα·
Τον καλαμον δ' ὑπο τω κινηματος αγκυλον ειχον.
Τω χερε τεινομενος, περι κνωδαλον ἑυρον αγωνα,
Πως μεν ἑλω μεγαν ιχθυν αφαυροτεροισι σιδαροις·
Ειθ' ὑπομιμνασκων τω τραυματος, αρ' εμε νυξεις;
Και νυξη χαλεπως· και ου φευγοντος ετεινα.
Ηνυσ' ιδων τον αεθλον· ανηλκυσα χρυσεον ιχθυν,
Παντα τω χρυσω πεπυκασμενον· ειχε δε δειμα,
Μη τι Ποσειδαωνι πελοι πεφιλαμενος ιχθυς,
Η ταχα τας γλαυκας κειμηλιον Αμφιτριτης.
Ηρεμα δ' αυτον εγω εκ τωγκιστρω απελυσα,
Μη ποτε τω στοματος τωγκιστρια χρυσον εχοιεν.
Και τον μεν πειστηρσι κατηγον επ' ηπειροιο·
Ωμοσα δ' ουκετι λοιπον ὑπερ πελαγους ποδα θειναι,
Αλλα μενειν επι γας, και τω χρυσω βασιλευειν.
Ταυτα με κηξηγειρε· τυ δ', ω ξενε, λοιπον ερειδε
Ταν γνωμαν· ορκον γαρ εγω, τον επωμοσα, ταρβω·
Β. Και συ γε μη τρεσσης· ουκ ωμοσας· ουδε γαρ ιχθυν
Χρυσεον ειδες η ἑυρες· ισαι δε ψευδεσιν οψεις.
Ει δ' ὑπαρ, ου κνωσσων τυ τα χωρια ταυτα ματευσεις,
Ελπις των ὑπνων ζατει τον σαρκινον ιχθυν.
Μη συ θανης λιμω, καιτοι χρυσοισιν ονειροις.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ, Ειδ. κβ'.

Ὑμνεομες Λῃδας τε και αιγιοχω Διος υἱω
Καστορα και φοβερον Πολυδευκεα πυξ ερεθιζεν,
Χειρας επιζευξαντα μεσαις βοεοισιν ἱμασιν.
Ὑμνεομες και δις και το τριτον αρσενα τεκνα
Κουρης Θεστιαδος, Λακεδαιμονιους δυ' αδελφους,
Ανθρωπων σωτηρας επι ξυρου ηδη εοντων,
Ἱππων θ' αἱματοεντα ταρασσομενων καθ' ὁμιλον,
Ναων θ' αἱ δυνοντα και ουρανου εξανιοντα
Αστρα βιαζομεναι, χαλεποις ενεκυρσαν αηταις·
Οἱ δε σφεων κατα πρυμναν αειραντες μεγα κυμα,
Ηε και εκ πρωραθεν, η ὁππα θυμος ἑκαστου,
Εις κοιλαν ερριψαν, ανερρηξαν δ' αρα τοιχους
Αμφοτερους· κρεμαται δε συν ἱστιῳ αρμενα παντα,

Ει-

Εικη αποκλασθεντα· πολυς δ' εξ ουρανου ομβρος
Νυκτος εφερπυσας· παταγει δ' ευρεια θαλασσα,
Κοπτομενη πνοιαις τε και αρρηκτοισι χαλαζαις.
Αλλ' εμπης ὑμεις τε και εκ βυθου ἑλκετε ναας
Αυτοισιν ναυταισιν οϊομενοις θανεεσθαι.
Αιψα δ' απολληγοντ' ανεμοι, λιπαρα δε γαλανα
Αμπελαγος· νεφελαι δε διεδραμον αλλυδις αλλαι·
Εκ δ' αρκτοι τ' εφανησαν, ονωντ' ανα μεσσον αμαυρη
Φατνη, σημαινοισα τα προς πλοον ευδια παντα.
Ω αμφω θνατοισι βοηθοοι, ω φιλοι αμφω,
Ἱππηες, κιθαρισται, αεθλητηρες, αοιδοι.
Καστορος η πρωτου Πολυδευκεος αρξομ' αειδειν;
Αμφοτερους ὑμνεων, Πολυδευκεα πρωτον αεισω.
Ἡ μεν αρα προφυγουσα πετρας εις ἑν ξυνιουσας
Αργω, και νιφοεντος απαρτηρον στομα Ποντου,
Βεβρυκας εισαφικανε, θεων φιλα τεκνα φεροισα·
Ενθα μιας πολλοι κατα κλιμακος αμφοτερων εκ
Τοιχων ανδρες εβαινον Ιησονιης απο νηος.
Εκβαντες δ' επι θινα βαθυν και ὑπηνεμον ακτην,
Ευνας τ' εστορνυντο, πυρεια τε χερσιν ενωμων.
Καστωρ δ' αιολοπωλος ὁ τ' οινωπος Πολυδευκης
Αμφω ερημαζεσκον, αποπλαγχθεντες ἑταιρων,
Παντοιην δ' εν ορει θηευμενοι αγριον ὑλην,
Εὑρον αενναον κρηναν ὑπο λισσαδι πετρη
Ὑδατι πεπληθυιαν ακηρατω· αἱ δ' ὑπενερθεν
Αλλαι κρυσταλλω ηδ' αργυρω ινδαλλοντο
Εκ βυθου. ὑψηλαι δε πεφυκεσαν αγχοθι πευκαι,
Λευκαι τε, πλατανοι τε, και ακροκομοι κυπαρισσοι,
Ανθεα τ' ευωδη, λασιαις φιλα εργα μελισσαις,
Ὁσσ' εαρος ληγοντος επιβρυει αν λειμωνας.
Ενθα δ' ανηρ ὑπεροπλος ενημενος ενδιαασκε,
Δεινος ιδειν, σκληραισι τεθλασμενος ουατα πυγμαις·
Στηθεα δ' εσφαιρωτο πελωρια, και πλατυ νωτον,
Σαρκι σιδαρειη, σφυρηλατος οἱα κολοσσος·
Εν δε μυες στερεοισι βραχιοσιν ακρον ὑπ' ωμον
Εστασαν, ηυτε πετραι ολοοτροχοι, ὁυς τε κυλινδων
Χειμαρρους ποταμος μεγαλαις περιεξεσε διναις.
Αυταρ ὑπερ νωτοιο και αυχενος ηωρειτο
Ακρον δερμα λεοντος αφημμενον εκ ποδεωνων.

Τον προτερος προσεειπεν αεθλοφορος Πολυδευκης.
Π. Χαιρε ξειν', ός' εσσι. τινες βροτοι, ών όδε χωρος;
Α. Χαιρω πως, όσε τ' ανδρας όρω, τες μηποτ' οπωπα;
Π. Θαρσει· μητ' αδικους, μητ' εξ αδικων φαθι λευσσειν.
Α. Θαρσεω· κουκ εκ σου με διδασκεσθαι τοδ' εοικεν.
Π. Αγριος ει, προς παντα παλιγκοτος, η ύπεροπτης.
Α. Τοιοσδ' οίον όρας· της σης γε μεν ουκ επιβαινω.
Π. Ελθοις, και ξενιων γε τυχων, παλιν οικαδ' ίκανοις.
Α. Μητε συ με ξενιζε· τα τ' εξ εμευ ουκ εν έτοιμω.
Π. Δαιμονι', ουδ' αν τα γε πιειν ύδατος συγε δοιης;
Α. Γνωσεαι, ει σου διψος ανειμενα χειλεα περσει.
Π. Αργυρος, η τις ό μισθος, ερεις, ω κεν σε πιθοιμεν;
Α. Εις ένι χειρας αειρον, εναντιος ανδρι καταστας
Πυγμαχος, η και ποσσι θενων σκελος· ομματα δ' ορθα
Πυξ διατειναμενος, σφετερης μη φειδεο τεχνης.
Π. Τις γαρ ότω χειρας και εμους συνερεισω ίμαντας;
Α. Εγγυς όρας ου συ με; αμος κεκλησεθ' ό πυκτης.
Π. Η και αεθλον έτοιμον, εφ' ω δηρισσομεθ' αμφω;
Α. Σος μεν εγω, συ δ' εμος κεκλησεαι, ει κε κρατησω.
Π. Ορνιχων φοινικολοφων τοιοιδε κυδοιμοι.
Α. Ειτ' ουν ορνιχεσσιν εοικοτες, ειτε λεουσι
Γινομεθ', ουκ αλλω γε μαχεσσαιμεσθ' επ' αεθλω.
Η 'ρ' Αμυκος, και κοχλον έλων μυκασατο κοιλον.
Οί δε θοως συναγερθεν ύπο σκιερας πλαταμιστους,
Κοχλω φυσαθεντος, αει Βεβρυκες κομοωντες.
Ὣς δ' αυτως ήρωας ιων εκαλεσσατο παντας
Μαγνησσης απο ναος ύπειροχος εν δαϊ Καστωρ.
Οί δ', επει ουν σπειραισιν εκαρτυναντο βοειαις
Χειρας, και περι γυια μακρους ειλιξαν ίμαντας,
Ες μεσσον συναγον, φονον αλλαλοισι πνεοντες.
Ενθα πολυς σφισι μοχθος επειγομενοισιν ετυχθη,
Όπποτερος κατα νωτα λαβη φαος ηελιοιο.
Αλλ' ιδρειη μεγαν ανδρα παρηλυθες, ω Πολυδευκες·
Βαλλετο δ' ακτινεσσιν άπαν Αμυκοιο προσωπον.
Αυταρ όγ' εν θυμω κεχολωμενος ιετο προσσω
Χερσι πτυσσομενος· τω δ' ακρον τυψε γενειον
Τυνδαριδης επιοντος· ορινθη δε πλεον η πριν,
Συν δε μαχαν εταραξε, πολυς δ' επεκειτο νενευκως
Ες γαιαν. Βεβρυκες δ' επαϋσαν· εκ δ' ετερωθεν

Ἡρω-

Ἡρωες κρατερον Πολυδευκεα θαρσυνεσκον,
Δειδιοτες μη πως μιν επιβρισας δαμασειε
Χωρῳ ενι στεινῳ Τιτυῳ εναλιγκιος ανηρ.
Ητοι ογ' ενθα και ενθα παριταμενος Διος υιος
Αμφοτερῃσιν αμυσσεν αμοιβαδις· εσχεθε δ' ορμης
Παιδα Ποσειδαωνος, ὑπερφιαλον περ εοντα.
Εστη δε πληγαις μεθυων· εκ δ' επτυσεν αἱμα
Φοινιον· οἱ δ' ἁμα παντες αριστηες κελαδησαν,
Ὡς ιδον ἑλκεα λυγρα περι στομα τε γναθμους τε·
Ομματα δ' οιδησαντος απεστεινωτο προσωπα.
Τον μεν αναξ εταραξεν, ετωσια χερσι προδεικνυς
Παντοθεν· αλλ' ὁτε δη μιν αμηχανεοντ' ενοησε,
Μεσσας ῥινος ὑπερθε κατ' οφρυος ηλασε πυγμην,
Παν δ' απεσυρε μετωπον ες οστεον. αυταρ ὁ πληγεις
Ὑπτιος εν φυλλοισι τεθαλοσιν εξετανυσθη.
Ενθα μαχη δριμεια παλιν γενετ' ορθωθεντος·
Αλλαλους δ' ολεκον στερεοις θεινοντες ἱμασιν.
Αλλ' ὁ μεν ες στηθος τε και εξω χειρας ενωμα
Αυχενος αρχαγος Βεβρυκων· ὁ δ' αεικεσι πλαγαις
Παν συνεφυρε προσωπον ανικατος Πολυδευκης.
Σαρκες δ' αἱ μεν ἱδρωτι συνιζανον· εκ μεγαλου δε
Αιψ' ολιγος γενετ' ανδρος· ὁ δ' αιει μασσονα γυια
Ἁπτομενος φορεεσκε πονου, και χροιη αμεινων.
Πως γαρ δη Διος υιος αδηφαγον ανδρα καθειλεν;
Ειπε θεα· συ γαρ οισθα· εγω δ' ἑτερων ὑποφητης
Φθεγξομαι, ὡς εθελεις σύ, και ὁππως τοι φιλον αυτῃ.
Ητοι ὁγε ῥεξαι τι λιλαιομενος μεγα εργον,
Σκαιῃ μεν σκαιην Πολυδευκεος ελλαβε χειρα,
Δοχμος απο προβολης κλινθεις· ἑτερᾳ δ' επιβαινων
Δεξιτερης ηνεγκεν απαι λαγονος πλατυ γυιον.
Και κε τυχων εβλαψεν Αμυκλαιων βασιληα·
Αλλ' ογ' ὑπεξανεδυ κεφαλῃ· στιβαρᾳ δ' αρα χειρι
Πλαξεν ὑπο σκαιον κροταφον, και επεμπεσεν ωμῳ·
Εκ δε χυθη μελαν αἱμα θοως κροταφοιο χανοντος·
Λαιῃ δε στομα τυψε, πυκνοι δ' αραβησαν οδοντες.
Αιει δ' οξυτερῳ πιτυλῳ δαλειτο προσωπον,
Μεχρι συνηλοιησε παρηϊα· πας δ' επι γαιαν
Κειτ' αλλοφρονεων, και ανεσχεθε, νεικος απαυδων,
Αμφοτερας ἁμα χειρας, επει θανατου σχεδον ηεν.

Τω

Τον μεν αρα, κρατεων περ, απασθαλον εδεν ερεξας,
Ω πυκτα Πολυδευκες· ομοσσε δε τοι μεγαν ορκον,
Ὁν πατερ' εκ ποντοιο Ποσειδαωνα κικλησκων,
Μηποτ' επι ξεινοισιν έκων ανιηρος εσεσθαι.
Και συ μεν ὕμνησαι μοι, αναξ· σε δε, Καστορ, αεισω
Τυνδαριδα, ταχυπωλε, δορυσσοε, χαλκεοθωραξ.

ΕΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ Ειδ. κβ'.

Τω μεν αναρπαξαντε δυω φερετην Διος υιω
Δοιας Λευκιπποιο κορας· δοιω δ' αρα τωγε
Εσσυμενως εδιωκον αδελφεω, υι' Αφαρηος,
Γαμβρω μελλογαμω, Λυγκευς και ὁ καρτερος Ιδας.
Αλλ' οτε τυμβον ἱκανον αποφθιμενε Αφαρηος,
Εκ διφρων ἁμα παντες επ' αλλαλοισιν ορυσαν,
Εγχεσι και κοιλοισι βαρυνομενοι σακεεσσι.
Λυγκευς δ' αυ μετεειπεν ὑπ' εκ κορυθος μεγ' αϋσας.
Δαιμονιοι, τι μαχης ἱμειρετε; πως δ' επι νυμφαις
Αλλοτριαις χαλεποι, γυμναι δ' εν χερσι μαχαιραι;
Ἡμιν τοι Λευκιππος εας εδνωσε θυγατρας
Τασδε πολυ προτεροις· ἁμιν γαμος ὅτος εν ορκῳ.
Ὑμεις δ' ε κατα κοσμον, επ' αλλοτριοις λεχεεσσι,
Βεσι και ἡμιονοισι, και αλλοτριοις κτεατεσσιν,
Ανδρα παρετρεψασθε, γαμον δ' εκλεψατε δωροις.
Η μαν πολλακις υμμιν ενωπιος αμφοτεροισιν
Αυτος εγω τα δ' ειπα, και ε πολυμυθος εων περ·
Ουχ ὅτω φιλοι ανδρες αριστηεσσιν εοικε
Μνηστευειν αλοχες, αἱς νυμφιοι ηδη ἑτοιμοι.
Πολλα τοι Σπαρτα, πολλα δ' ἱππηλατος Αλις,
Αρκαδια τ' ευμαλος, Αχαιων τε πτολιεθρα,
Μεσσανα τε και Αργος, απασα τε Σισυφις ακτα·
Ενθα κοραι τοκεεσσιν ὑπο σφετεροισι τρεφονται
Μυριαι, ετε φυης επιδευεες, ετε νοοιο·
Ταων ευμαρες υμμιν οπυιειν ἁς κ' εθελητε·
Ὡς αγαθοις πολεες βελοιντο γε πενθεροι ειναι·
Ὑμμες δ' εν παντεσσι διαπρεπτοι ἡρωεσσι,
Και πατερες, και ανωθεν απαν πατρωϊον αἱμα.
Αλλα φιλοι τετον μεν εασατε προς τελος ελθειν
Νωϊ γαμον, σφων δ' αλλον επιφραζωμεθα παντες.

Ισκον τοιαδε πολλα· τα δ' εις υγρον ωχετο κυμα
Πνοιη εχοισ' ανεμοιο· χαρις δ' ουκ έσπετο μυθοις.
Σφω γαρ ακηλητω και απηνεες. αλλ' ετι και νυν
Πειθεσθ'· αμφω δ' αμμιν ανεψιω εκ πατρος εσον.
Ει δ' ύμιν κραδια πολεμον ποθει, αίματι δε χρη
Νεικος αναρρήξαντας ὁμοιΐον εχθεα λυσαι,
Ιδας μεν και ὁμαιμος εμος κρατερος Πολυδευκης
Χειρας ερωησουσιν απεχθομενης υσμινης·
Νωϊ δ', εγω Καστωρ τε, διακρινωμεθ' Αρηϊ,
Οπλοτερω γεγαωτε· γονευσι δε μη πολυ πενθος
'Αμετεροις λειπωμεν· άλις νεκυς εξ ένος οικου
Είς· ατωρ ωλλοι παντας ευφρανεουσιν εταιρους,
Νυμφιοι αντι νεκρων, ύμεναιωσουσι δε κουρας
Τασδ'. ολιγω τοι εοικε κακω μεγα νεικος αναιρειν.
Ειπε· τα δ' ουκ αρ' εμελλε θεος μεταμωνια θησειν·
Τοι μεν γαρ ποτι γαιαν απ' ωμων τευχε' εθεντο,
Τοι γενεᾳ προφερεστερον· ὁ δ' εις μεσον ηλυθε Λυγκευς,
Σειων καρτερον εγχος ύπ' ασπιδος αντυγα πρωταν·
'Ως δ' αυτως Καστωρ επιναξατο δουρατος ακμας
Καρτερος· αμφοτεροις δε λοφων επενευεν εθειραι.
Εγχεσι μεν πρατιστα τιτυσκομενοι πονον ειχον,
Αλλαλων ει που τι χροος γυμνωθεν ιδοιεν.
Αλλ' ητοι τα μεν ακρα, παρος τινα δηλησασθαι,
Δουρ' εαγη, σακεεσσιν ενι δεινοισι παγεντα.
Τω δ' αορ' εκ κολεοιιν ερυσσαμενω, φονον αυτις
Τευχον επ' αλλαλοισι· μαχης δ' ου γινετ' ερωη.
Πολλα μεν εις σακος ευρυ και ίπποκομον τρυφαλειαν
Καστωρ, πολλα δ' ενυξεν ακριβης ομμασι Λυγκευς
Τοιο σακος, φοινικα δ' όσον λοφον ίκετ' ακωκη.
Του μεν ακραν εκολουσεν επι σκαιον γονυ χειρα
Φασγανον οξυ φεροντος ύπεξαναβας ποδι Καστωρ
Σκαιω· ὁ δε πλαγεις ξιφος εκβαλεν· αιψα δε φευγειν
Ωρμαθη ποτι σαμα πατρος, τοθι καρτερος Ιδας
Κεκλιμενος θαειτο μαχην εμφυλιον ανδρων.
Αλλα μεταΐξας πλατυ φασγανον ωσε διαπρο
Τυνδαριδας λαγονος τε και ομφαλου· εγκατα δ' εισω
Χαλκος αφαρ διεχευεν. ὁ δ' εις χθονα κειτο νενευκως
Λυγκευς, καδδ' αρα οἱ βλεφαρων βαρυς εδραμεν ύπνος.
Ου μαν ουδε τον αλλον εφ' έστιη ειδε πατρωη

Παι-

Παιδων Λαοκοοσσα, φιλον γαμον εκτελεσαντα.
Η γαρ ὁ γε ϛαλαν Αφαρηϊου ἐξανεχουσαν
Τυμβω αναρρηξας ταχεως Μεσσανιος Ιδας
Μελλε κασιγνητοιο βαλειν σφετεροιο φονηα.
Αλλα Ζευς επαμυνε, χερων δε οἱ εκβαλε τυκταν
Μαρμαρον, αυτον δε φλογεω συνεφλεξε κεραυνω.
Ουτω Τυνδαριδαις πολεμιζεμεν ουκ επ' ελαφρω.
Αυτοι τε κρατεοντε, και εκ κρατεοντος εφυσαν.
Χαιρετε Ληδας τεκνα, και ἁμετεροις κλεος ὑμνοις
Εσθλον αει πεμποιτε· φιλοι δε τε παντες αοιδοι
Τυνδαριδαις, Ἑλενα τε, και αλλοις ηρωεσσιν,
Ιλιον οἱ διεπερσαν, αρηγοντες Μενελαω.
Ὑμιν κυδος, ανακτες, εμησατο Χιος αοιδος,
Ὑμνησας Πριαμοιο πολιν, και νηας Αχαιων,
Ιλιαδας τε μαχας, Αχιληα τε πυργον αϋτης.
Ὑμιν αυ και εγω λιγεαν μειλιγματα Μουσων,
Οἱ' αυται παρεχουσι, και ὡς εμος οικος υπαρχει,
Τοια φερω. γεραων δε θεοις καλλιϛον αοιδη.

ΕΡΑΣΤΗΣ, η ΔΥΣΕΡΩΣ, Ειδ. κγ'.

Ανηρ τις πολυφιλτρος απηνεος ηρατ' εφαβω,
Ταν μορφαν αγαθω, τον δε τροπον ουκ εθ' ὁμοιω.
Μισει τον φιλεοντα, και ουδε ἑν ἁμερον ειχε·
Κουκ ηδη τον Ερωτα τις ην θεος, ἡλικα τοξα
Χερσι κρατει, πως πικρα βελη ποτι παιδια βαλλει.
Παντα δε καν μυθοισι και εν προσοδοισιν ατηρης.
Ουδε τι των πυρσων παραμυθιον, ουκ αμαρυγμα
Χειλεος, ουκ οσσων λιπαρον σελας, ου ῥοδομαλον,
Ου λογος, ουχι φιλαμα το κουφιζον τον ερωτα.
Οἱα δε θηρ ὑλαιος ὑποπτευησι κυναγως,
Ουτω παντ' εποιει ποτι τον βροτον· αγρια δ' αυτω
Χειλεα, και κωραι δεινον βλεπον. ειχεν αναγκαν·
Τα δε χολα το προσωπον αμειβετο· φευγε δ' απο χρως,
Ὑβριν τας οργας περικειμενος. αλλα και ουτως
Η καλος εξορπαξ ερεθιζετο μαλλον ερασας.
Λοισθιον ουκ ηνεικε τας συμφορας τας Κυθερειας·
Αλλ' ελθων εκλαιε ποτι ϛυγνοισι μελαθροις,
Και κυσε ταν φλιαν. ὡπω δ' ανενεικατο φωναν·

Αγριε παι και ϛυγνε, κακας αναθρεμμα λεαινας,
Λαϊνε παι, και ερωτος αναξιε, δωρα τοι ηλθον
Λοισθια ταυτα φερων, τον εμὸν βροχον. ουκ ετι γαρ σε,
Κωρε, θελω λυπην κεχολωμενον· αλλα βαδιζω
Ενθα τυ μευ κατεκρινας, ὁπη λογος ημεν αταρπον
Ξυνον τοισιν ερωσι, το φαρμακον ενθα το λαθος·
Αλλα και ην ὁλον αυτο λαβων ποτι χειλος αμελξω,
Ουδε κε τως σβεσσω τον εμον ποθον. αρτι δε χαιρειν
Τοισι τεοις προθυροις επιβαλλομαι. οιδα το μελλον.
Και το ῥοδὸν καλον εϛι, και ὁ χρονος αυτο μαραινει.
Και το ιον καλον εϛιν εν ειαρι, και ταχυ γηρᾳ·
Λευκον το κρινον εϛι, μαραινεται ἁνικα πιπτῃ.
Ἁ δε χιὼν λευκα, και τακεται ἁνικα παχθῃ·
Και καλλος καλον εϛι το παιδικον, αλλ' ολιγον ζῃ.
Ἡξει καιρος εκεινος, ὁπανικα και τυ φιλασεις,
Ἁνικα ταν κραδιαν οπτευμενος ἁλμυρα κλαυσεις.
Αλλα τυ παι και τουτο πανυϛατον ἁδυ τι ῥεξον.
Ὁπποταν εξενθων ηρτημενον εν προθυροισι
Τοισι τεοισιν ιδης, τον τλαμονα μη με παρενθης·
Σταθι δε, και βραχυ κλαυσον· επισπεισας δε το δακρυ,
Λυσον τω σχοινω με· και αμφιθες εκ ῥεθεων σων
Εἱματα, και κρυψον με· το δ' αυ πυματον με φιλασον·
Καν νεκρῳ χαρισαι τα σα χειλεα· μη με φοβαθης;
Ου δυναμαι ζην, ει γε διαλλαξας με φιλασεις.
Χωμα δε μοι κοιλανον, ὁ μευ κρυψει τον ερωτα·
Καν απιῃς, τοδε μοι τρις επαϋσον· Ω φιλε κεισαι.
Ην δε γε λῃς, και τουτο· Καλος δε μοι ωλεθ' ἑταιρος.
Γραψον και τοδε γραμμα, το σοι ϛιχοισι χαραξω,
Τουτον Ερως εκτεινεν, οδοιπορε· μη παροδευσης·
Αλλα ϛας τοδε λεξον, απηνεα ειχεν ἑταιρον.
Ὡδ' ειπων, λιθον ειλεν· ερεισαμενος δ' επι τοιχῳ
Αχρι μεσων ουδων φοβερον λιθον, ἡπτεν απ' αυτων
Ταν λεπταν σχοινιδα· βροχον δ' ενεβαλλε τραχηλῳ·
Ταν ἑδραν δ' εκυλισσεν ὑπ' εκ ποδος, ηδ' εκρεμασθη
Νεκρος. ο δ' αυτ' ωϊξε θυρας, και τον νεκρον ειδεν
Αυλας εξ ιδιας ηρτημενον· ουδ' ετυλιχθη
Ταν ψυχαν, ου κλαυσε νεον φονον· αλλ' επι νεκρῳ
Εἱματα παντ' εμιανεν εφαβικα· βαινε δ' επ' αθλον
Γυμνασιων, και τηλε φιλων επεμαιετο λουτρων.

Και ποτι τον θεον ηνθε, τον ὑβρισε· λαϊνεας δ' ε.
Ἱςατ' απο κρηπιδος Ερως, ὑδατων εφυπερθεν.
Ἁλατο και τωγαλμα, κακον δ' εκτεινεν εφαβον.
Αἱμα δ' εφοινιχθη· παιδος δ' επεναχετο φωνα·
Χαιρετε τοι φιλεοντες· ὁ γαρ μισων εφονευθη.
Στεργετε δ' υμμες αϊτας· ὁ γαρ θεος οιδε δικαζειν.

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ, Ειδ. κδ'.

Ἡρακλεα δεκαμηνον εοντα ποχ' ἁ Μιδεατις
Αλκμηνα, και νυκτι νεωτερον Ιφικληα,
Αμφοτερως λωσασα και εμπλησασα γαλακτος,
Χαλκειαν κατεθηκεν επ' ασπιδα, ταν Πτερελαυ
Αμφιτρυων καλον ὁπλον απεσκυλευσε πεσοντος·
Απτομενα δε γυνα κεφαλας μυθησατο παιδων·
Ευδετ' εμα βρεφεα γλυκερον και εγερσιμον ὑπνον·
Ευδετ' εμα ψυχα, δυ' αδελφεω, ευσοα τεκνα.
Ολβιοι ευναζοισθε, και ολβιοι αω ἱκοισθε.
Ὡς φαμενα δινασε σακος μεγα· τως δ' ελαβ' ὑπνος·
Αμος δε ςρεφεται μεσονυκτιον ες δυσιν αρκτος
Ωριωνα κατ' αυτον, ὁ δ' αμφαινει μεγαν ωμον,
Ταμος αρ' αινα πελωρα δυω πολυμηχανος Ἡρη
Κυανεαις φρισσοντας ὑπο σπειραισι δρακοντας
Ωρσεν επι πλατυν ουδον, ὁθι ςαθμα κοιλα θυραων
Οικω, απειλησασα φαγειν βρεφος Ἡρακληα.
Τω δ' εξειλυσθεντε επι χθονι γαςερας αμφω
Αἱμοβορως εκυλιον· απ' οφθαλμων δε κακον πυρ
Ερχομενοις λαμπεσκε, βαρυν δ' εξεπτυον ιον.
Αλλ' ὁτε δε παιδων λιχμωμενοι εγγυθεν ηλθον,
Και τοτ' αρ' εξεγροντο [Διος νοεοντος ἁπαντα]
Αλκμηνας φιλα τεκνα· φαος δ' ανα οικον ετυχθη.
Ηθοι ὁγ' ευθυς αϋσεν, ὁπως κακα θηρι' ανεγνω
Κοιλω ὑπερ σακεος, και αναιδεας ειδεν οδοντας,
Ιφικλεης· ουλαν δε ποσιν διελακτισε χλαιναν,
Φευγεμεν ὁρμαινων. ὁ δ' εναντιος ειχετο χερσιν
Ἡρακλεης· αμφω δε βαρει ενεδησατο δεσμω,
Δραξαμενος φαρυγος, τοθι φαρμακα λυγρα τετυκται
Ουλομενοις οφιεσσι, τα και θεοι εχθαιροντι.
Τω δ' αυτε σπειραισιν ἑλισσεσθην περι παιδα

Οἰ-

Οψιγονον, γαλαθηνον, ὑπο τροφῳ αιεν αδακρυν.
Αψ δε παλιν διελυον, επει μογεοιεν ακανθας,
Δεσμου αναγκαιου πειρωμενοι εκλυσιν εὑρειν.
Αλκμηνα δ' εσακουσε βοας, και επεγρετο πρατα.
Ανσταθ' Αμφιτρυων· εμε γαρ δεος ισχει οκνηρον·
Ανστα, μηδε ποδεσσι τεοις ὑπο σανδαλα θειης.
Ουκ αΐεις παιδων ὁ νεωτερος ὁσσον αὐτει;
Ου νοεεις ὁτι νυκτος αωρι που οἱ δε τε τοιχοι
Παντες αριφραδεες, καθαρας απερ ηριγενειας;
Εστι τι μοι κατα δωμα νεωτερον, εστι, φιλ' ανδρων.
Ὡς φαθ'· ὁ δ' εξ ευνας αλοχῳ κατεβαινε πιθησας·
Δαιδαλεον δ' ωρμησε μετα ξιφος, ὁρρ' οἱ ὑπερθε
Κλιντηρος κεδρινου περι πασσαλῳ αιεν αωρτο.
Ητοι ὁγ' ωριγνατο νεοκλωστου τελαμωνος,
Κουφιζων ἑτερα κολεον, μεγα λωτινον εργον.
Αμφιλαφης δ' αρα παστας ενεπλησθη παλιν ορφνης.
Δμωας δη τοτ' αὐσεν ὑπνον βαρυν εκφυσωντας·
Οισετε πυρ ὁτι θασσον απ' εσχαρεωνος ἑλοντες,
Δμωες εμοι· στιβαρους δε θυραν ανακοψατ' οχηας·
Ανστατε δμωες ταλασιφρονες· αυτος αὐτει.
Οἱ δ' αιψα προγενοντο λυχνοις ἁμα δαιομενοισι
Δμωες· ενεπλησθη δε δομος σπευδοντος ἑκαστου.
Ητοι αρ' ὡς ειδοντ' επιτιτθιον Ἡρακληα
Θηρε δυω χηρεσσιν απριξ απαλαισιν εχοντα,
Συμπληγδην ιαχησαν. ὁ δ' ες πατερ' Αμφιτρυωνα
Ἑρπετα δεικαναεσκεν· επαλλετο δ' ὑψοθι χαιρων
Κουροσυνα· γελασας δε, παρος κατεθηκε ποδοιιν
Πατρος ἑου θανατῳ κεκαρωμενα δεινα πελωρα.
Αλκμηνα μεν επειτα ποτι σφετερον βαλε κολπον
Ξηρον ὑπαι δειους ακραχολον Ιφικληα·
Αμφιτρυων δε τον αλλον ὑπ' αμνειαν θετο χλαιναν
Παιδα· παλιν δ' ες λεκτρον ιων εμνασατο κοιτου.
Ορνιθες τριτον αρτι τον εσχατον ορθρον αειδον·
Τειρεσιαν τοκα μαντιν, αλαθεα παντα λεγοντα
Αλκμηνα καλεσασα, χρεος κατελεξε νεοχμον,
Και νιν ὑποκρινεσθαι, ὁπως τελεεσθαι εμελλεν,
Ηνωγει· Μηδ', ει τι θεοι νοεοντι πονηρον,
Αιδομενος εμε κρυπτε· και ὡς ουκ εστιν αλυξαι
Ανθρωποις ὁ, τι Μοιρα κατα κλωστηρος επειγει,

Μα-

Μαντι Ευηρειδα, μαλα σε φρονεοντα διδασκω.
Τως ελεγεν βασιλεια· ὁ δ' ανταμειβετο τοιως·
Θαρσει αριστοτοκεια γυναι, Περσηϊον αιμα,
Ναι γαρ εμον γλυκυ φεγγος αποιχομενον παλαι οσσων,
Πολλαι Αχαιϊαδων μαλακον περι γουνατι νημα
Χειρι κατατριψοντι, ακρεσπερον αειδοισαι
Αλκμηναν ονοματι· σεβας δ' εσῃ Αργειαισι.
Τοιος ανηρ ὁδε μελλει ες ουρανον αστρα φεροντα
Αμβαινειν, τεος υἱος, απο στερνων πλατυς ἡρως;
Οὑ και θηρια παντα και ανερες ησσονες αλλοι.
Δωδεκα οἱ τελεσαντι πεπρωμενον εν Διος οικειν
Μοχθους· θνητα δε παντα πυρα Τραχινιος ἑξει.
Γαμβρος δ' αθανατων κεκλησεται, οἱ ταδ' επωρσαν
Κνωδαλα φωλευοντα βρεφος διαδηλησασθαι.
Εσαι δη τουτ' αμαρ, ὁπηνικα νεβρον εν ευνᾳ
Καρχαροδων σινεσθαι ιδων λυκος ουκ εθελησει.
Αλλα, γυναι, πυρ μεν τοι ὑπο σποδῳ ευτυκον εστω,
Καγκανα δ' ασπαλαθω ξυλ' ετοιμασατ', η παλιουρω,
Η βατω, η ανεμῳ δεδονημενον αυον αχερδον.
Καιε δε τωδ' αγριαισιν επι σχιζῃσι δρακοντες
Νυκτι μεσᾳ, ὁκα παιδα κανειν τεον ηθελον αυτοι.
Ηρι δε, συλλεξασα κονιν πυρος αμφιπολων τις,
Ῥιψατω ευ μαλα πασαν ὑπερ ποταμοιο φερουσα,
Ῥωγαδας ες πετρας, ὑπερ ουριον· αψ δε νεεσθαι
Αστρεπτος. καθαρῳ δε πυρωσατε δωμα θεειῳ
Πρατον· επειτα δ' ἁλεσσι μεμιγμενον, ὡς νενομισται,
Θαλλῳ επιρραινειν εστεμμενον αβλαβες ὑδωρ·
Ζηνι δ' επιρρεξαι καθυπερτερῳ αρσενα χοιρον,
Δυσμενεων αιει καθυπερτεροι ὡς τελεθοιτε.
Φη, και ερωησας ελεφαντινον ωχετο διφρον
Τειρεσιας, πολλοισι βαρυς περ εων ενιαυτοις.
Ἡρακλεης δ' ὑπο ματρι, νεον φυτον ὡς εν αλωᾳ,
Ετρεφετ', Αργειου κεκλημενος Αμφιτρυωνος.
Γραμματα μεν τον παιδα γερων Λινος εξεδιδασκεν,
Υἱος Απολλωνος, μελεδωνευς αγρυπνος ἡρως·
Τοξον δ' εντανυσαι και επισκοπον ειναι οϊστων
Ευρυτος, εκ πατερων μεγαλαις αφνειος αρουραις.
Αυταρ αοιδον εθηκε και αμφω χειρας επλαξε
Πυξινᾳ εν φορμιγγι Φιλαμμονιδας Ευμολπος.

Ὀσ-

Ὁσσα δ' απο σκελεων εδροστροφοι Αργοθεν ανδρες
Αλληλως σφαλλοντι παλαισμασιν, ὁσσα τε πυκται
Δεινοι εν ἱμαντεσσιν, ἁ, τ' εις γαιαν προπεσοντες
Πυγμαχοι εξευροντο παλαισματα συμφορα τεχνᾳ,
Παντ' εμαθ' Ἑρμειαο διδασκομενος παρα παιδι
Ἁρπαλυκῳ Φανοτηϊ· τον ουδ' αν τηλοθι λευσσων
Θαρσαλεως τις εμεινεν αεθλευοντ' εν αγωνι·
Τοιον επισκυνιον βλοσυρῳ επεκειτο προσωπῳ.
Ἱππως δ' εξελασασθαι υφ' αρματι, και περι νυσσαν
Ασφαλεως καμπτοντα τροχῳ συριγγα φυλαξαι,
Αμφιτρυων ὁν παιδα φιλα φρονεων εδιδασκεν
Αυτος· επει μαλα πολλα θοων εξηρατ' αγωνων
Αργει εν ἱπποβοτῳ κειμηλια· και οἱ ααγεις
Διφροι, εφ' ων επεβαινε, χρονῳ διελυσαν ἱμαντας.
Δουρατι δε προβολαιῳ, υπ' ασπιδι νωτον εχοντα,
Ανδρος ορεξασθαι, ξιφεων τ' ανεχεσθαι αμυχμον,
Κοσμησαι τε φαλαγγα, λοχον τ' αναμετρησασθαι
Δυσμενεων επιοντα, και ἱππηεσσι κελευσαι,
Καστωρ ἱππαλιδας εδαεν, φυγας Αργεος ελθων,
Ὁπποκα κλαρον ἁπαντα και οινοπεδον μεγα Τυδευς
Ναιε, παρ' Αδρηστοιο λαβων ἱππηλατον Αργος.
Καστορι δ' ουτις ὁμοιος εν ἁμιθεοις πολεμιστης
Αλλος εην, πριν γηρας αποτριψαι νεοτητα.
Ὡδε μεν Ἡρακληα φιλα παιδευσατο ματηρ.
Ευνα δ' ης τῳ παιδι τετυγμενα αγχοθι πατρος,
Δερμα λεοντειον, μαλα οἱ κεχαρισμενον αυτῳ·
Δειπνον δε κρεα τ' οπτα, και εν κανεῳ μεγας αρτος
Δωρικος· ασφαλεως κε φυτοσκαφον ανδρα κορεσσαι.
Αυταρ επ' αματι τυννον ανευ πυρος αινυτο δορπον.
Εἱματα δ' ουκ ασκητα μεσας ὑπερ εννυτο κνημας.

* * *

Λειπει το τελος του παροντος Ειδυλλιου.

Τον

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ, ἢ κατα τινα αντιγραφα,

ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ, Ειδ. κέ.

Λειπει ἡ ἀρχη.

* * *

Τον δ' ὁ γερων προσειπε βοων επιβυκολος ανηρ
Παυσαμενος εργοιο, το οἱ μετα χερσιν εκειτο·
Εκ τοι, ξεινε, προφρων μυθησομαι, οσσ' ερεεινεις,
Ἑρμεω αζομενος δεινην οπιν εινοδιοιο·
Τον γαρ φασι μεγιςον επυρανιων κεχολωσθαι,
Ει κεν οδυ ζαχρειον ανηνηται τις οδιτην.
Ποιμναι μεν βασιληος ευτριχες Αυγειαο
Ου πασαι βοσκονται ιαν βοσιν, υδ' ενα χωρον·
Αλλ' αἱ μεν ρα νεμονται επ' οχθαις αμφ' Ελισυντος,
Αἱ δ' ιερον θειοιο παρα ροον Αλφειοιο,
Αἱ δ' επι Βυπρασιυ πολυβοτρυος, αἱ δε και ὡδε.
Χωρις δη σηκοι σφι τετυγμενοι εισιν ἑκαςοις.
Αυταρ βυκολιοισι περιπληθυσι περ εμπης
Παντεσσιν νομοι ὡδε τεθηλοτες αιεν εασι,
Μηνιυ αμμεγα ἑλος· επει μελιηδεα ποιην
Λειμωνες τε φερυσιν ὑποδροσοι ειαμεναι τε
Εις ἁλις, ἡ ρα βοεσσι μενος κεραησιν αεξει.
Αυλις δε σφισιν ἡδε τεης επιδεξια χειρος
Φαινεται ευ μαλα πασα περην ποταμοιο ρεοντος,
Κεινη ὁθι πλατανιςοι επηετανοι πεφυασι,
Χλωρη τ' αγριελαιος, Απολλωνος νομιοιο
Ἱερον αγνον, ξεινε, τελειοτατοιο θεοιο.
Ευθυς δε ςαθμοι περιμηκεες αγροιωταις
Δεδμηνθ', οἱ βασιληϊ πολυν και αθεσφατον ολβον
Ῥυομεθ' ενδυκεως, τριπολοις σπορον εν νειοισιν
Εσθ' ὁτε βαλλοντες, και τετραπολοισιν ὁμοιως.
Ουρυς μην ισασι φυτοσκαφοι, οἱ πολυεργοι
Ες ληνυς ἱκνευνται, επην θερος ὡριον ελθη·
Παν γαρ δη πεδιον τοδ' ευφρονος Αυγειαο,
Πυροφοροι τε γυαι, και αλωαι δενδρηεσσαι,
Μεχρι προς εσχατιας πολυπιδακος ακρωρειης·

Ἀς ἡμεις εργοισιν εποιχομεθα προπαν ημαρ,
Ἡ δικη οικηων, οἱσιν βιος επλετ' επ' αγροις.
Αλλα συ περ μοι ενισπε [το τοι και κερδιον αυτῳ
Εσσεται] ȣ τινος ὡδε κεχρημενος ειληλȣθας.
Ἠ τι Αυγειην η και δμωων τινα κεινȣ
Διζεαι, οἱ οἱ εασιν; εγω δε κε τοι σαφα ειδως
Παντα μαλ' εξειποιμ'· επει ȣ σε γε φημι κακων εξ
Εμμεναι, ȣδε κακοισιν εοικοτα φυμεναι αυτον,
Οἱον τοι μεγα ειδος επιπρεπει· η ῥα νυ παιδες
Αθανατων τοιοιδε μετα θνητοισιν εασι.
Τον δ' απαμειβομενος προσεφη Διος αλκιμος ὑιος·
Ναι, γερων, Αυγειην εθελοιμι κεν αρχον Επειων
Εισιδεειν· τȣ γαρ με και ηγαγεν ενθαδε χρειω.
Ει δ' ὁ μεν αρ κατα αςυ μενει παρα οἱσι πολιταις
Δημȣ κηδομενος, δια τε κρινησι θεμιςας,
Δμωων δη τινα τονδε συ μοι φρασον ἡγεμονευσαι,
Ὁςις επ' αγρων τωνδε γεραιτερος αισυμνητης,
Ὡι κε το μεν κ' ειποιμι, το δ' εκ φαμενοιο πυθοιμην.
Αλλȣ δ' αλλον εθηκε θεος γ' επιδευεα φωτων.
Τον δ' ὁ γερων εξαυτις αμειβετο διος αγρωτης·
Αθανατων, ω ξεινε, φραδη τινος ενθαδ' ἱκανεις.
Ὡς τοι παν, ὁ θελεις, αιψα χρεος εκτετελεςαι·
Ὡδε γαρ Αυγειης ὑιος φιλος Ηελιοιο
Σφωϊτερῳ συν παιδι, βιη Φυληος αγαυȣ,
Χθιζος γ' ειληλȣθεν απ' αςεος, ημασι πολλοις
Κτησιν εποψομενος, ἡ οἱ νηριθμος επ' αγρων·
Ὡς πȣ και βασιλευσιν εειδεται εν φρεσιν ἡσιν
Αυτοις κηδομενοισι σαωτερος εμμεναι οικος.
Αλλ' ιομεν μαλα προς μιν· εγω δε τοι ἡγεμονευσω
Αυλιν ες ἡμετερην, ἱνα κεν τετμοιμεν ανακτα.
Ὡς ειπων ἡγειτο, νοῳ δ' ὁ γε πολλα μενοινα,
Δερμα τε θηρος ὁρων χειροπληθη τε κορυνην,
Ὁπποθεν ὁ ξεινος· μεμαεν δε μιν εξερεεσθαι.
Αψ δ' οκνῳ ποτι χειλος ελαμβανε μυθον ιοντα,
Μη τι οἱ ȣ κατα καιρον επος προτιμυθησαιτο
Σπερχομενῳ. χαλεπον δ' ἑτερȣ νοον ιδμεναι ανδρος.
Τȣς δε κυνες προσιοντας αποπροθεν αιψ' ενοησαν,
Αμφοτερον, οδμη τε χροος, δȣπῳ τε ποδοιϊν.
Θεσπεσιον δ' ὑλαοντες επεδραμον αλλοθεν αλλος

Αμ-

Αμφιτρυωνιαδῃ Ἡρακλεῖ· τον δε γεροντα
Αχρειον κλαζοντε περισσαινον γ' ἑτερωθεν.
Τους μεν ὁ γε λαεσσιν, απο χθονος ὀσσον αειρων,
Φευγεμεν αψ οπισω δεδισσετο. τρηχυ δε φωνῃ
Ηπειλει μαλα πασιν, ερητυσασκε δ' ὑλαγμους,
Χαιρων εν φρεσιν ἡσιν ὁθ' ουνεκεν αυλιν ερυντο
Αυτου γ' ου παρεοντος. επος δ' ὁγε τοιον ειπεν·
Ω ποποι, οἱον τουτο θεοι ποιησαν ανακτες
Θηριον ανθρωποισι μετεμμεναι· ὡς επιμηθες·
Ει οἱ και φρενες ὡδε νοημονες ενδοθεν ησαν,
Ηιδει δ' ῳ τε χρη χαλεπαινεμεν, ῳ τε και ουχι,
Ουκ αν οἱ θηρων τις εδηρισεν περι τιμης·
Νυν δε λιην ζακοτον τε και αρρηνες γενεθ' αὐτως.
Η ῥα, και εσσυμενως ποτι σταυλιον ἱζον ιοντες.
Ηελιος μεν επειτα ποτι ζοφον ετραπεν ἱππους
Δειελον ημαρ αγων· τα δ' επηλυθε πιονα μηλα
Εκ βοτανης ανιοντα μετ' αυλια τε σηκους τε.
Αυταρ επειτα βοες μαλα μυριαι αλλαι επ' αλλαις
Ερχομεναι φαινονθ', ὡσει νεφη ὑδατοεντα,
Ὁσσα τ' εν ουρανῳ εισιν ελαυνομενα προτερωσε
Ηε νοτοιο βιῃ, ηε Θρακος βορεαο.
Των μεν τ' ουτις αριθμος εν ηερι γινεται ιοντων,
Ουδ' ανυσις· τοσα γαρ τε μετα πρωτοισι κυλινδει
Ις ανεμου, τα δε τ' αλλα κορυσσεται αυθις επ' αλλοις·
Τοσσ' αιει μετοπισθε βοων επι βουκολι' ηει.
Παν δ' αρ ενεπλησθη πεδιον, πασαι δε κελευθοι,
Ληϊδος ερχομενης· στεινοντο δε πιονες αγροι
Μυκηθμῳ· σηκοι δε βοων ῥεια πλησθησαν
Ειλιποδων· οϊες δε κατ' αυλας ηυλιζοντο.
Ενθα μεν ουτις ἑκηλος, απειρεσιων περ εοντων,
Εισηκει παρα βουσιν ανηρ κεχρημενος εργου·
Αλλ' ὁ μεν αμφι ποδεσσιν ἑϋτμητοισιν ἱμασι
Καλοπεδιλ' αραρισκε, παρασταδον εγγυς αμελγων·
Αλλος δ' αυ φιλα τεκνα φιλας ὑπο μητερας ιει
Πινεμεναι λιαροιο· πεπληντο δε παγχυ γαλακτος.
Αλλος αμολγιον ειχ', αλλος τρεφε πιονα τυρον·
Αλλος εσηγεν εσω ταυρους, διχα θηλειαων.
Αυγειης δ' επι παντας ιων θηειτο βοαυλους,
Ἡντινα οἱ κτεανων κομιδην επεθεντο νομηες.

Συν δ' ὑιος τε βιη τε πολυφρονος Ἡρακληος
Ωμαρτευν βασιληϊ διερχομενῳ μεγαν ολβον.
Ενθα και αρρηκτον περ εχων εν ϛηθεσι θυμον
Αμφιτρυωνιαδης, και αρηροτα νωλεμες αιει,
Εκπαγλως θαυμαζε βοων το γε μυριον εθνος
Εισορων. ου γαρ κεν εφασκε τις, ουδε εωλπει
Ανδρος ληϊδ' ἑνος τοσσην εμεν, ουδε δεκ' αλλων,
Οἵ γε πολυρρηνες παντων εσαν εκ βασιληων.
Ηελιος δ' ᾧ παιδι τοδ' εξοχον ωπασε δωρον,
Αφνειον μηλοις περι παντων εμμεναι ανδρων.
Και ῥα οἱ αυτος οφελλε διαμπερεως βοτα παντα
Ες τελος· ου μεν γαρ τις επηλυθε νουσος εκεινοις
Βουκολιοις, αἱ τ' εργα καταφθειρουσι νομηων.
Αιει δε πλεονες κεραοι βοες, αιει αμεινους
Εξ ετεος γεινοντο μαλ' εις ετος. η γαρ απασαι
Ζωοτοκοι τ' ησαν περιωσια θηλυτοκοι τε.
Ταις δε τριηκοσιοι ταυροι συναμ' εστιχοωντο,
Κνημαργοι, δ' ἑλικες τε· διηκοσιοι τε μεν αλλοι
Φοινικες· παντες δ' επιβητορες οἵ γ' εσαν ηδη.
Αλλοι δ' αυ μετα τοισι δυωδεκα βουκολεοντο,
Ἱεροι Ηελιου· χροιην δ' εσαν ηυτε κυκνοι,
Αργηται· πασιν δε μετεπρεπον ειλιποδεσσιν,
Οἵ και απιμαγελαι βοσκοντ' εριθηλεα ποιην
Εν νομῳ, ὡδ' εκπαγλον επι σφισι γαυριοωντες.
Και ῥ' οποτ' εκ λασιοιο θοοι προγενοιατο θηρες
Ες πεδιον δρυμοιο, βοων ενεκ' αγροτεραων,
Πρωτοι τοι γε μαχηνδε κατα χροος ηεσαν ορμην.
Δεινον δε βρυχωντο, φονον λευσσοντε προσωπῳ.
Των μεν τε προφερεσκε βιηφι τε και σθενεϊ ᾧ,
Ηδ' ὑπεροπλιη, Φαεθων μεγας· ὁν ῥα βοτηρες
Αςερι παντες εισκον, ὁθ' ουνεκα πολλον εν αλλοις
Βουσιν ιων λαμπεσκεν, αριζηλος δ' ετετυκτο.
Ὁς δη τοι σκυτος αυον ιδων χαροποιο λεοντος,
Αυτῳ επειτ' επορουσεν ευσκοπῳ Ἡρακληϊ,
Χριμψασθαι ποτι πλευρα καρη ςιβαρον τε μετωπον.
Του μεν αναξ προσιοντος εδραξατο χειρι παχειῃ
Σκαιου αφαρ κεραος· κατα δ' αυχενα νερθ' επι γαιης
Κλασσε βαρυν περ εοντα· παλιν δε μιν ωσεν οπισσω
Ωμῳ επιβρισας· ὁ δε οἱ επι νευρα τανυσθεις

Μυ-

Μυων εξ ύπατοιο βραχιονος ορθος ανεςη.
Θαυμαζεν δ' αυτος τε αναξ, ύιος τε δαϊφρων
Φυλευς, οἱ τ' επι βυσι κορωνισι βυκολοι ησαν,
Αμφιτρυωνιαδαο βιην ύπεροπλον ιδοντες.
  Τω δ' εις αςυ, λιποντε κατ' αυτοθι πιονας αγρυς,
Εςιχετην, Φυλευς τε βιη θ' Ἡρακληειη.
Λαοφορυ δ' επεβησαν όθι πρωτιςα κελευθυ,
Λεπτην καρπαλιμοισι τεμβον ποσιν εξανυσαντες,
Ἡ ῥα δι' αμπελεωνος απο ςαθμυ τετανυςο,
Ου τι λιην αρισαμος εν ύλη χλωρη ευσα·
Τη μεν αρα προσεειπε Διος γονον ύψιςοιο
Αυγειεω φιλος ύιος, έθεν μετοπισθεν εοντα,
Ηκα παρακλινας κεφαλην κατα δεξιον ωμον·
  Ξεινε, παλαι τινα παγχυ σεθεν περι μυθον ακυσας,
Ὡσει περ σφετερησιν ενι φρεσι βαλλομαι αρτι.
Ηλυθε γαρ ςειχων τις απ' Αργεος, ώς νεος ακμην,
Ενθαδ' Αχαιος ανηρ, Ἑλικης εξ αγχιαλοιο,
Ὁς δη τοι μυθειτο και εν πλεονεσσιν Επειων,
Οὕνεκεν Αργειων τις, έθεν παρεοντος, ολεσσε
Θηριον, αινολεοντα, κακον τερας αγροιωταις,
Κοιλην αυλιν εχοντα Διος Νεμεοιο παρ' αλσος·
Ουκ οιδ' ατρεκεως η Αργεος εξ ἱεροιο
Αυτοθεν, η Τιρυνθα νεμων πολιν, ηε Μυκηνην.
Ὡς κεινος αγορευε· γενος δε μιν ειναι εφασκεν,
Ει ετεον περ εγω μιμνησκομαι, εκ Περσηος.
Ελπομαι υχ' έτερον τοδε τλημεναι Αιγιαληων,
Ηε σε. δερμα δε θηρος αριφραδεως αγορευει
Χειρων καρτερον εργον, ό τοι περι πλευρα καλυπτει.
Ειπ' αγε νυν μοι πρωτον [ίνα γνωω κατα θυμον,
Ἡρως, ειτ' ετυμως μαντευομαι, ειτε και υκι]
Ει συ γ' εκεινος, όν αμμιν ακυοντεσσιν εειπεν
Οὑξ Ἑλικηθεν Αχαιος· εγω δε σε φραζομαι ορθως.
Ειπε δ' όπως ολοον τοδε θηριον αυτος επεφνες;
Ὁππως τ' ευυδρυ Νεμεης εισηλυθε χωρον.
Ου μεν γαρ κε τοσονδε κατ' Απιδα κνωδαλον εὕροις,
Ἱμειρων ιδεειν· επει υ μαλα τηλικα βοσκει,
Αλλ' αρκτυς τε συας τε, λυκωντ' ολοφωϊον ερνος.
Τῳ και θαυμαζεσκον ακυοντες τοτε μυθον·
Οἱ δε νυ και ψευδεσθαι όδοιπορον ανερ' εφαντο,

Γλωσσης μαψιδιοιο χαριζομενον παρευσιν.
Ὡς ειπων μεσσης εξηρωησε κελευθυ
Φυλευς, ὀφρα κιυσιν ἁμα σφισιν αρκιος ειη,
Και ῥα τε ῥηΐτερον φαμενυ κλυοι Ἡρακληος·
Ὁς μιν ὁμαρτησας τοιῳ προσελεξατο μυθῳ·
Ω Αυγηϊαδη, το μεν ὁ, ττι με πρωτον ανηρευ,
Αυτος και μαλα ῥεια κατα σταθμην ενοησας.
Αμφι δε σοι τα ἑκαστα λεγοιμι κε τυδε πελωρυ,
Ὁππως εκρανθεν [επει λελιησαι ακυειν]
Νοσφιν γ' η ὁθεν ηλθε· το γαρ πολεων περ εοντων
Αργειων υδεις κεν εχοι σαφα μυθησασθαι.
Οιον δ' αθανατων τιν' εϊσκομεν ανδρασι πημα
Ἱρων μηνισαντα Φορωνεεσσιν εφειναι·
Παντας γαρ Πισηας, επικλυζων ποταμος ὡς,
Λις αμοτον κεραϊζε· μαλιστα δε Βεμβιναιυς,
Οἱ ἑθεν αγχιμολοι ναιον, ατλητα παθοντες.
Τον μεν εμοι πρωτιστα τελειν επεταξεν αεθλον
Ευρυσθευς· κτειναι δε μ' εφιετο θηριον αινον.
Αυταρ εγω κερας ὑγρον ἑλων, κοιλην τε φαρετραν
Ιων εμπλειην νεομην· ἑτερηφι δε βακτρον
Ευπαγες, αυτοφλοιον, επηρεφεος κοτινοιο,
Ευμετρον· το μεν αυτος ὑπο ζαθεῳ Ἑλικωνι
Ευρων, συν πυκινησιν ὁλοσχερες εσπασα ῥιζης.
Αυταρ επει τον χωρον, ὁπη λις ηεν, ἱκανον,
Δη τοτε τοξον ἑλων, στρεπτη επελασσα κορωνη
Νευρειην, περι δ' ιον εχεστονον ειθαρ εβησα.
Παντη δ' οσσε φερων, ολοον τερας εσκοπιαζον,
Ει μιν εσαθρησαιμι, παρος γ' εμε κεινος ιδεσθαι.
Ηματος ην το μεσηγυ, και υδ' ὁπη ιχνια τοιο
Φρασθηναι δυναμην, υδ' ωρυθμοιο πυθεσθαι·
Ουδε μεν ανθρωπων τις εην επι βυσι και εργοις
Φαινομενος σποριμοιο δι' αυλακος, ὁντιν' εροιμην·
Αλλα κατα σταθμυς χλωρον δεος ειχεν ἑκαστον.
Ου μην πριν ποδας εσχον, ορος τανυφυλλον ερευνων,
Πριν ιδεειν, αλκης τε μεταυτικα πειρηθηναι.
Η τοι ὁ μεν σπηλυγγα προδειελος εστιχεν εις ἡν,
Βεβρωκως κρειων τε και αἱματος· αμφι δε χαιτας
Αυχμηρας πεπαλακτο φονῳ, χαλεπον τε προσωπον,
Στηθεα τε· γλωσση δε περιλιχματο γενειον.

Αυ-

Αυταρ εγω θαμνοισιν άμα σκιεροισιν εκρυφθην
Εν ῥίπῳ ὑληεντι, δεδεγμενος όπποθ' ἱκοιτο.
Και βαλον ασσον ιοντος αριστερον εις κενεωνα
Τηΰσιως· ου γαρ τι βελος δια σαρκος ολισθεν
Οκριοεν, χλωρῃ δε παλισσυτον εμπεσε ποιῃ.
Αυταρ ὁ κρατα δαφοινον απο χθονος ωκ' επαειρεν
Θαμβησας, παντη δε διεδραμεν οφθαλμοισι
Σκεπτομενος, λαμυρους δε χανων ὑπεδειξεν οδοντας.
Τῳ δ' εγω αλλον οϊστον απο νευρης προΐαλλον,
Ασχαλοων ότι μοι πριν ετωσιος εκφυγε χειρος.
Μεσσηγυς δ' εβαλον στηθεων, όθι πνευμονος έδρα·
Αλλ' ουδ' ὡς ὑπο βυρσαν εδυ πολυωδυνος ιος,
Αλλ' επεσε προπαροιθε ποδων ανεμωλιον αὐτως.
Το τριτον αυ μελλεσκον, ασωμενος εν φρεσιν αινως,
Αυερυειν· ὁ δε μ' ειδε περιγληνωμενος οσσοις
Θηρ αμοτος· μακρην δε περι ιγνυησιν έλιξε
Κερκον· αφαρ δε μαχης εμνησατο· πας δε οἱ αυχην
Θυμου ενεπλησθη, πυρσαι δ' εφριξαν εθειραι
Σκυζομενῳ· κυρτη δε ῥαχις γενετ' ηΰτε τοξον,
Παντοθεν ειλυσθεντος ὑπαι λαγονας τε και ιξυν.
Ὡς δ' όταν αρματοπηγος ανηρ, πολεων ιδρις εργων,
Ὁρπηκας καμπτῃσιν ερινεου ευκεατοιο,
Θαλψας εν πυρι πρωτον, επαξονιῳ κυκλα διφρῳ,
Του μεν ὑπ' εκ χειρων εφυγεν τανυφλοιος ερινος,
Καμπτομενος, τηλου δε μιῃ πηδησεν ὑφ' ορμῃ·
Ὡς επ' εμοι λις αινος αποπροθεν αθροος άλτο,
Μαιμωων χροος ασαι. εγω δ' ἑτερηφι βελεμνα
Χειρι προεσχεθομην, και απ' ωμων διπλακα λωπην·
Τῃ δ' ἑτερῃ ῥοπαλον κορσης ὑπερ αυον αειρας,
Ηλασα κακκεφαλης· δια δ' ανδιχα τρηχυν εαξα
Αυτου επι λασιοιο καρηατος αγριελαιον
Θηρος αμαιμακετοιο· πεσεν δ' όγε, πριν εμ' ἱκεσθαι,
Ὑψοθεν εν γαιῃ· και επι τρομεροις ποσιν εστη
Νευσταζων κεφαλῃ· περι γαρ σκοτος οσσε οἱ αμφω
Ηλθε, βιῃ σεισθεντος εν οστεῳ εγκεφαλοιο.
Τον μεν εγων οδυνῃσι παραιφρονεοντα βαρειαις
Νωσαμενος, πριν αυθις ὑποτροπον αμπνευθηναι,
Αυχενος αρρηκτοιο παρ' ινιον ηλασα προφθας,
Ῥιψας τοξον εραζε πολυρραπτον τε φαρετρην.

Ηγ.

Ηγχον δ' εγκρατεως, ςιβαρας συν χειρας ερεισας
Εξοπιθεν, μη σαρκος αποδρυψη ονυχεσσι.
Προς δ' ουδας πτερνησι ποδας ςερεως επιεζον
Ουραιους επιβας· πλευρησι τε μηρ' εφυλασσον,
Μεχρις οἱ εξετανυσσα βραχιονας, ορθον αειρας
Απνευςον· ψυχην δε πελωριον ελλαβεν Αιδης.
Και τοτε δη βουλευον ὁπως λασιαυχενα βυρσαν
Θηρος τεθνειωτος απο μελεων ερυσαιμι·
Αργαλεον μαλα μοχθον· επει ουκ εσχε σιδηρῳ
Τμητη, ουδε λιθῳ, πειρωμενῳ, ουδε μεν ὑλῃ.
Ενθα μοι αθανατων τις επι φρεσι θηκε νοησαι
Αυτοις δερμα λεοντος ανασχιζειν ονυχεσσι.
Τοισι θοως απεδειρα, και αμφεθεμην μελεεσσιν,
Ερκος Ενυαλιου ταμεσιχροος οφρα μοι ειη.
Οὑτος τοι Νεμεου γενετ', ω φιλε, θηρος ολεθρος,
Πολλα παρος μηλοισι και ανδρασι πηματα θεντος.

ΛΗΝΑΙ, η ΒΑΚΧΑΙ, Ειδ. κς'.

Ινω, κ' Αυτονοα, χ' ἁ μαλοπαρηος Αγαυα
Τρεις θιασως ες ορος τρεις αγαγον αυται εοισαι·
Χαί μεν αμερξαμεναι λασιας δρυος αγρια φυλλα,
Κισσον τε ζωοντα, και ασφοδελον τον ὑπερ γας,
Εν καθαρῳ λειμωνι καμον δυοκαιδεκα βωμως,
Τως τρεις τᾳ Σεμελᾳ, τως εννεα τῳ Διονυσῳ.
Ἱερα δ' εκ κιςας πεπονημενα χερσιν ἑλοισαι,
Ευφαμως κατεθεντο νεοδρεπτων επι βωμων,
Ὡς εδιδασχ', ὡς αυτος εθυμαρει Διονυσος.
Πενθευς δ' αλιβατω πετρας απο παντ' εθεωρει,
Σχινον ες αρχαιαν καταδυς, επιχωριον ερνος.
Αυτονοα πρωτα νιν ανεκραγε δεινον ιδοισα·
[Συν δ' εταραξε ποσιν μανιωδεος οργια Βακχου,
Εξαπινας επιουσα] ταδ' ουχ ὁρεοντι βεβαλοι.
Μαινετο μεν τ' αυτα, μαινοντο δ' αρ' ευθυ και αλλαι.
Πενθευς μεν φευγεν πεφοβημενος· αἱ δ' εδιωκον
Πεπλως εκ ζωςηρος επ' ιγνυ' ανειρυσασαι.
Πενθευς μεν ταδ' ειπε. Τινος κεχρησθε γυναικες;
Αυτονοα ταδ' ειπε· Ταχα γνωσῃ πριν ακουσαι.
Ματηρ μεν κεφαλαν μυκησατο παιδος ἑλοισα,

Ὀσ-

Ὁσσον περ τοκαδος τελεθει μυκημα λεαινης.
Ινω δ' αυτ' ερρηξε συν ωμοπλατα μεγαν ωμον
Λαξ επι γαστερα βασα· και Αυτονοας ρυθμος ωυτος.
Αἱ δ' αλλαι τα περισσα κρεα νομεοντο γυναικες.
Ες Θηβας δ' αφικοντο πεφυρμεναι αιματι πασαι,
Εξ ορεος πενθημα, και ου Πενθηα, φερουσαι.
Ουκ αλεγω, μηδ' αλλος απεχθομενω Διονυσῳ
Φροντιζοι, μηδ' ει χαλεπωτερα τωνδ' εμογησεν,
Ειη δ' εινναετης, η και δεκατω επιβαινοι.
Αυτος δ' ευαγεοιμι, και ευαγεεσσιν αδοιμι.
Εκ Διος αιγιοχω τιμαν εχει αιετος ὅυτος.
Ευσεβεων παιδεσσι τα λωια, δυσσεβεων δ' ου.
Χαιροι μεν Διονυσος, ὁν εν Δρακανῳ νιφοεντι
Ζευς ὑπατος μεγαλαν επιγουνιδα θηκατο λυσας.
Χαιροι δ' ευειδης Σεμελα, και αδελφεαι αυτας
Καδμειαι, πολλαις μεμελημεναι ἡρωϊναις,
Αἱ τοδε εργον ερεξαν ορινοντος Διονυσου
Ουκ επιμωμητον. μηδεις τα θεων ονοσαιτο.

ΗΛΑΚΑΤΑ, Ειδ. κζ'.

Γλαυκας ω φιλεριθ' αλακατα δωρον Αθαναας,
Γυναιξι νοος οικωφελεεσσι σοις επηβολος·
Θαρσευσ' αμμιν ὁμαρτει πολιν ες Νειλεω αγλααν,
Ὁππα Κυπριδος ἱρον καλαμω χλωρον ὑφ' απαλω.
Τηδε γαρ πλοον ευανεμον αιτευμεθα παρ Διος,
Ὁππως ξεινον εμον τερψομ' ιδων κανταφιλησομαι
Νικιαν, Χαριτων ἱμεροφωνων ἱερον φυτον.
Και σε ταν ελεφαντος πολυμοχθω γεγενημεναν
Δωρον Νικιεας εις αλοχω χερρας οπασσομεν.
Συν τα πολλα μεν εργ' εκτελεσεις ανδρειοις πεπλοις,
Πολλα δ' οἱα γυναικες φορεοισ' ὑδατινα βρακη.
Δις γαρ ματερες αρνων μαλακως εν βοτανα ποκως
Πεξαιντ' αυτοετει, Θευγενιδος γ' ενεκ' ευσφυρω.
Οὑτως ανυσιεργος· φιλεει δ' ὁσσα σαοφρονες.
Ου γαρ εις ακιρας ουδ' ες αεργως μεν εβαλλομαν
Οππασαι σε δομως, ἁμετερας ευσαν απο χθονος.
Και γαρ σοι πατρις, ἁν ὡξ Εφυρας κτισσε ποτ' Αρχιας,
Νασω Τρινακριας μυελον, ανδρων δοκιμαν πολιν.

Νυν μαν οικον εχω σ' ανερος, ὁς πολλ' εδαη σοφα
Ανθρωποισι νοσως φαρμακα λυγρας απαλαλκεμεν,
Οικησεις κατα Μιλατον ερανναν μετ' Ιαονων·
Ὡς ευαλακατος Θευγενις εν δαμοτισιν πελη,
Και οἱ μνασιν αει τω φιλαοιδω παρεχης ξενω·
Κηνο γαρ τις ερειπω ποπδων σ', η μεγαλα χαρις
Δωρω ξυν ολιγω· παντα δε τιμαντα τα παρ φιλων.

ΠΑΙΔΙΚΑ, Ειδ. κη'.

Οινος, ω φιλε παι, λεγεται και αλαθεα·
Καμμες χρη μεθυοντας αλαθεας εμμεναι.
Κηγω μεν τα φρενων ερεω κεατ' εν μυχω·
Ουχ ὁλας φιλεην μ' εθελησθ' απο καρδιας·
Γινωσκω. το γαρ ἡμισυ τας ζωϊας εχω,
Ζα ταν σαν ιδεαν, το δε λοιπον απωλετο.
Χὡπαν μεν συ θελης, μακαρεσσιν ισαν αγω
Ἁμεραν· οκκα δε εκ εθελεις τυ, μαλ' εν σκοτω.
Πως ταυθ' ἁρμενα, τον φιλεοντ' ανιαις διδων;
Αλλ' ει μοι τι πιθοιο, νεος προγενεςερω,
Τω και λωϊον αυτος εχων εμ' επαινεσαις,
Ποιησαι καλιαν μιαν εν ενι δενδριω,
Ὁππη μηδεν απιξεται αγριον ἑρπετον.
Νυν δε τωδε μεν αματος αλλον εχεις κλαδον,
Αλλον δ' αυριον· εξ ἑτερω δ' ετερον ματης.
Και μην σευ το καλον τις ιδων ῥεθος αινεσαι,
Τω δ' ευθυς πλεον η τριετης εγενευ φιλος·
Τον πρατον δε φιλευντα, τριταιον εθηκαο.
Ανδρων των ὑπερηνορεων δοκεεις πνεην.
Φιλη δ', ὡς κε ζωης, τον ὁμοιον εχην αει.
Αι γαρ ὡδε ποης, αγαθος μεν ακεσεαι
Εξ αςων· ὁ δε τοι ερος ε χαλεπως εχοι·
Ὁς ανδρων φρενας ευμαρεως ὑποδαμναται,
Κημε μαλθακον εξεποναςε σιδαρεω.
Αλλα πεφιξ απαλω ςοματος σε πεδερχομαι.

Τετο Ειδυλλιον τοιετο κοινη, δηλονοτι ατελες, εξεδοθη. Αλλα ταυτ' εςιν, ἁπερ, ὡς εκ τελεες αυτε, καιπερ εκ ολιγον εξημαρτημενα, πρωτος εξεδωκεν Ισαακιος ὁ Κασαυβονος εν τῳ εις Διογενη τον Λαερτιον ὑπομνηματισμῳ·

Αλ-

Αλλα περιξ μ' ομνασθην, όπι περυσιν ησθα νεωτερος,
Χ'ώπι γηραλεοι πελομες πριν αποπτυσαι,
Και ρυσσοι· νεοτατα δ' εχειν παλιναγρετον
Ουκ εϛι. πτερυγας γαρ επωμαδιας φορει.
Καμμες βραδυτεροι τα ποτημενα συλλαβειν.
Ταυτα χρη νοεοντα πελειν ποτιμωτερον,
Και μοι τ' ωραμενῳ συνερᾳν αδολως σεθεν,
Όπως άνικα των γενυν ανδρειαν εχης,
Αλλαλοισι πελωμεθ' Αχιλληιοι φιλοι.
Αι δε ταυτα γε φερειν ανεμοισιν επιτρεπεις,
Εν θυμῳ δε λεγεις, τι με δαιμονι' ενοχλεις;
Νυν μεν δη κ'ηπι τα χρυσεα μαλ' ενεκεν σεθεν
Βαιην, και φυλακον νεκυων πεδα Κερβερον·
Τοκα δ', ουδε καλευντος επ' αυλειαις θυραις
Προμολοιμι κε παυσαμενος χαλεπω ποθω.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ, Ειδ. κθ'.

Αδωνιν ἡ Κυθηρη
Ώς ειδε νεκρον ηδη,
Στυγναν εχοντα χαιταν,
Ωχραν τε την παρειαν,
Αγειν τον ὑν προς αὑτην
Επαξε τως Ερωτας.
Οἱ δ' ευθεως ποτανοι
Πασαν δραμοντες ὑλαν
Στυγνον τον ὑν ανευρον,
Δησαν τε κατπεδησαν.
Χω μεν, βροχω καθαψας,
Εσυρεν αιχμαλωτον·
Ό δ', εξοπισθ' ελαυνων
Ετυπτε τοισι τοξοις.
Ό θηρ δ' εβαινε δειλως·
Φοβειτο γαρ Κυθηρην.
Τῳ δ' ειπεν Αφροδιτα·
Παντων κακιϛε θηρων,
Συ τονδε μηρον ιψω;
Συ μευ τον ανδρ' ετυψας;
Ό θηρ δ' ελεξεν ὡδε·
Ομνυμι σοι, Κυθηρη,
Αυτην σε, και τον ανδρα,
Και ταυτα μου τα δεσμα,
Και τωσδε τως κυναγως,
Τον ανδρα τον καλον σευ
Ουκ εθελον παταξαι·
Αλλ' ως αγαλμ' εσειδον,
Και μη φερων το καυμα,
Γυμνον τον ειχε μηρον
Εμαινομην φιλασαι.
Και μευ κατεσιναζε.
Τουτους λαβουσα Κυπρι,
Τουτους κολαζε, τεμνε
[Τι γαρ φερω περισσους;]
Ερωτικους οδοντας.
Ει δ' ουχι σοι ταδ' αρκει,
Και ταυτ' εμου τα χειλη.
Τι γαρ φιλειν ετολμων;
Τον δ' ελεησε Κυπρις,
Ειπεν τε τοις Ερωσι
Τα δεσμα οἱ 'πιλυσαι.

Εκ τω δ' επηκολυθει,
Και ύλαν υκ εβαινε.

Και τῳ πυρι προσελθων
Εκαιε τως ερωτας.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

ά.

Τα ῥοδα τα δροσοεντα, και ἡ κατα πυκνος. εκεινα
Ἑρπυλλος κειται ταις Ἑλικωνιασι·
Ται δε μελαμφυλλοι δαφναι τιν, Πυθιε Παιαν·
Δελφις επει πετρα τυτο τοι αγλαϊσε.
Βωμον δ' αἱμαξει κεραος τραγος ὑτος ὁ μαλος
Τερμινθυ τρωγων εσχατον ακρεμονα.

ΑΛΛΟ. β'.

Δαφνις ὁ λευκοχρως, ὁ καλα συριγγι μελισδων
Βυκολικυς ὑμνυς, ανθετο Πανιταδε·
Τυς τρισσυς δονακας, το λαγωβολον, οξυν ακοντα,
Νεβριδα, των πηραν, ἁ ποκ' εμαλοφορει.

ΑΛΛΟ. γ'.

Ευδεις φυλλοστρωτι πεδῳ, Δαφνι, σωμα κεκμακος
Αμπαυων· σαλικες δ' αρτιπαγεις αν' ορη·
Αγρευει δε τυ Παν, και ὁ τον κροκοεντα Πριηπος
Κισσον εφ' ἱμερτῳ κρατι καθαπτομενος,
Αντρον εσω στιχοντες ὁμορροθοι. αλλα τυ φευγε,
Φευγε μεθεις ὑπνυ κωμα καταγρομενον.

ΑΛΛΟ. δ'.

Τηναν ταν λαυραν, τως αἱ δρυες, αιπολε, καμψας,
Συκινον εὑρησεις αρτιγλυφες ξοανον,
Τρισκελες, αυτοφλοιον, ανυατον· αλλα Φαλητι
Παιδογονῳ δυνατον Κυπριδος εργα τελειν.
Σακος δ' ευ ἱερος περιδεδρομεν· αεναον δε
Ῥειθρον απο σπιλαδων παντοσε τηλεθαει
Δαφναις και μυρτοισι και ευωδει κυπαρισσῳ·
Ενθα περιξ κεχυται βοτρυοπαις ἑλικι
Αμπελος· ειαρινοι δε λιγυφθογγοισιν αοιδαις
Κοσσυφοι αχευσιν ποικιλοτραυλα μελη·
Ξυθαι αηδονιδες μινυρισμασιν ανταχευσι,
Μελπυσαι στομασιν ταν μελιγηρυν οπα.
Εζεο δη τηνει, και τῳ χαριεντι Πριηπῳ
Ευχε' αποστερξαι τως Δαφνιδος με ποθυς·

Κω-

Κευθυς επιρρέξειν χιμαρον καλον. ην δ' ανανευσῃ, 15
Τυδε τυχων εθελω τρισσοθυην τελεσαι.
Ῥεξω γαρ δαμαλαν, λασιον τραγον, αρνα τον ισχω
Σακιταν· αϊοι δ' ευμενεως ὁ θεος.

ΑΛΛΟ. έ.

Λης ποτι ταν Νυμφαν διδυμοις αυλοισιν αεισαι
Ἁδυ τι μοι; κηγων πακτιδ' αειραμενος
Αρξευμαι τι κρεκειν· ὁ δε βυκολος αμμιγα θελξει
Δαφνις, κηροδετῳ πνευματι μελπομενος.
Εγγυς δε σαντες λασιας δρυος αντρυ οπισθεν,
Πανα τον αιγιβοταν ορφανισωμεν ὑπνυ.

ΑΛΛΟ. ϛ'.

Α δειλαιε τυ Θυρσι, τι το πλεον, ει καταταξεις
Δακρυσι διγληνυς ωπας οδυρομενος;
Οιχεται ά χιμαρος, το καλον τεκος, οιχετ' ες αδαν·
Τραχυς γαρ χαλαις αμφεπιαξε λυκος·
Αἱ δε κυνες κλαγγευντι. τι το πλεον, ἁνικα τηνας
Οστεον, υδε τεφρα λειπεται οιχομενας;

Εις ΑΓΑΛΜΑ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ'.

Ηλθε και ες Μιλητον ὁ τυ Παιηονος ὑιος
Ιητηρι νουσων ανδρι συνεσσομενος
Νικια· ὁς μιν επ' ημαρ αει θυεεσσιν ἱκνειται,
Και τοδ' απ' ευωδυς γλυψατ' αγαλμα κεδρυ,
Ηετιωνι χαριν γλαφυρης χερος ακρον ὑποσας
Μισθον· ὁ δ' εις εργον πασαν αφηκε τεχνην.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. ή.

Ξεινε, Συρηκοσιος τοι ανηρ τοδ' εφιεται Ορθων,
Χειμεριης μεθυων μηδαμα νυκτος ιοις.
Και γαρ εγω τοιυτον εχω ποτμον· αντι δε πολλας
Πατριδος οθνειην κειμαι εφεσσαμενος.

ΑΛΛΟ. θ'.

Ανθρωπε, ζωης περιφειδεο, μηδε παρ' ὡρην
Ναυτιλος ισθι· ὡς υ πολυς ανδρι βιος.
Δειλαιε Κλεονικε, συ δ' εις λιπαρην Θασον ελθειν
Ηπειγευ κοιλης εμπορος εκ Συριης.
Εμπορος, ω Κλεονικε, δυσιν δ' ὑπο Πλειαδος αυτην
Ποντοπορος ναυτης Πλειαδι συγκατεβης.

Εις

Εἰς ΑΓΑΛΜΑ ΜΟΥΣΩΝ. ί.

Υμιν τυτο, θεαι, κεχαρισμενον εννεα πασαις
Τωγαλμα Ξενοκλης θηκε το μαρμαρινον,
Μυσικός· υχ ἑτερως τις ερει· σοφιη δ' επι τηδε
Αινον εχων, Μυσεων ουκ επιλανθανεται.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ

τυ φυσιογνωμονος. ιά.

Ευσθενεος το μναμα· φυσιγνωμων ὁ σοφιςης,
Δεινος απ' οφθαλμυ και το νοημα μαθειν.
Ευ μιν εθαψαν ἑταιροι επι ξεινης ξενον οντα·
Χύμνοθετης αυτοις δαιμονιως φιλος ην.
Παντων, ὡν επεοικεν, εχει τεθνεως ὁ σοφιςης,
Και περ ακικις εων· ειχ' αρα κηδεμονας.

Εἰς ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩ ΔΙΟΝΥΣΩ,

απο Δημοτελυς. ιβ'.

Δαμοτελης ὁ χορηγος, ὁ τον τριποδ', ω Διονυσε,
Και σε τον ἡδιςον θεων μακαρων αναθεις,
Μετριος ην εν παισι· χορῳ δ' εκτησατο νικην
Ανδρων, και το καλον και το προσηκον ὁρων.

Εἰς ΑΓΑΛΜΑ της υρανιας Αφροδιτης. ιγ'.

Ἡ Κυπρις υ πανδημος. ἱλασκεο την θεον ειπων
Ουρανιαν, αγνας ανθεμα Χρυσογονας
Οικῳ εν Αμφικλευς, ῳ και τεκνα και βιον ειχε
Ξυνον. αει δε σφιν λωϊον εις ετος ην
Εκ σεθεν αρχομενοις, ω ποτνια· κηδομενοι γαρ
Αθανατων αυτοι πλειον εχυσι βροτοι.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιδ'.

Νηπιον ὑιον ελειπες· εν ἁλικιᾳ δε και αυτος,
Ευρυμεδον, τυμβυ τυδε θανων ετυχες.
Σοι μεν εδρα θειοισι μετ' ανδρασι· τον δε πολιται
Τιμασευντι, πατρος μνωμενοι ὡς αγαθυ.

Εἰς ΤΟ ΑΥΤΟ. ιέ.

Γνωσομαι ει τι νεμεις αγαθοις πλεον, η και ὁ δειλος
Εκ σεθεν ὡσαυτως ισον ὁδοιπορ', εχει.
Χαιρετω ὑτος ὁ τυμβος, ερεις· επει Ευρυμεδοντος
Κειται της ἱερης κυφος ὑπερ κεφαλης.

Εἰς ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ. ις'.

Θασαι τον ανδριαντα τυτον, ω ξενε,
Σπυδᾳ, και λεγ', επαν ες οικον ενθῃς,

Ανα-

Ανακρεοντος εικον' ειδον εν Τεῳ
Των προσθ' ει τι περισσον ῳδοποιων.
Προσθεις δε χώτι τοις νεοισιν ἁδετο,
Ερεις ατρεκεως όλον τον ανδρα.

Εις ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ ιζ'.

Ἁ τε φωνα Δωριος, χώνηρ ὁ ταν κωμῳδιαν
Εὑρων Επιχαρμος.
Ω Βακχε, χαλκεον νιν αντ' αλαθινυ
Τιν ὡδ' ανεθηκαν.
Τον Συρακυσσαις ενιδρυνται, πελωριςα πολει,
Οἱ' ανδρι πολιτα.
Σωρον γαρ ειχε χρηματων μεμναμενοις
Τελειν επιχειρα.
Πολλα γαρ ποτταν ζωαν τοις παισιν ειπε χρησιμα.
Μεγαλα χαρις αυτῳ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΣ, τροφυ Μηδειυ. ιη'.

Ὁ μικκος τοδ' ετευξε τα Θρεῗσσα
Μηδειος το μναμ' επι τα ὁδῳ, κηπεγραψε Κλειτας.
Ἑξει ταν χαριν ἡ γυνη αντι τηνων,
Ὡν τον κυρον εθρεψ' ' ετι μαν ετι χρησιμη καλειται.

Εις ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ'.

Αρχιλοχον και ςαθι και εισιδε τον παλαι ποιηταν
Τον των ιαμβων· ὑ το μυριον κλεος
Διηλθε κηπι νυκτα και προς αω.
Η ῥα μιν αἱ Μυσαι και ὁ Δαλιος ηγαπευν Απολλων·
Ὡς εμμελης τ' εγεντο κηπιδεξιος
Επεα τε ποιειν, προς λυραν τ' αειδειν.

Εις ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ,
τυ την Ἡρακλειαν ποιησαντος. κ'.

Τον τε Ζανος ὁδ' ὑμιν υἱον ανηρ,
Τον λεοντομαχαν, τον οξυχειρα,
Πρωτος των επανωθε μυσοποιων
Πεισανδρος ξυνεγραψεν ὡκ Καμειρυ,
Χώσυς εξεπονασεν επ' αεθλυς.
Τυτον δ' αυτον ὁ δαμος, ὡς σαφ' ειδης,
Εςασ' ενθαδε, χαλκεον ποιησας,
Πολλοις μασιν ὑπισθε κηνιαυτοις.

Εις ΙΠΠΟΝΑΚΤΑ. κα'.

Ὁ μυσοποιος ενθαδ' Ἱππωναξ κειται.

Ει μεν πονηρος, μη ποτερχευ τῳ τυμβῳ·
Ει δ' εσσι κρηγυος τε και παρα χρηςων,
Θαρσεων καθιζευ· καν θελης, αποβριξον.

Τȣ ΑΥΤΟΥ εις την ἑαυτȣ βιβλον. κβ'.

Αλλος ὁ Χιος· εγω δε Θεοκριτος, ὁς ταδε γραψα,
Εἱς απο των πολλων ειμι Συρηκοσιων,
Υιος Πραξαγοραο περικλειτης τε Φιλινης·
Μȣσαν δ' οθνειην ȣποτ' εφελκυσαμην.

Ὁπερ επιγραμμα κοινη εν Ανθολογιᾳ επιγραφεται Λεονιδȣ εις τραπεζιτην Καϊκον διασυρτικον, εςιν ὁπȣ τȣτο και εις Θεοκριτον ανενεχθεν εὑρηται. εχει δε ȣτως.

Αςοις και ξεινοισιν ισον νεμει ἁδε τραπεζα.
Θεις, ανελευ, ψηφȣ προς λογον ερχομενης.
Αλλος τις προφασιν λεγετω. τα δ' οθνεια Καϊκος
Χρηματα και νυκτος βȣλομενοις αριθμει.

Τȣ ΑΥΤΟΥ λειψανον εκ Βερενικης, παρ' Αθηναιῳ εν τῳ βιβλιῳ ἑβδομῳ εὑρημενον.

Κ' αι τις ανηρ αιτειται επαγροσύνην τε και ολβον
Εξ ἁλος, ῳ ζωει, τα δε δικτυα κεινῳ αροτρα·
Σφαζων ακρονυχος ταυτῃ θεῳ ἱερον ιχθυν,
Ὁν λευκον καλεȣσιν, [ὁ γαρ ἱερωτατος αλλων],
Και κε λινα ςησαιτο, και εξερυσαιτο θαλασσης
Εμπλεα.